KATHY RUNG

A început la Londra

ALCRIS

Capitolul 1

Cu tot corpul încordat, Antonia Lawrence privea fix valul enorm care se îndrepta amenințător spre ea. O fracțiune de secundă înainte ca acesta să se spargă, plonjă, trecu prin el și ieși la suprafață în spatele masei de apă înspumate care se rostogolea spre nisipul plajei.

Seara nu va întârzia să se lase și Toniei începuse să i se facă cam frig, ceea ce n-o împiedică să înfrunte din nou marea. Când simți că încep s-o părăsească puterile, se lăsă purtată de un val care o readuse pe plajă. Luă un prosop pe care-l aruncase pe nisip și se frecă energic cu el.

Lumina soarelui ce apunea într-o apoteoză de roșu, portocaliu și auriu, îi scotea în evidență chipul frumos cu un ten ca piersica. Ochii mari, de un albastru bătând în violet, străluceau cu intensitate. Părul blond roșcat îi cădea în bucle pe umeri, dând o strălucire aparte feței cu trăsături fine. Pe plajă, oamenii se întorceau ca s-o privească trecând pe această fată frumoasă cu un trup de zeiță.

– Nu știu ce făceai în apă, dar aveam impresia că te-ai luat la trântă cu Oceanul Pacific.

Carol, tânăra femeie care făcuse această remarcă pe un ton ironic, stătea pe terasa casei pe care o avea Tonia pe plaja din Malibu. Micuță, dar cu tendință de îngrășare, avea niște ochi negri migdalați care păreau întotdeauna că râd. Părul șaten închis, drept și des, era prins la spate cu un pieptene mare din sidef, care îl lăsa să cadă liber pe umeri, încadrându-i chipul oval.

Tonia nu-i răspunse. Îmbrăcă un halat lila, se așeză cu o evidentă satisfacție pe un scaun de fier forjat, pe care o mână grijulie pusese câteva pernițe galbene, și scoase din adâncul pieptului un oftat care exprima mai mult decât oboseală… decepție și chiar un fel de nostalgie. Nu-i mai era frig și ar fi putut să se destindă, dar inima ei continua să bată nebunește. Avea impresia că trupul ei este străbătut de un curent electric și buza de jos îi tremura ușor, ca și cum îi venea greu să-și stăpânească mânia.

Carol o privi cu atenție și împinse în direcția ei o farfurie pe care erau niște biscuiți sărați și brânză.

– Mănâncă și tu ceva. Cred că ești moartă de foame. Mi s-a făcut o foame de lup doar uitându-mă la tine.

– Nu, mulțumesc, îi răspunse fără chef, cu o voce uimitor de profundă pentru o femeie atât de tânără.

– Puțin vin poate? îi propuse Carol umplând un pahar.

– Nu.

– Carol încercă să relanseze conversația, spunând pe un ton vesel:

– Știi că prințul și prințesa de Wales se află în continuare în atenția marelui public? Prințesa este însărcinată. Ți-am zis, atunci când am făcut reportajul despre căsătoria lor, că, după părerea mea, vor fi o pereche prolifică. Simt că vom vedea născându-se o serie de mici prinți și micuțe prințese.

Tonia privea oceanul, dar gândurile ei nu se îndreptau nici spre păsările care mergeau cu un aer afectat de-a lungul malului, nici spre petrolierul care se zărea în depărtare. Își amintea diferitele evenimente care avuseseră loc când ea și Carol asiguraseră transmiterea reportajului privind căsătoria princiară pentru un post de televiziune din Los Angeles... și mai ales acea noapte care începuse printr-o întâlnire cu un necunoscut și se terminase cu o plimbare de îndrăgostiți într-o trăsură prin Hyde Park.

Tonia se foia fără încetare pe scaun și bătea darabana cu nervozitate pe brațul scaunului.

– S-a întâmplat ceva? se interesă Carol.

– Nimic, îi răspunse Tonia pe un ton care indica în mod clar că totul mergea de-a-ndoaselea.

– Bun! Totuși nu te-am mai văzut în starea asta de când ai divorțat.

– Ascultă, am avut o săptămână foarte încărcată.... așa că pur și simplu sunt obosită, îi replică Tonia pe un ton cam rezervat.

– Da, cred că asta e, se mulțumi să spună Carol, care o cunoștea prea bine pe Tonia ca să se simtă ofensată de tonul pe care îi răspunsese. Totuși, adăugă ea, nu înțeleg de ce taci de fiecare dată când vine vorba despre căsătoria prințului de Wales, nici de ce ești atât de nesuferită cu toată lumea de câteva săptămâni.

– Dar...

– Te rog să mă asculți, rosti cu fermitate Carol întrerupând-o. De câtva timp nu ești în apele tale și știi prea bine asta. Probabil că ți s-a întâmplat ceva. Aș spune că nu pari deloc obosită, ba din contră...

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Își încreți pleoapele fixând-o pe Tonia, apoi continuă:

– De fapt, cred că nu te-am mai văzut niciodată așa... iritată și nervoasă. Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș zice că... Sunt o proastă, ce mai! exclamă ea brusc. Bineînțeles! Ai întâlnit un bărbat, asta e! Și asta s-a întâmplat la Londra!

– Carol... începu Tonia pe un ton cam înțepat.

Apoi, fără să știe de ce, o apucă un râs nebun în fața absurdității situației, în fața propriei ei prostii.

– Îmi pare rău, reuși ea să rostească în cele din urmă. Încep să înțeleg că nu sunt decât o idioată patentată. N-am dreptul să fiu supărată pe toată lumea fiindcă el nu mi-a telefonat, așa cum mi-a promis. De altfel, eu l-am rugat să n-o facă. Știam că e doar o aventură, dar speram totuși că o să-mi dea un semn de viață.

Și îi mărturisi pe nerăsuflate secretul ei. Carol păru s-o înțeleagă.

– Antonia Marie Lawrence, nu e genul tău să ai o aventură. Dacă s-a întâmplat atât de repede, în cele câteva zile petrecute la Londra, înseamnă că ești într-adevăr îndrăgostită.

– Haide, Carol, fii serioasă, așa ceva nu este posibil. După aventura pe care am avut-o cu Robert, am jurat că așa ceva nu mi se va mai întâmpla niciodată. Sunt furioasă pe mine însămi.

– Știu, îi răspunse Carol râzând. Dar nu mă așteptam să-ți petreci restul vieții ca o călugăriță. N-am uitat că la facultate tu mai citeai încă romanele Barbarei Cartland când noi practicam deja amorul liber. Scumpa mea, ești o romantică incurabilă. Întotdeauna m-am gândit că n-ar fi trebuit să te naști în secolul XX. Ar fi trebuit să vii pe lume în epoca în care cavalerii îmbrăcați în armuri strălucitoare răpeau domnișoarele inocente pe caii lor albi. Chiar după divorțul tău, nu cred că ai înțeles faptul că oamenii nu pot trăi fericiți „până la adânci bătrâneți".

– Theo Chakiris nu seamănă deloc cu un Făt-Frumos din povești.

– Atunci ia această aventură drept ceea ce este, un episod minunat, dar fără consecințe. Fii și tu o dată cu picioarele pe pământ. Și nu-l mai aștepta! În zilele noastre, trebuie să te bucuri de dragoste atunci când ai norocul să-ți apară în cale.

Tonia începu să râdă fără să vrea. Știa că prietena ei, în loc de dragoste, se mulțumea să treacă din bărbat în bărbat, din aventură în aventură. Fiindcă nu căuta bărbatul ideal, nu era deloc dezamăgită că acesta nu-și făcea apariția.

– Privește lucrurile în față, adăugă Carol. Te-ai dus la Londra, un oraș al cărui trecut se pierde în negura timpurilor, ca să faci un reportaj despre căsătoria unui prinț apărut parcă dintr-o poveste cu zâne. Și în mod firesc, ai fost sedusă de acea atmosferă romantică, de cavalerie, de armurile strălucitoare, de feeria unui mariaj somptuos, de catedrala Westminster și de magia unui spectacol magnific. Deci nu e de mirare că ți-ai pierdut capul.

– N-ar fi trebuit s-o fac, constată Tonia îngândurată.

– Traversezi o perioadă dificilă. Știu că ai considerat divorțul ca un eșec personal, ca un castel din cărți care s-a prăbușit.

Tonia începu să bea încet din paharul de vin rece, gândindu-se la ce îi spusese Carol. Așa fusese oare? se întrebă ea. Era doar reacția unei ființe sensibile la un eveniment de o mare încărcătură emoțională? Trebuia să admită că în viața ei nu mai trăise o asemenea zi ca aceea a căsătoriei prințului Charles cu Diana.

Londra semăna cu scena unui teatru. Totul fusese astfel aranjat încât să satisfacă cea mai scumpă dorință a unei ființe omenești: consacrarea dragostei. Când Charles acceptase s-o pe Diana de soție, cu mândrie și cu o evidentă dorință, Tonia simțise că i se umplu ochii de lacrimi. În inima ei simțea și invidie dar și bucurie. Fusese oare pur și simplu furată de splendoarea acestui eveniment?

– Cine este Chakiris ăsta? L-am întâlnit și eu?

Fără să știe prea bine de ce, Tonia nu avea chef să-i povestească felul cum se cunoscuseră. Încercase să păstreze secretă această aventură care o făcea să se simtă stânjenită în fața lui Carol, ba chiar și în sinea ei când se gândea la ea.

Pate ridicase „Castele în Spania“ care se prăbușiseră în mod inevitabil? Dar nu putea încă să vorbească obiectiv despre asta. Își mai amintea și acum cât de bine se simțise în brațele lui Theo.

– Nu, categoric nu, îi răspunse ea în cele din urmă.

Nu voia să-și dezvăluie sentimentele profunde. În mod sigur, Carol ar fi insistat cu întrebările. Ba nu... prietenia care le lega ar fi făcut ca, de data asta, să nu încerce să afle mai multe despre acest subiect delicat.

– Sunt mulțumită că s-a întâmplat așa, spuse ea cu simplitate. Tu nu trăiești normal, refuzi orice întâlnire. Faptul că ai fost trimisă să faci reportajul despre căsătoria princiară a fost în mod sigur un lucru bun pentru cariera ta. Încă puțin și o s-o întreci pe Barbara Walters!

– Cu cei doi ani ai mei de experiență ca reporter, nu prea are de ce se teme din partea mea, îi răspunse Tonia râzând.

Și începură să vorbească despre meseria lor, de ceea ce se întâmplase la Londra unde plecaseră amândouă, Tonia ca ziaristă și Carol ca producătoare. Petrecuseră niște zile de neuitat, luând interviuri la toată lumea, începând cu portarii marilor hoteluri londoneze până la croitoresele care confecționaseră rochia de mireasă a lui lady Diana. Tonia, Carol, cameramanul și inginerul de sunet de la postul KABN din Los Angeles nu avuseseră deloc timp să facă pe turiștii. Erau copleșiți de valul știrilor senzaționale și obligați să asiste la interminabile conferințe de presă. Turnul Londrei sau vestitul magazin Harrod's nu erau de nasul lor.

Amintirile pe care le evocau Tonia și Carol se situau pe plan strict profesional. Atâta timp cât vorbea despre meseria ei, Tonia uita de acea noapte stranie, minunată și plină de evenimente pe care o petrecuse cu Theo. Nu se mai gândea la bărbatul care știuse să-i aprindă sângele, care adusese din nou dragostea în inima ei pustiită. Cu el se simțise din nou inocentă, ca și cum, la douăzeci și opt de ani, nu fusese niciodată conștientă de gradul de intimitate care poate exista între un bărbat și o femeie.

– Și tipul ăla pe care l-ai întâlnit la Londra, nu ți-a mai dat nici un semn de viață? o întrebă în cele din urmă Carol.

Tonia o privi drept în ochi, mușcându-și buzele.

– Nu. Și oricum nu mă așteptam s-o facă.

– Poate mai este încă în Europa. Pariez că te va contacta la întoarcerea în Statele Unite.

– Ascultă, Carol, a fost o aventură de o seară, deși nu-mi place să recunosc asta. S-a terminat. Punct și de la capăt. De altfel, mi-a spus verde în față că nu se gândește la căsătorie.

– Ah! Înțeleg, șopti Carol gânditoare, ducând paharul de vin spre buze.

– Ce vrei să spui?

– Că, după părerea mea, toți bărbații sunt la fel. O aventură... asta e tot ceea ce caută și își doresc.

– Carol, te rog!

– Ce?

– Să schimbăm subiectul.

Tonia se sprijini de spătarul scaunului. Nu mai avea chef nici de băut nici de mâncat.

– Trebuie să recunosc că a făcut o impresie puternică asupra ta, remarcă după o lungă tăcere Carol.

Timp de câteva clipe, Tonia nu-i răspunse. Faptul că rămăsese tăcută și gânditoare era destul de revelator.

– Nu știu cât și nici nu voi ști vreodată. Fiindcă n-o să-l mai revăd. Am petrecut împreună o noapte la Londra și cu asta basta!

Vorbea ca despre un lucru terminat și totuși nu părea că dorește să accepte evidența.

– M-am găsit adeseori în acest gen de situație, spuse cu blândețe Carol. Singurul remediu valabil este timpul. Puțin câte puțin durerea se mai potolește și pe urmă nu te mai gândești deloc. Apoi, te întrebi mereu ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi mers, dar și această întrebare își pierde încetul cu încetul interesul. Până atunci, încearcă să-ți mai schimbi puțin cursul gândurilor. De ce n-am merge de exemplu la cinema? Rulează un film nou cu Robert Redford. Și pe urmă am putea mânca o pizza.

– Nu, mulțumesc, îi spuse Tonia surâzând. Știi prea bine că nu e primul bărbat care mă lasă cu ochii în soare. E nevoie de mai mult decât de un fotograf frumos greco-american ca să mă dea gata.

– Am priceput. Puțin deprimată dar nu scoasă din luptă. Vrei să ne uităm la televizor?

– Nu. Dacă nu te superi, aș prefera să mă culc devreme în seara asta. După cum știi, patroane, adăugă ea surâzând, am o groază de lucruri de făcut mâine. Deci n-o să te superi dacă te las singură acum?

– Bineînțeles că nu, îi răspunse Carol care își luă geanta și se îndreptă îngrijorată spre ușă. Pe mâine.

– Carol... Îmi pare rău că am fost atât de nervoasă. Știu că ești îngrijorată pentru mine.

– Nu-ți face probleme.

După câteva clipe Tonia era singură, având drept unică tovărășie zgomotul îndepărtat al traficului de pe autostradă și, câteodată, strigătul unui pescăruș.

Se făcuse noapte. Intră în casă. Vila era micuță: o cameră, o baie, o bucătărie și un salon care folosea și drept sufragerie.

Un geam mare forma peretele exterior al salonului și încăperea, bine luminată în timpul zilei, era deosebit de primitoare. Tonalitățile de albastru și roz dominau, scoțând în evidență frumusețea porțelanurilor vechi expuse în vitrine. Parchetul de culoarea lămâii strălucea sub un superb covor indian. Florile proaspete – margarete, garoafe albe și stânjenei – aranjate în vase înalte sau în boluri rotunde de aramă, dădeau întregului ansamblu o notă de veselie.

Tonia se simțea nespus de bine în această casă. Când îl părăsise pe Robert, soțul ei, având drept bagaje doar hainele ei, venise aici ca într-un refugiu. Vila era un cadou primit de la bunica ei la cea de-a douăzeci și una aniversare, și pe care o folosise destul de rar în perioada agitată a căsătoriei. Fostul ei soț, romancier de succes, era un bărbat foarte bogat care nu găsea această locuință destul de șic pentru extravaganta existență pe care o ducea.

Pentru Tonia reprezenta însă o oază de pace. Aici venea când simțea nevoia să fie singură, să scape de viața pe care o ducea alături de Robert. Când se instalase aici după despărțirea lor, se simțise în sfârșit la ea acasă, impresie pe care n-o avusese niciodată în casa spațioasă din Beverly Hills unde soțul ei o tratase întotdeauna ca pe un simplu bibelou de lux.

Tonia se duse în bucătărie, puse dopul la sticla de vin pe jumătate plină și o băgă în frigider. După ce aruncă resturile de biscuiți și brânză, trecu în dormitor.

Era o încăpere primitoare, confortabilă, romantică. Un pat cu baldachin, tot un dar de la bunica ei, constituia principala piesă a mobilierului iar albastrul deschis era culoarea domi-

nantă. În apropierea unui fotoliu, o măsuță rotundă dispărea sub un teanc de cărți și reviste. Se duse în baia îmbrăcată în mozaic și faianță galbenă decorată cu plante exotice, și făcu o baie fierbinte încercând să se destindă. Se simțea atât de obosită...

După ce ieși din cadă, se frecă energic cu un prosop plușat, își puse un halat alb și făcu puțin foc în șemineul din salon. Apoi se lungi pe canapea ca să citească un roman. Își dădu însă repede seama că nu era în stare să se concentreze.

Carol îi pusese niște întrebări foarte indiscrete dar, la urma urmei, nu avea dreptul să știe? Carol îi era prietenă și, îngrijorată în privința ei, se întreba fără îndoială în ce măsură Theo îi putea aduce fericirea. De la acea noapte petrecută la Londra, viața ei decursese normal, cel puțin la suprafață. Lucrase din greu, se dusese în vizită la Carol și pe la alți prieteni, își petrecuse un weekend cu bunica ei la Santa Barbara, dar fără încetare îi reveneau în minte, nedându-i pace nici o clipă, cuvintele pe care Theo i le spusese la despărțire: „O să-ți telefonez". Faptul că nu-i dăduse nici un semn de viață de atunci o îndurera mai mult decât voia să recunoască. Puse cartea pe masă și se duse la culcare.

Singură în patul imens, nu reușea să-și găsească somnul. Casa era întunecată, liniștită și Tonia nu mai putea să evite gândurile pe care le alungase atâta timp. Ce s-a întâmplat cu tine? se întreba ea. Răspunsul veni imediat, extrem de simplu: m-am îndrăgostit. Sentimentul care-i umplea inima era diferit de tot ceea ce simțise până acum, chiar în timpul celor cinci ani de căsnicie.

Cum de i se putuse întâmpla așa ceva? În timp ce se cufunda încetul cu încetul în somn, își aminti ceea ce se petrecuse... focurile bengale, claxoanele, toată acea atmosferă de vis.

*
* *

Cu capul ridicat spre cer, Tonia privea cu ochi încântați de copil focurile de artificii de deasupra terenului de manevră al cavaleriei, din Hyde Park. În ajunul căsătoriei, șapte sute de mii de persoane se adunaseră în imensul parc pentru a urmări cel mai fabulos spectacol al tuturor timpurilor.

Mulțimea entuziasmată privea, suspendate între cer și pământ, portretul prințului Charles, cel al prințesei Diana, însemnele casei regale într-o strălucire de culori asemănătoare curcubeului. Fiecare privea cu ochii mari, reținându-și respirația, aplaudând din răsputeri. Abia începeau să se potolească manifestările entuziaste de bucurie, că orchestra formată din trei sute cincizeci de muzicanți și corul de o sută cincizeci de voci preluau ștafeta, în timp ce o nouă jerbă de lumini își făcea apariția pe cer.

Pentru prima oară de la sosirea ei la Londra, Tonia se simțea cu adevărat liberă. Ca toată lumea, venise și ea în Hyde Park. În noaptea răcoroasă și senină, ideală pentru acest gen de spectacol, tânăra ziaristă se deplasa veselă prin mulțime, notându-și detaliile ieșite din comun. Dragostea plutea în aer și toată Londra venise să-i închine omagiul cuvenit.

Când Tonia sosise acolo, era hotărâtă să facă un reportaj obiectiv. Dar foarte curând se lăsase câștigată de această bucurie debordantă și colectivă.

– Încă una! strigă un bărbat care se găsea nu departe de ea, și o magnifică jerbă de culori se lansă pe cer.

Mulțimea scoase strigăte de încântare amestecate cu teamă când un bărbat, stând în picioare în cupa unei macarale, fu ridicat la cincizeci de metri deasupra solului. Tonia privi în jurul ei. În preajma ei se aflau perechi de îndrăgostiți mult mai interesați de ei înșiși decât de ceea ce se petrecea acolo sus, familii întregi grupate în jurul termosurilor cu ceai cald. Nu departe de ea stătea liniștită o tânără gravidă, ținându-și grijulie de mână puștiul care nu părea să aibă mai mult de trei ani.

Băiețelul, un copil frumos cu ochii albaștri, pierdut în mijlocul adulților, nu vedea mare lucru din spectacol. Își întindea gâtul încercând să-l zărească pe bărbatul din macara. Tonia îngenunche lângă el și-l întrebă cu blândețe:

– Vrei să te iau în brațe ca să poți vedea mai mult?

La început, micuțul se dădu înapoi intimidat, dar curiozitatea fu mai puternică și el își întinse mânuțele spre Tonia. Aceasta se întoarse spre mama lui cu un aer întrebător.

– Ah, da! spuse aceasta vizibil bucuroasă. Și vă mulțumesc! După cum vedeți, nu-l pot ridica singură.

Tonia luă copilul în brațe. Bărbatul care se găsea în macara își terminase pregătirile și londonezii putură în curând admira o roată enormă măsurând mai mult de zece metri diametru, care se învârtea cu viteză pe cer lansând focuri în toate direcțiile. Era ceva de necrezut... de neuitat...!

Când frumusețea spectacolului ajunse la culme, Tonia nu se putu împiedica să-l privească pe băiețelul pe care-l ținea strâns în brațele ei. El privea țintă, cu un aer încântat dar și puțin speriat, acest joc de lumini și sunete, aproape magic. Brusc, scoase un strigăt de plăcere. Ea îl privea surâzând, tulburată dar și fermecată de inocența pe care el o avea încă, dar pe care, din păcate, ea o pierduse.

Dintr-o dată, simți că cineva o fixa. La câțiva pași de ea, un fotograf își îndrepta obiectivul aparatului spre ea și copil. Bărbatul își ridică brusc capul în momentul în care Tonia se întoarse spre el și privirile lor se întâlniră.

Era un tip înalt, de peste un metru optzeci, gândi ea. Cu toate că avea o alură de sportiv, exista ceva grațios și delicat în modul în care își manevra aparatul performant pe care-l purta agățat de gât. Părul negru îi cădea în cârlionți pe gulerul hainei. Trăsăturile fine ale chipului său frumos îi păreau oarecum familiare Toniei și ea se întrebă unde-l mai văzuse.

Ceea ce reținea cel mai mult atenția erau ochii lui, niște ochi negri, ca niște ape adânci, care în acest moment păreau, curios lucru, să reflecte aceleași sentimente ca ale ei. Și el era fascinat de băiețel și regreta în mod sigur, la fel ca și ea, că își pierduse iluziile tinereții.

Această stranie asemănare fu însă de scurtă durată. Tonia, extrem de încurcată, se grăbi să înapoieze copilul mamei lui, de la care își luă rămas-bun și se amestecă în mulțimea care bătea în retragere, acum că jocurile de artificii luaseră sfârșit.

Se întreba de unde i-ar fi fost mai ușor să ia un taxi, când o mână se așeză cu blândețe dar cu fermitate pe umărul ei, în timp ce o voce bărbătească, având un timbru plăcut, îi șoptea:

– O să intitulez această fotografie „Noua Madonă". Felul în care-l priveai pe copil avea ceva deosebit, aproape imaterial. Sper că nu ești supărată că v-am fotografiat?

Avea un accent american, fapt ce nu o surprinse câtuși de puțin pe Tonia. Desigur, puteai cumpăra de oriunde o geacă la fel ca a lui și aparatele de fotografiat japoneze de ultimul tip invadaseră toate piețele lumii, dar ceva din comportarea acestui bărbat, de exemplu aerul îndrăzneț cu care o privea, era tipic american.

– Ai fi putut să-mi ceri voie.

Se simțea enervată că el își permitea să meargă alături de ea ca și cum o cunoștea. Nu-i plăceau cunoștințele întâmplătoare și încerca să găsească un mijloc politicos dar ferm pentru a-l face să înțeleagă asta.

– Dacă ți-aș fi vorbit, fotografia n-ar mai fi ieșit bine, continuă el. Și tu ești americancă, nu-i așa? Nu mă înșel niciodată. Apropo, există un bar nemaipomenit în apropiere. Am putea bea un pahar, ceea ce ne-ar permite să evităm busculada retragerii.

– Regret, se grăbi să-i răspundă Tonia, dar trebuie să mă trezesc foarte devreme mâine dimineață.

Se găseau acum pe trotuarul care mergea paralel cu parcul. Tonia se hotărâse între timp să se întoarcă pe jos la hotel, aflat doar la un kilometru și jumătate de Hyde Park, și îi spuse cu răceală:

– Noapte bună!

Spre marea ei uimire, el o prinse de braț. Tonia îl privi cu un aer iritat, gata să-l și insulte dacă era necesar, dar surâsul lui era irezistibil. Îi lumina ochii, îi îmblânzea trăsăturile chipului.

– Mă numesc Theo Chakiris, fotograf independent. Am fost trimis aici de revista Vogue pentru a face reportajul căsătoriei. Dacă dorești, îți pot arăta legitimația mea de presă. Acum că m-am prezentat, încetează să-ți mai închipui că sunt un străin care încearcă să agațe o femeie necunoscută.

Tonia se simți umilită. El îi ghicise perfect gândurile. Nu avusese întotdeauna o părere atât de proastă despre sexul opus, dar căsătoria ei cu Robert care îi fusese infidel la orice pas, îi distrusese complet încrederea în bărbați.

Îl privi îndelung pe Theo, având dintr-o dată dorința de a-l cunoaște mai bine, și spuse pe un ton mai amabil:

– Chiar trebuie să mă scol mâine cu noaptea-n cap. Și eu trebuie să fac un reportaj despre această căsătorie, pentru un canal de televiziune din Los Angeles. Îmi pare rău!

În vocea ei se putea desluși o notă sinceră de regret.

Mulțimea care ieșise din parc începuse să se răspândească în toate direcțiile.

– Stăm aici în calea oamenilor. Ar fi mai bine să plec. Noapte bună! îi spuse Tonia luând-o înspre hotelul ei.

– Te însoțesc, îi răspunse el cu simplitate, potrivindu-și pasul după al ei.

Tonia nu ripostă, lucru care o surprinse... nu i se întâmpla prea des asta.

Ajunși în Wilton Place, se îndreptară spre Belgravia, cartierul aristocratic al Londrei. Străzile erau întunecoase și liniștite la această oră a nopții. Doar câteva ferestre, ici și colo, mai rămâseseră luminate. Trecură prin fața unor încântătoare scuaruri fără să scoată nici un cuvânt, pierduți în tăcerea care pusese stăpânire pe oraș de la căderea nopții. Foarte repede, rămaseră singuri.

Tonia mergea alături de Theo. Ajungea cu capul abia până la umărul lui și putea să-i simtă delicatul miros al after-shave-ului, subtil și bărbătesc totodată. Comparativ cu bărbații pe care-i cunoștea ea la Los Angeles, el era simplu și direct. Prea mulți bărbați purtau acolo lanțuri de aur, cămăși descheiate la câțiva nasturi, blugi făcuți la mari case de modă, sau cizme de cowboy care nu atinseseră niciodată scările șeii.

Îl privea pe Theo pe furiș. Haina cădea perfect pe umerii lui lați, cămașa albastră era descheiată doar puțin la gât, lăsând să se zărească părul negru și creț care-i acoperea pieptul, blugii erau puțin decolorați dar păreau eleganți pe șoldurile înguste și picioarele lungi. Totul la el era simplu, de bun gust și fără pretenții.

Din păcate, el își dădu seama că e privit. Surâsul frumos îi apăru din nou pe buze.

– Te întrebi din nou ce fel de om sunt, nu-i așa?

– Vorbește-mi un pic despre tine, spuse ea puțin enervată că a fost prinsă pe picior greșit.

– Ah, nu! E rândul tău. Știi deja că fac fotografii ca să trăiesc, și la asta nu prea mai am mare lucru să adaug. În schimb, eu nu-ți cunosc nici măcar numele.

– Antonia Lawrence, spuse ea cu regret.

– Și toată lumea îți spune Tonia, rosti el cu o voce plină de căldură. Nu prea ai aerul unei reportere de televiziune.

– De ce?

– În general ele sunt înalte și zdravene. Și după câte pot eu să văd, tu ai niște picioare superbe, spuse el privind-o cu atenție, dar ești mică de statură.

– Mă descurc ridicându-mă la nivelul meritelor celorlalți.

Avea oroare de aceste remarci referitoare la statura ei. De acord, nu măsura decât un metru cincizeci și opt, și ce dacă?

Theo începu să râdă din toată inima și o fixă cu ochii lui negri.

– Nu mă îndoiesc de asta, se mulțumi el să spună.

Tonia simți că se înroșește, nu atât din cauza a ceea ce îi spusese, cât datorită felului cum o privise.

– Ești căsătorită? o întrebă pe neașteptate Theo.

– Port verighetă?

– Nu e un răspuns la întrebarea mea.

– Așa e, răspunse ea în doi peri.

O trecu un fior de frig și își încrucișă brațele pe piept. Chiar în timpul verii, nopțile erau răcoroase la Londra. Theo își scoase haina și i-o așeză ci delicatețe pe umeri.

– Oh, nu... începu ea.

– Ba da, insist, replică el politicos dar ferm.

Tonia își strânse haina peste piept. Purta încă mirosul pielii lui Theo, impregnată cu mirosuri care o tulburau, păstra căldura trupului lui.

Continuară să meargă în tăcere timp de câteva clipe, trecură de Belgravia Square și traversară strada Eaton înainte de a se îndrepta spre Eaton Place.

Străzile erau acum pustii. Tonia mergea alături de Theo și acest întuneric, această singurătate crea între ei un fel de intimitate. Noaptea care începuse atât de vesel era acum liniștită. Dar, fără să știe cum, Tonia se simțea totuși mai surescitată decât acum câteva ore, în mijlocul mulțimii de admiratori exaltați.

– Unde ai tras? o întrebă Theo.

– La hotelul Ninety-Nine, 99, Eaton Place. Exact acolo, adăugă ea arătându-i cu degetul o firmă bine luminată.

– Cunosc locul. Mic dar șic.

Se lăsă din nou tăcerea. Când ajunseră în fața hotelului, Tonia se opri și spuse pe un ton încurcat:

– Îți mulțumesc că m-ai condus. O să răsfoiesc *Vogue* ca să văd fotografiile pe care le-ai făcut.

Îi dădu înapoi haina lui Theo și se pregătea să intre în hotel când el o opri.

– Așteaptă! Nu ne putem despărți așa. Mai avem încă multe să ne spunem.

– De exemplu ce?

– Nu știu! Opiniile tale politice, gusturile în privința mâncării, întâmplări din copilărie, filmele care îți plac. Totul, în afară de semnul tău zodiacal, spuse el surâzându-i.

Tonia zâmbi fără voia ei.

– Cu atât mai bine, răspunse ea cu amabilitate. În privința restului...

Ezită, apoi continuă cu blândețe:

– De ce să nu ne oprim aici? Întâlnirea noastră a fost plăcută. E mai bine să nu știm mai multe unul despre celălalt. Asta ne va permite să ne păstrăm iluziile.

– Ți-e frică?

– Oh, nu! Vreau pur și simplu să evit complicațiile.

– Ba da, ți-e frică, insistă Theo privind-o fix în ochi.

– Nimic mai neadevărat, răspunse ea iritată, regretând imediat că se comporta ca un copil.

– Atunci, dovedește-mi-o. Ieși cu mine mâine seară. Festivitățile vor fi terminate la acea oră. N-o să mai ai nici o scuză pentru a-mi refuza invitația.

Tonia îi răspunse încruntându-se:

– Am putea sfârși prin a ne urî. Ce s-ar întâmpla dacă ai descoperi că sunt o capitalistă odioasă sau...

– Nu de asta ți-e frică!

– Nici nu mă cunoști. De ce ții atât de mult să mă revezi?

Spre surpriza ei, Theo îi răspunse pe un ton serios, fără să zâmbească:

– Am împărtășit ceva în parc în această seară, la un moment dat. Un lucru căruia îi acord importanță.

Tonia se închise într-o tăcere încăpățânată, încercând să alunge sentimentele care o luau cu asalt. Când îl întâlnise pe Theo, crezuse că el era în căutarea unei aventuri. Iar ea nu avea nici o intenție să se lase antrenată într-o escapadă cu un necunoscut. Acum el insinuase că relația lor ar putea fi durabilă, ceea ce o făcea să nu se simtă chiar deloc în largul ei.

Trebuia totuși să recunoască faptul că el avea dreptate. Un sentiment profund îi unise timp de o clipă, aceea în care se

întâlniseră în parc. Se simțea cu atât mai vulnerabilă cu cât avusese de-a face cu un soț indiferent.

Și uite că Theo nu voia s-o lase să plece. El îi atinse bărbia cu degetul, ca în joacă, apoi adăugă:

– Și ai cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată. Aș dori atât de mult să-i văd exprimând și altceva decât furia!

Tonia simți din nou că se înroșește. Așa ceva nu i se mai întâmplase de ani de zile, nici măcar în acele vremuri în care prietenii lui Robert o complimentau în mod exagerat. Cum de reușea acest bărbat s-o facă să-și piardă calmul?

Atingerea mâinii lui fu hotărâtoare. Exista în el un magnetism de care probabil nici nu era conștient.

– De acord, dar nu știi la ce te angajezi.

– Cunoști bine Londra?

– Nu.

– Atunci o să facem un tur mâine seară.

– Turul Londrei? îl întrebă ea glumind.

– Nu, doar al locurilor romantice, îi răspunse el și Tonia începu să se simtă din ce în ce mai puțin sigură pe ea.

În momentul când intra în hotel, Theo o strigă:

– La opt e bine? Noapte bună! adăugă el chiar înainte să-i audă răspunsul.

Tonia ceru cheia de la recepție și apăsă pe butonul ascensorului. Așa se face o invitație? gândi ea clătinând din cap. Intră în cabina liftului, apăsă pe butonul etajului ei, gândindu-se ușurată că el nu va veni.

Dar o voce îi șoptea cu insistență la ureche: și dacă va veni? În acest caz, va fi în mod sigur interesant, își spuse ea satisfăcută.

Capitolul 2

Zgomotul obișnuit al Londrei era și mai puternic decât de obicei, în ziua căsătoriei princiare. De la Pall Mall la Ludgate Hill, orașul era un adevărat furnicar de oameni care fluturau steagul britanic. Tonia găsise în apropierea Catedralei Saint-Paul o poziție avantajoasă de unde putea urmări ceremonia, din momentul în care impunătoarea procesiune de trăsuri în care luaseră loc membrii familiei regale părăsea palatul Buckingham, până în momentul când oaspeții căsătoriți părăseau catedrala în landoul descoperit, în aclamațiile mulțimii.

Mai târziu alese un alt punct strategic, în apropierea palatului, de unde putu fi martora sărutului pe care Charles și Diana îl schimbaseră în balcon. După plecarea prințului și prințesei în direcția gării Waterloo, prima etapă a călătoriei lor de nuntă, Tonia făcu rezumatul evenimentului pentru canalul american de televiziune.

– Viața este adesea cenușie și monotonă, dar astăzi totul este somptuos, perfect. Ca în basme, prințul s-a căsătorit cu fiica frumoasă a unui conte. Arhiepiscopul în costum medieval și sunetul trompetelor ne-au purtat în vremurile de mult apuse.

Cu microfonul în mână, surâzând în fața camerei de luat vederi, ea continuă:

– Diana strălucea de fericire în rochia ei de tul de culoarea fildeșului, cu trena măsurând opt metri lungime. Charles purta ținuta de ceremonie a marinei. Au schimbat niște surâsuri pe furiș când arhiepiscopul le-a cerut să fie fideli și să se iubească până când moartea îi va despărți. Totul a fost organizat la perfecție, dar piesa care se juca astăzi pe scenă era reală. A fost unirea a două persoane ieșite din comun, însăși glorificarea căsătoriei. Această ceremonie consacră de fapt profunda dorință a sufletului omenesc de a-și uni viața cu sufletul pereche.

Când își termină reportajul, Tonia avea lacrimi în ochi.

– Ai fost formidabilă, îi spuse Carol strângând-o în brațe.

Tonia era fericită că s-a achitat cu succes de această misiune dificilă, dar Charles și Diana nu erau singura ei grijă. Un anumit fotograf greco-american, cu un surâs fermecător, o preocupa în aceeași măsură.

În aceeași seară la ora opt, în momentul în care prințul Charles și soția lui începeau luna de miere, Tonia stătea în camera ei de hotel cu o carte în mână. Istoria familiei regale britanice era deosebit de interesantă dar, de o jumătate de oră, era la aceeași pagină. Gândurile ei se întorceau fără încetare spre Theo Chakiris. Îmbrăcase o fustă din catifea de

culoarea safirului și o bluză dintr-o dantelă multicoloră. Oare o să-i placă toaleta ei? Unde o s-o ducă? Vor continua să discute despre toate și nimic, sau vor rămâne tăcuți? Și dacă nu venea?

Se simțea extrem de nervoasă. E ridicol, gândi ea. Doar nu sunt la prima întâlnire!

Într-un anume sens, era totuși ca la prima întâlnire. De la divorțul ei, care avusese loc acum doi ani, nu mai ieșise cu nimeni. Trecuseră mai mult de șapte ani de când nu mai avusese cu adevărat o întâlnire și nu prea mai știa cum trebuie să se poarte. Bineînțeles că avea continuu tangență cu bărbații în munca ei de zi cu zi, dar cu Theo era cu totul altceva.

Încercă să se convingă singură că „își va intra repede în mână". Când o să-l revadă, n-o să simtă nimic pentru el. Atracția pe care o avusese față de el în seara precedentă fusese exasperantă. Aseară fusese atât de sensibilă la farmecul lui fiindcă era atât de singură, atât de obosită! Iar el era doar un bărbat, nimic altceva decât un bărbat, care vorbea însă mai frumos decât majoritatea lor...

Când auzi niște bătăi în ușă, tresări. Se duse să deschidă și aproape surprinsă să-l descopere pe Theo, cu surâsul pe buze. Doamne, cât era de seducător!

Avea un chip cu trăsături fine, cu nasul drept, elegant, ochii negri, adânci și plini de vino-ncoace. Hainele pe care le purtase aseară nu-i scoteau în evidență frumusețea corpului. În seara asta, îmbrăcase un pulovăr verde închis la gât, o pereche de pantaloni asortați la culoare și un blazer din gabardină de culoare închisă.

Timp de o clipă, Tonia nu se putu împiedica să se gândească la farmecul acestui trup... când era gol, la senzațiile pe care le puteau da aceste brațe musculoase... Dar nu era momentul să-și lase imaginația să vagabondeze.

– Bună seara! îi spuse ea cu un aer detașat. Ești punctualitatea personificată.

– Credeai că o să întârzii? Sau că n-o să vin?

Începe bine, gândi Tonia. Stătea sprijinit cu nonșalanță de tocul ușii, cu o mână în buzunar, și nu părea deloc grăbit să plece.

Tonia luă repede un șal în mână și se pregătea să iasă când el îi spuse, aruncându-i o privire admirativă:

– Ești încântătoare. Stilul gitan îți vine de minune. Te și văd dansând în jurul unui foc aprins pe câmp, în mijlocul taberei. Numai că, încheie el uitându-se la încălțăminte, pantofii ăștia nu sunt buni, fiindcă avem de mers.

– Mult?

– Văd că nu cunoști deloc Londra. În acest oraș nu te deplasezi cu trăsura ci pe jos... dacă nu ești grăbit, ceea ce nu e cazul nostru.

Fără să zică nimic, Tonia își schimbă pantofii cu tocuri înalte cu alții mai comozi.

– Hai! îl îndemnă ea cu un aer plin de dezinvoltură.

Un taxi îi aștepta jos.

– Nu e decât prima parte a „turneului“ nostru, îi explică Theo deschizând portiera și ajutând-o să se instaleze.

– Unde mergem? îl întrebă Tonia ca să angajeze o conversație.

– Într-un mic restaurant din Chelsea. Îți place bucătăria indiană? Din India Orientală, ca să fiu mai precis?

– Nu știu, admise ea fără chef.

Era enervant să constate că el avea întotdeauna ultimul cuvânt. El cunoștea bine orașul, ceea ce nu era și cazul ei. Alesese un restaurant în care se serveau niște feluri de mâncare din care nu gustase niciodată. Toate astea i-l reaminteau în mod neplăcut pe Robert care o făcea întotdeauna să înțeleagă că el era profesorul și ea eleva. Nu fusese niciodată pe picior de egalitate cu ilustrul ei soț și seara începea în același fel în compania acestui străin.

Probabil că gândurile i se citeau pe față, fiindcă Theo o întrebă:

– Preferi poate un alt gen de restaurant?

– Bineînțeles că nu, se grăbi ea să-i răspundă.

Nu putea să-i explice ce se petrecea în capul ei fără să deschidă o lungă discuție despre căsătoria ei, ceea ce nu avea deloc chef.

– Mi se pare o idee excelentă, continuă ea surâzând. De fapt, ador să gust din feluri de mâncare de care n-am auzit. Bunica mea mi-a dat excelente indicații în acest sens.

– Mai fă o dată asta, șopti Theo.

– Să fac ce? îl întrebă Tonia uimită.

– Zâmbește! Zâmbetul îți schimbă complet chipul și te face să pari...

Ezită o clipă.

– .... tânără și inocentă.

– Trebuie să înțeleg din asta că în mod obișnuit am un aer bătrânicios și blazat? îi răspunse ea glumind pentru a nu lăsa să se instaleze acea atmosferă de intimitate creată de cuvintele lui Theo.

– Nu, doar prea serioasă.

Tonia nu știu ce să-i răspundă. Sprijinită de spătarul scaunului, se prefăcu interesată de străzile înguste ale Londrei pe care gonea șoferul. Soarele cobora spre asfințit... în curând se va face seară. Taxiul era confortabil, foarte mare chiar și pentru oamenii obișnuiți cu mașinile americane... și totuși Tonia se simțea ciudat de aproape de Theo. Felul în care o privea o făcea să fie nervoasă. Încă o dată încercă să aducă în discuție niște banalități.

– Fiindcă îmi servești drept ghid, ai putea să-mi spui unde ne aflăm?

El îi aruncă un surâs irezistibil care o tulbură peste poate, și îi răspunse imitând vocea unui ghid turistic:

– Acum o să intrăm în frumosul cartier rezidențial Chelsea, format din vile vechi și frumoase dar și din case moderne din cărămidă roșie, mai mult sau mai puțin pitorești. Numeroase personalități au locuit și locuiesc aici. Chelsea este ceea ce s-ar putea numi cartierul artiștilor din Londra. De fapt, continuă el reluându-și vocea normală, am ales acest loc fiindcă el oferă una din cele mai plăcute plimbări care se pot face pe malul Tamisei. Când mergi, nu poți face altceva decât să vorbești, și atunci m-am gândit că ar fi un mijloc excelent de a te cunoaște mai bine. Am pus la cale acest mic plan fiindcă se pare că ești decisă să rămâi închisă în spatele zidului ridicat de tine.

– Să știi că e valabil pentru amândoi, îi răspunse Tonia ofensată.

Fu extrem de satisfăcută să constate că răspunsul ei avusese efect, fiindcă el clipi imperceptibil. Aha! Deci și tu ți-ai construit ziduri împrejurul tău, gândi ea. Îți place să desființezi apărarea altora, dar nu-ți place să fii atacat.

Exact în acel moment, taxiul se opri în fața restaurantului *Tandoori*, situat în Fulham Road. Când intrară, Tonia fu surprinsă să constate că era un loc fără pretenții, fiindcă se așteptase ca Theo să încerce s-o impresioneze printr-o ambianță mai elegantă. Se așezară la o masă lângă fereastră.

– Vrei să bei ceva? o întrebă el când băiatul cu turban le întinse meniul.

– Aș bea cu plăcere un pahar cu vin alb, dacă au așa ceva pe aici.

El comandă o sticlă de vin franțuzesc de care ea nu auzise și o întrebă după plecarea băiatului:

– De ce ai ales vin? Fiindcă îți place, sau de teamă că o băutură mai tare ți-ar dezlega limba?

– Cred pur și simplu că am nevoie să-mi păstrez mintea limpede ca să-ți pot ține piept, îi răspunse ea cu viclenie.

Complimentul oarecum echivoc îl făcu pe Theo să zâmbească.

Băiatul reveni și, după ce le turnă vin, așteptă comanda. Tonia nu știa ce să aleagă, dar cu nici un preț nu i-ar fi cerut sfatul lui Theo. Se decise pentru un fel de mâncare al cărui nume o făcea să spere că va fi mai puțin condimentat decât celelalte și, confortabil instalată în scaunul ei, își sorbi vinul cu înghițituri mici. Era foarte bun, rece și ușor, nici prea dulce dar nici prea sec. Theo era fără îndoială un cunoscător în materie de vinuri. Avea gust și la îmbrăcăminte, gândi ea privindu-i haina, care în mod sigur ieșise din mâinile unui croitor bun. Și femeile? Felul cum se purta cu ea îi dovedea că se simțea în largul lui în compania lor și te făcea să gândești că nu era lipsit de experiență în materie.

– Vorbește-mi despre tine, începu el folosind tehnica directă de care fusese decisă să se servească și ea.

– Ce vrei să știi mai exact?

– Nu mai fi atât de bănuitoare. Nu este o anchetă și nu-ți cer să-ți dezvălui secretele.

Tonia începu să se joace nervoasă cu furculița ei. Cu tipul ăsta îi va fi dificil să se mențină în defensivă.

Îi răspunse pe nerăsuflate:

– M-am născut și am crescut în Santa Barbara. Mi-am făcut studiile la Universitatea Sarah Lawrence, unde mi-am obținut diploma în literatură engleză. Apoi m-am măritat, am divorțat, și acum lucrez ca reporter la un canal de televiziune din Los Angeles. E rândul tău, acum.

– Oh, nu... Încă n-am terminat cu tine. Biografia asta prezintă lacune mari. Ai avut o copilărie fericită?

– Foarte fericită, în afara perioadei care a urmat morții părinților mei într-un accident. Am fost crescută de bunica mea care este o femeie admirabilă.

– Dar experiența trăită a fost traumatizantă, afirmă cu simplitate Theo ca și cum îi citea gândurile.

Se părea că nu-i putea ascunde nimic. Tonia ar fi dorit să treacă la subiecte mai puțin delicate, dar el nu-i lăsă timpul necesar.

– Și căsătoria ta?

– Un eșec.

– Ce s-a întâmplat?

– Fostul meu soț este Robert Lawrence, romancierul. Proveneam din medii diferite și aveam despre viață... să zicem păreri divergente. Voia să adopt stilul de viață al femeilor din

Beverly Hills iar eu voiam să-mi fac o carieră. Casa noastră din Beverly Drive era enormă, dar nu destul de mare pentru două persoane atât de diferite. Și atunci am divorțat.

Totul era adevărat și totuși atât de departe de realitate! Ceea ce nu voia să-i spună era că de cinci ani Robert îi repetase până la exasperare că el avea talent și ea nu, că singurul ei merit era fizicul care constituia un atu în carieră, dar că nu trebuia să se aștepte ca el să-i fie fidel, pentru că era un lucru inutil și demodat.

– Eu nu aparțineam acelui mediu de viață, adăugă ea.

– De ce? Ești frumoasă și știi să te îmbraci. Credeam că asta și banii sunt singurele care contează în Beverly Hills.

– Dar mie îmi place mai mult să port blugi, spuse ea flatată de complimentele lui Theo.

– Și vedetele poartă!

– Da, dar franțuzești. Eu îi prefer pe cei americani și, cu cât sunt mai vechi și mai decolorați, cu atât îmi plac mai mult.

Theo râse, un râs senzual care făcu să-i treacă fiori prin trup, și apoi continuă cu seriozitate:

– Nu te văd deloc în compania lui Robert Lawrence. Este un scriitor strălucit, dar are puțin din alura unui flamingo.

În fața ochilor ei reapăru Robert, înalt și subțire, cu nasul acvilin, preferința lui spre cămășile roz, și izbucni în râs. Comparația era nemaipomenită! Semăna perfect cu o pasăre flamingo, cu picioarele lui subțiri și mersul pretențios.

– Nici bunica mea nu-l prea plăcea, reuși ea să-i spună printre hohotele de râs.

– Ai un zâmbet frumos, dar râsul tău e și mai plăcut, îi spuse Theo privind-o cu intensitate.

Obiceiul acesta pe care-l avea de a face complimente în cele mai neașteptate momente și cu cea mai mare sinceritate o deruta pe Tonia.

Theo își continuă tirul întrebărilor:

– Cum l-ai cunoscut?

– I-am citit cărțile, la fel ca toată lumea, și eram extrem de impresionată. L-am întâlnit la o recepție. Când mi-a cerut să mă mărit cu el, toată lumea mi-a spus că am un noroc chior. Și eu credeam așa pe atunci. Idolul cu picioare de lut! Afacerea clasică.

– Și când ai înțeles cine era cu adevărat?

Fu gata să-i răspundă: în noaptea nunții, amintindu-și lipsa de sentiment de care dăduse Robert dovadă în prima lor noapte de dragoste, dar preferă să se abțină.

– Destul de repede, dar am rămas mult timp cu el. Cred că eram prea mândră ca să recunosc faptul că făcusem o greșeală atât de grosolană. Totul s-a terminat brusc. Puneam masa pentru un dineu somptuos pe care Robert îl organizase cu ocazia lansării noului său roman. Alesese el însuși serviciul de porțelan, un serviciu extrem de scump. Nenorocirea a făcut să-mi scape o farfurie din mână. S-a înfuriat îngrozitor și a început să urle: „Cum de poți fi atât de neîndemânatică?" Ceva s-a rupt atunci în sufletul meu. I-am zis: „Uite-așa!" Și am lăsat să-mi cadă din mâini tot teancul de farfurii. Am plecat imediat și nu m-am mai întors niciodată.

Theo începu să râdă cu poftă și ea îl imită, reamintindu-și cât de ușurată se simțise în acel moment.

– Știam eu că nu ești atât de încuiată după cum vrei să lași să se creadă, remarcă Theo când se săturară de râs.

Băiatul le aduse cina și Tonia profită de această ocazie pentru a pune capăt discuției despre căsătoria ei și despre ea însăși.

– Oh! spuse ea după ce gustă din curry.

Înșfăcă repede paharul de vin și bău câteva înghițituri. Mâncarea era delicioasă, dar îngrozitor de piperată.

– Aveam intenția să te pun în gardă, spuse Theo, dar am remarcat că preferi să afli totul prin propriile puteri.

Tonia făcu o mutră încurcată. Theo avea dreptate. De la experiența ei cu Robert, avea o adevărată înclinație spre ceartă de fiecare dată când i se spunea ce trebuie să facă.

Băiatul aduse niște apă minerală și își terminară masa într-o atmosferă amicală. Așteptau cafeaua când un bărbat se opri lângă masa lor. Era înalt, puternic, avea o barbă neagră și părul ciufulit.

– Theo! Ar fi trebuit să știu că ești aici! exclamă el vesel, cu un puternic accent american, specific New-York-ului.

– Sunt bucuros că te revăd, Charlie, îi răspunse Theo, și se simțea după vocea lui că spunea adevărul.

Apoi făcu un gest în direcția Toniei.

– Antonia Lawrence, Charlie Bickham. Charlie face filme documentare. Ai venit aici cu ocazia căsătoriei?

Charlie luă un scaun și se așeză.

– Bineînțeles că nu. Mă aflam în Liban și am trecut prin Londra înainte de a mă întoarce la New-York. Am făcut un film despre O.E.P. Nu-mi zice că faci un reportaj despre acest roman-foileton?

Theo începu să râdă.

– Eram în Irlanda de Nord când *Vogue* mi-a oferit o sumă extravagantă pentru a face acest reportaj. După câte

am înțeles, tipul care trebuia să se ocupe de asta s-a îmbolnăvit în ultima clipă.

– Am priceput. În general în fotografiile tale se pot vedea tunuri și grenade, nu tineri căsătoriți.

– Mă întorc mâine în Irlanda de Nord. Acolo o să am parte din plin de tunuri și grenade.

Tonia îl privi cu atenție. Nu-i pomenise nimic despre faptul că trebuia să plece mâine. La urma urmei, era însă vorba despre munca lui. Și ea trebuia să plece mâine. Dar se simțea totuși surprinsă și totodată dezamăgită.

– Ai venit la Londra pentru căsătoria princiară, Tonia? o întrebă Charlie întorcându-se spre ea.

– Da. Lucrez pentru un canal de televiziune din Los Angeles.

– Los Angeles? Acest gen de reportaj va fi foarte apreciat acolo. Oricum seamănă a film sau roman.

– Am impresia că acest eveniment nu ți se pare nici romantic nici atrăgător, remarcă Tonia zâmbind.

– Oh! Dar nu am nimic împotrivă. Englezii sunt tari în materie de spectacole. De altfel, e cam singurul lucru bun pe care-l fac în momentul de față.

– Charlie, spuse Theo, întrerupând conversația care se putea lungi la nesfârșit, mi-ar plăcea să te invit la masa noastră dar sunt sigur că ești ocupat.

– Am înțeles. Sunt în plus, bombăni Charlie.

O privi admirativ pe Tonia.

– Nici nu te condamn, Theo. Dă-mi un telefon înainte să pleci. Locuiesc la hotelul Dorchester.

Luă mâna Toniei, o strânse cu blândețe și adăugă:

– Sunt fericit că te-am cunoscut. Dacă treci prin New-York, caută-mă.

Apoi se sculă și plecă.

– Ai fost un pic cam brutal, spuse Tonia privindu-l pe Theo.

– Știu, dar era singura cale să scap de el. În caz că n-ai înțeles, te informez că avea intenția să-ți facă curte. Charlie e cel mai bun prieten al meu și nu avem obiceiul să ne purtăm cu mănuși unul cu celălalt.

– Cum v-ați cunoscut?

– Se întâmplă să ne găsim adeseori în aceleași locuri. Specialitatea noastră este războiul. Prima oară a fost în Vietnam. Pe urmă, am străbătut împreună lumea: Salvador, Orientul Mijlociu, Africa de Sud. Război este cam peste tot.

– De ce faci asta?

– Trebuie ca cineva să facă și așa ceva. Nu este întotdeauna ușor. La început nu aveam nici o înclinație pentru scenele de război și distrugere. M-am dus în Vietnam fiindcă o mulțime de oameni pe care-i cunoșteam luptau acolo. Și asta mi-a zgândărit curiozitatea. Am stat în mijlocul soldaților, am mâncat cu ei, am dormit cu ei. După câtva timp am început să mă simt unul de-al lor. Am văzut tineri, aproape copii, care au fost omorâți. Cui îi păsa de asta? Am făcut fotografii pentru ca oamenii să știe ce se petrece și să nu uite niciodată... știind totodată că fotografiile nu au oprit niciodată un război.

Mișcată până în adâncul sufletului, Tonia nu scoase nici un cuvânt. I-ar fi plăcut să știe mai multe despre el, să-i cunoască secretele, dar nu era dispusă să i le dezvăluie pe ale ei în schimb.

– Unde te-ai născut? îl întrebă ea ca să facă o diversiune.

– La San Francisco, îi răspunse Theo, vădit ușurat că discuția lor lua o altă întorsătură. Tatăl meu, care era grec, a emigrat prin anii '30 și s-a stabilit acolo. Era un pescar încăpățânat ca un catâr. Cei doi frați ai mei au rămas acolo și țin împreună un restaurant.

Se juca nervos cu paharul și Tonia pricepu că existau probabil niște probleme în această privință.

Când Theo menționase că tatăl lui era grec, Tonia înțelesese de ce avusese impresia, atunci când făcuseră cunoștință, că îl știa de undeva. Îi reamintea statuile grecilor din muzee, care idealizau frumusețea masculină. Theo avea aceeași perfecțiune fizică, fără să fie efeminat.

Simți că se înroșește și se grăbi să vorbească despre altceva.

– Și te duci des la San Francisco?

– Din când în când. Sunt oaia neagră a familiei. Frații mei mai mari au o viață normală: au deschis un restaurant, s-au căsătorit și au copii cu părul ondulat. În timp ce eu străbat lumea în lung și-n lat făcând fotografii, din care cele mai multe nici nu sunt plăcute vederii. Ei consideră că un bărbat cu mintea întreagă nu face acest gen de muncă.

– Dar tu ți-ai dorit întotdeauna să faci asta?

– Da. Iar acum mă aflu aici ca să fotografiez căsătoria unui prinț fără putere cu o tânără a cărei principală calitate pare a fi puritatea.

– Așa vezi tu lucrurile?

– Nu inventez nimic. La ce servesc membrii familiei regale? Inaugurează instituții, prezidează banchete, asistă la reprezentații teatrale.

– Eu cred că există ceva mai mult în această căsătorie. Și ți-ai da și tu seama de asta dacă ai fi mai puțin cinic.

– Dar tu ce vezi dincolo de această mascaradă?

– Ei bine! Pentru început, este un spectacol magnific și a-l privi este o bucurie pentru toată lumea. De altfel, dacă ai aprofunda puțin lucrurile, glorificarea căsătoriei și a dragostei constituie un minunat subiect de reportaj. N-ai decât să crezi ce vrei. După părerea mea, Charles și Diana se iubesc cu adevărat. E o diferență față de dragostea pe care o practică în zilele noastre majoritatea tinerilor. Când l-am auzit pe arhiepiscop cerându-le, după cum este obiceiul, să-și jure pentru totdeauna credință și să se iubească până la sfârșitul zilelor lor, m-am simțit nespus de emoționată.

– Bineînțeles, dar astăzi, când obiceiurile au devenit atât de libertine, cred că nu e prea realist să se vorbească despre dragostea veșnică.

– Ești o persoană sceptică.

– Iar tu o romantică incurabilă. Ceea ce te face să fii foarte expusă la decepțiile din dragoste.

– Poate, dar o să supraviețuiesc.

– Nu mă îndoiesc, spuse Theo râzând.

– Credeam că trebuia să mă duci să descopăr Londra, se grăbi să spună Tonia. Până acum n-ai făcut decât să mă faci să descopăr niște mâncăruri incredibil de picante!

– Vino, îi replică el surâzând, ajutând-o să se ridice.

Puse câteva bancnote pe masă, apoi îi aranjă șalul pe umeri. Mâinile lui întârziară pe brațele ei ceva mai mult decât

ar fi fost necesar. Deși stătea cu spatele la el, Tonia era extrem de conștientă de prezența lui. Constată cu mirare, când își înnodă șalul, că degetele îi tremură ușor.

Merseră câteva momente în tăcere, înainte să ajungă pe malul fluviului. Tamisa curgea liniștit, apele ei întunecate scânteind în lumina argintie a razelor de lună.

– Acest chei se numește Chelsea Embarkment, îi explică Theo. Ne aflăm cam la un kilometru și jumătate de podul Battersea. Mă gândeam să mergem până acolo, apoi să ne îndreptăm spre centrul orașului.

– De acord!

Își continuară plimbarea, tot în tăcere, trecând prin fața mai multor șiruri de case din cărămidă roșie, aliniate în spatele grilajurilor din fier forjat. Liniștea nopții nu era tulburată decât de clipocitul apei și Tonia reveni la ceea ce spusese Theo despre căsătorie.

– Chiar crezi că această căsătorie este o farsă? îl întrebă ea privindu-l cu atenție.

– E ca din basme. Când povestea s-a terminat, dura realitate își arată imediat colții.

– Și totuși vraja poate dura toată viața pentru această pereche, la fel ca pe vremuri.

– Cred că nu durează niciodată prea mult pentru nimeni.

– Pariez că eroul tău preferat este Rhett Butler din *Pe aripile vântului.* Și exclami fără îndoială „Ce farsă!" în fața a tot ce este un pic romantic.

– Nu sunt contra, ci pur și simplu realist. Totul are un sfârșit, chiar și lucrurile bune, după cum se zice.

– Ai fost căsătorit? îl întrebă pe neașteptate Tonia.

De la începutul serii ardea să-i pună această întrebare, dar nu voia să pară prea interesată de viața lui sentimentală.

– Nu, călătoresc prea mult pentru așa ceva. N-am rămas niciodată mai mult de două luni în același loc de când lucrez ca fotograf.

– Asta înseamnă că relațiile tale sunt de scurtă durată.

Remarca pe care o făcuse nu era din cale-afară de amabilă. Și la urma urmei, Theo avea dreptul să ducă viața care-i convenea.

– Exact, îi răspunse el, cu o notă de iritare în voce. Și fiindcă abordăm un subiect atât de personal, de ce nu-mi vorbești puțin despre viața ta particulară? Sper că mariajul tău cu idiotul ăla de Lawrence nu te-a făcut adepta celibatului.

Tonia știa că merita acest atac din partea lui, dar era prea supărată pentru a fi dreaptă sau rezonabilă. Se întoarse spre el și îl fixă pentru a-l obliga să tacă, exact ca o pisicuță gata să sară la un buldog. Ochii ei aruncau flăcări și bărbia i se ridicase provocator.

Se părea că lui Theo îi venea greu să se controleze dar, departe de a se simți intimidată, ea căuta în mod vizibil ceartă. Toată seara simțise că între ei sar scântei și încerca disperată să le canalizeze provocând o dispută care i-ar obliga pe amândoi să se urască.

– Ți-aș șifona orgoliul tău de mascul dacă ți-aș spune că am hotărât să nu mai am de-a face cu bărbații? Pentru că n-am nici chef și nici nevoie de ei?

Era doar la câțiva centimetri de el, cu nervii în pioneze. Timp de o clipă pământul păru că se oprește în loc, zgomotele nopții se estompează și timpul încremenește.

Theo era furios. Zâmbetul dispăruse de pe chipul lui, ca și blândețea care-l luminase până adineaori. Tonia nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi dat o palmă. Oricum se aștepta din partea lui la o replică usturătoare.

Stăteau unul în fața celuilalt, tremurând. Catastrofa părea inevitabilă, când ceva se întâmplă cu Theo. Furia lui dispăru, făcând loc unui instinct irezistibil. O trase cu brutalitate spre el și o sărută cu o patimă care era s-o sufoce.

Simțea corpul lui musculos lipit de al ei și, brusc, un val de pasiune îi luă mințile. Răspunse sărutului pătimaș cu același elan.

După câteva clipe, Theo se îndepărtă de ea. Dar acum Tonia se simțea destinsă. El o privea cu niște ochi întrebători, fără nici un semn de triumf, ci gânditori, aproape timizi. Tonia știa că el avusese intenția s-o pună la punct, dar sărutarea pe care o schimbaseră îl dăduse peste cap.

– Tonia! rosti el în cele din urmă cu o voce mângâietoare.

Ea respira greu, incapabilă să-i răspundă. Fără să mai spună nimic, el îi înconjură umerii cu brațul cu o infinită tandrețe și se îndepărtară de fluviu.

Timp de un lung moment, nici unul nu vorbi în timp ce mergeau pe sub castanii seculari. Doar câteva stele străluceau pe cerul care se înnorase, iar luna nu mai era acum decât o lumină palidă în depărtări. Noaptea era însă liniștită. Tonia trebuia să admită că zidul ei de apărare fusese zguduit de un atac neprevăzut. Theo avea în mod sigur același sentiment. Scânteia care țâșnise în momentul când ochii lor se întâlniseră aprinsese un foc care scăpase de sub control.

Tonia știa ce urma să se întâmple acum dar, ca un copil care se bucură dinainte la gândul cadourilor de Crăciun, ea voia să savureze aceste sentimente noi înainte să le trăiască din plin. Nerăbdarea care o cuprinsese fără să vrea o făcea aproape să tremure. Theo o ținea strâns, în timp ce mergeau încet, fără să vorbească.

Se apropiau de Green Park când văzură apropiindu-se de ei o trăsură veche cu burduful ridicat. Calul mergea într-un trap vioi, singurul zgomot care se putea auzi fiind cel făcut de copitele lui pe caldarâm. Birjarul purta pălărie înaltă și jachetă. Theo îi făcu semn cu mâna.

– Ești liber?

– Mă întorceam acasă, răspunse bărbatul cu un accent de mahala, dar un ban în plus nu mi-ar strica, adăugă el privind perechea care aștepta. Urcați, domnule, doamnă!

Theo îi dădu birjarului adresa hotelului în care locuia Tonia și se așezară confortabil pe bancheta de piele. Rămaseră din nou tăcuți în trăsura care-i ducea în goană pe străzile mai animate, mai zgomotoase acum. Farmecul liniștit al cartierului Chelsea și valurile negre ale Tamisei rămaseră departe în urma lor când ajunseră în centrul orașului.

Când trecură prin Hyde Park, Theo îl întrebă pe neașteptate pe birjar:

– Ai putea face un tur prin parc?

– Bineînțeles, domnule!

Și îndreptă calul spre parcul gol și liniștit.

În timp ce traversau parcul, Tonia își dădu brusc seama că nu-l cunoștea pe Theo decât de aseară. Doar de douăzeci și patru de ore! În acest scurt răgaz de timp, își

dăduse seama ce anume îi lipsise în timpul căsătoriei ei. La fel ca Frumoasa din Pădurea Adormită, se trezea la realitate. Până la acel sărut pe care-l schimbaseră pe malul Tamisei, Tonia nu realizase niciodată cât de strânsă poate fi legătura dintre un bărbat și o femeie. Robert atinsese fiecare milimetru al trupului ei fără să trezească în ea nici o senzație. Cu un singur sărut, Theo îi dăduse mai mult decât avusese vreodată, și știa că îi va putea dărui și mai mult încă.

Birjarul opri în fața hotelului și îl gratifică pe Theo cu un surâs larg când primi bacșișul gras. Apoi își biciui calul și dispăru în noapte.

Până la ușa camerei ei, nici unul nu rosti vreun cuvânt. Acolo, Tonia se întoarse spre el. Theo părea să ezite. Ea trebuia să decidă, Theo n-o va forța.

– Vrei să intri? îl întrebă ea încet.

Îl dorea pe acest bărbat care o tulbura nespus, pentru care ea nu reprezenta decât o simplă cucerire printre multe altele. Indiferent care era trecutul lui, indiferent cum va fi viitorul, ea voia să rămână cu el în noaptea asta. Theo o făcuse să întrevadă cum putea fi relația dintre un bărbat și o femeie. Și acum nu voia să dea înapoi.

Când închise ușa în urma lui, Theo șopti:

– Tonia, eu...

– Nu spune nimic, îl întrerupse ea. Cred că nu e momentul să vorbim.

Ochii negri ai lui Theo se luminară, amuzați. Gura lui se destinse într-un imperceptibil surâs. Se apropie de ea, îi cuprinse mâinile într-ale lui și le puse în jurul gâtului său.

Tonia trebui să se salte în vârful picioarelor și el o ridică pentru a o aduce la înălțimea lui. O sărută cu și mai multă patimă decât prima dată. Ea îi răspunse cu aceeași ardoare. Toată frica, toată nervozitatea se evaporaseră ca prin farmec. Nu mai simțea decât o bucurie nespusă.

El o duse spre pat și se lungi lângă ea. Sprijinit într-un cot, o privea cu un aer admirativ. Tonia își strecură degetele prin părul lui, apoi le lăsă să alunece de-a lungul cefei. Theo gemu încetișor de plăcere. Trupul lui era strâns lipit de al Toniei. Se sărutară din nou... dorința lor căpătase o forță neașteptată.

O privi din nou, cu ochii arzând de pasiune. Ea îi întoarse privirea sperând că el va putea citi intensitatea sentimentului pe care i-l inspira.

Tonia simțea că el nu vrea să grăbească lucrurile, că încerca să-și stăpânească dorința. Tandrețea lui, grija lui îi arătau că era mai preocupat de plăcerea ei decât de a lui și asta o mișcă profund. Ceva din privirea lui îi spunea că, pentru el, ea era încă o tânără inocentă.

Cu o mișcare ușoară și îndemânatică, Theo îi scoase bluza și fusta. Tonia nu purta sutien ci o bustieră din mătase pe care, cu o încetineală studiată, el o descheie copcă cu copcă, dezgolindu-i sânii. O mai privi o dată pentru a se asigura că nu există teamă în ochii ei și păru ușurat să vadă doar așteptare și un fel de curiozitate.

Sânii ei erau mici, rotunzi și tari, extrem de frumoși. Înainte ca el să-i atingă, sfârcurile roz se întăriseră. El îi atinse cu o extremă delicatețe. Tonia se simțea cuprinsă de o dorință arzătoare.

– Ești atât de frumoasă, îi șopti el cu o voce răgușită.

– Theo, suspină ea, înroșindu-se sub privirea lui. Nu prea am experiență în...

– Sst! îi șopti el, punând un deget pe buzele ei tremurătoare. O să te învăț tot ce trebuie să știi.

Termină s-o dezbrace. Era acolo în fața lui, goală și mândră de frumusețea ei. O trase și mai aproape de el și mâna lui alunecă de-a lungul spatelui ei până la talia fină, șoldurile frumos arcuite. În mod inconștient, ea se lipi de el, amețită de atingerea trupului viril.

Apoi Tonia începu să tremure ușor. Pentru a o liniști, Theo îi mângâie fața, sărutându-i pleoapele, obrajii, bărbia. Gura lui coborî apoi până la sâni, continuă să-i cerceteze corpul cu o tandrețe care-i dădea fiori de plăcere. Tonia putea să citească în ochii lui o dorință la fel de arzătoare ca a ei.

El se ridică într-un cot și începu să-și descheie cămașa. Pieptul lui puternic, acoperit de un păr negru, scurt și creț, era plăcut la atingere. Dorința Toniei învinse sfiala ei și, în curând, își pierdu controlul.

El se dezbrăcă rapid și stinse lampa. Ultima imagine a lui Theo înainte ca întunericul să învăluie camera, fu suficientă ca să facă să dispară orice ezitare din partea ei. Până acum, Robert fusese singurul bărbat cu care se culcase. Se obișnuise cu corpul lui slab, neatrăgător, cu dorințele lui rapide și egoiste. Theo însă avea un adevărat corp de bărbat, cu umerii lați și puternici, cu coapsele musculoase.

Dragostea lui Theo era și tandră și pasionată, și Tonia se lăsă dusă de val. Îi dăruia o plăcere a cărei existență nici n-o bănuise.

Când simți că e pregătită, o strânse cu putere la piept și se dăruiră unul celuilalt, fără nici o urmă de reținere. Fu un moment de bucurie și plăcere de nedescris. Împărtășeau aceeași dorință și pasiunea dăduse frâu liber simțurilor aprinse ale celor doi tineri.

*
* *

Foarte devreme a doua zi de dimineață, înainte ca soarele să răsară, Theo se ridică și se îmbrăcă fără zgomot. Tonia îl privea tăcută. Avea un milion de lucruri să-i spună, dar existau cuvinte pentru a exprima ceea ce simțea ea?

Când Theo își puse haina, se întoarse s-o privească, în ciuda întunericului care domnea în cameră.

– O să-ți telefonez, îi spuse el cu blândețe.

– Presupun că ar fi mai bine să ne spunem adio, îi răspunse Tonia clătinând din cap.

El se apropie de pat, se aplecă spre ea și, punându-i cu blândețe un deget pe buze, repetă:

– O să-ți telefonez.

Deschise ușa, apoi se întoarse.

– Tonia, eu...

Se opri, nevrând sau neputând să continue, apoi închise ușa în urma lui.

Tonia își ascunse fața în pernă. Îi trebui mult timp ca să adoarmă la loc.

Capitolul 3

Soneria deșteptătorului o smulse pe Tonia din toropeală. Se așeză pe marginea patului, se frecă la ochi. Camera se umpluse de soare. Se ridică și se duse la baie.

Privindu-se în oglindă își spuse: totul s-a terminat. Londra se află la mii de kilometri și Theo la fel. Ar fi mai bine să se gândească la această aventură ca la un vis frumos, ca la ceva care nu se întâmplase niciodată.

Înțelegea acum că nu Theo fusese atât de important ci efectul pe care-l produsese asupra ei. Acele puține clipe pe care le petrecuseră împreună o învățaseră atât de multe! Cu el se simțise în sfârșit femeie. Ceea ce o împingea spre acest bărbat o speria și o liniștea totodată. Cu Robert se simțea complexată și se întreba mereu dacă nu e ea vinovată de problemele lor. Ajunsese să aibă convingerea că era incapabilă să iubească cu adevărat și acest gând o distrugea.

Cel puțin Theo făcuse să dispară nălucile trecutului. O făcuse să descopere cât poate fi de pasionată. Ce păcat, gândi ea regăsindu-și umorul caustic, că nu există nici un bărbat ca să profite de asta! De când se întorsese la Los Angeles, ieșise cu un fost coleg de facultate pe care-l cunoștea dinainte de căsătoria cu Robert. Era un bărbat frumos, căruia anii nu făcuseră decât să-i sporească farmecul. Și totuși, când el o sărutase într-o seară după ce o condusese acasă, ea nu-l invitase să intre.

Theo Chakiris, o să-mi vină destul de greu să-mi mai placă un altul, acum că te-am cunoscut, își spuse ea periindu-și părul. Apoi, enervată că nu reușea să-l dea uitării, nici măcar în timpul somnului, ea exclamă:

– Din fericire, n-o să-l mai revăd!

Dar frumoșii ei ochi, plini de tristețe și de dorință, îi spuneau cu totul altceva.

Capitolul 4

Theo se aplecă spre Gayle Gerard. Ochii ei verzi erau pe jumătate închiși și chipul ei fără cusur era senin. Părea pe deplin satisfăcută și totuși îl privea fără tandrețe sau afecțiune. El îi întoarse spatele și fixă tavanul. Nu reușea să înțeleagă de ce simțea ca un gol în suflet. Gayle era bună la pat, fără nici un complex, și trupul ei, cu picioare lungi și fine, înnebunise-ră mai mult decât un bărbat.

Gayle se ridică și îmbrăcă un neglijeu de mătase. Se deplasa cu grația unei feline. Theo o privea cu obiectivitate, deloc emoționat de spectacolul oferit de sânii splendizi pe care îi lăsase în mod deliberat expuși vederii. Așa proceda ca să trezească rapid în el o nouă flacără a dorinței.

– Cât timp rămâi la Los Angeles? îl întrebă ea aplecându-se ca să-i sărute coțurile buzelor.

– Nu știu exact.

– Ce păcat că trebuie să plec peste două zile. Mi-ar fi plăcut să pot sta mai mult.

Departe de a fi flatat de complimentul ei, Theo se simți iritat. Era fericit că pleacă așa repede. O seară petrecută în compania ei îi era prea de ajuns.

– O să mă întorc curând, continuă ea periindu-și pletele blonde. Mi se cere să scriu un articol despre Hollywood.

Gayle, o ziaristă mondenă, specializată în interviurile cu persoane din înalta societate, era o fată ambițioasă, fără scrupule, care reușise perfect în carieră.

Până în seara asta, Theo o considerase amanta ideală, mereu liberă și deloc interesată de o legătură stabilă. El continua să fixeze plafonul, întrebându-se de ce simțise atât de puțină plăcere când făcuse dragoste cu ea de data asta.

– De ce nu comanzi cina aici? îi propuse ea. La ce bun să mai pierdem timp mergând la restaurant?

Ochii ei verzi îl priveau cu maliție și avea întipărit pe chip zâmbetul ei frumos. Și brusc, Theo își dădu seama că nu mai dorea să fie cu ea.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec...

Nu-și dădu osteneala să-i furnizeze vreo explicație. Gayle părea surprinsă și dezamăgită, dar nu-i puse nici o întrebare. Raporturile lor nu includeau nici explicații nici întrebări.

Mai târziu, întors în camera lui de hotel, cu un pahar de coniac în mână, Theo privea luminile Los-Angeles-ului. Bău o înghițitură de coniac care-i arse gâtul dar îi limpezi gândurile. De o lună de zile încerca să scape de ceva. Felul în care procedase cu Gayle în seara asta îl făcuse să înțeleagă în cele din

urmă că a refuza să accepți evidența nu este o soluție. Trebuia să facă față problemei pe care o avea. Ai ajuns rău, bătrâne, dacă nu poți uita niște ochi violeți și un păr roșcat, își spuse el ironic. În sănătatea ta, Antonia Lawrence! M-ai fermecat, obligându-mă să mă gândesc fără încetare la tine. A sosit timpul să pun capăt acestui lucru

*
* *

Sala redacției de la KABN era mică, plină de lume, de hârtii, de tăieturi din ziare și de cești goale de cafea. Știrile de la ora șase erau retransmise în sală printr-un mic aparat de televiziune portativ. În biroul cu pereți de sticlă a redactorului șef, un grup de reporteri și ziariști, printre care și Carol, se adunase și privea programul.

Theo stătea ezitând în pragul ușii, căutând-o pe Tonia din priviri. În cele din urmă o zări, stând la un birou din fundul sălii. Își aranja hârtiile pe masă, ceea ce te lăsa să presupui că se pregătea de plecare.

El ridică vocea pentru a se face auzit:

– Tonia!

O văzu încremenind, ezitând un moment, apoi întorcându-se spre el.

Era la fel ca în amintirea lui. Din nou fu frapat de culoarea ochilor ei care, în această clipă, îl priveau cu răceală. Purta fusta albă cu care o văzuse în ziua când se întâlniseră pentru prima oară, dar cu altă bluză. Trecuse o lună de atunci?

Ea termină să-și aranjeze lucrurile și își luă geanta.

– Ia te uită, Theo! spuse ea cu un aer indiferent.

Stupefiat de calmul manifestat de ea în fața vizitei lui neașteptate, nu se simțea deloc în largul lui și știa că ea nu va face nimic ca să destindă atmosfera.

– Mi-ai spus unde lucrezi, îi explică el, apoi se opri din lipsă de idei.

În cariera lui de reporter fotograf, se găsise în destule situații periculoase dar niciodată nu se simțise atât de nervos.

– Dacă ai fi venit mai devreme te-aș fi dus să vizitezi studioul, îi răspunse ea politicoasă, ca și cum vorbea cu cineva cu care abia făcuse cunoștință. Dar acum trebuie să plec. Te rog să mă scuzi.

Se îndreptă rapid spre ușă, dar el o prinse de braț ca s-o oprească.

– Merit să mă respingi, îi spuse el calm. Ar fi trebuit să-ți telefonez.

– Ți-am spus că nu e necesar.

Din nou Theo nu mai știa ce să spună. Față de o proastă dispoziție știa cum să procedeze. Chiar la o politețe exagerată și controlată exista un mijloc de a-i veni de hac. Dar această indiferență...

O privi din nou și, văzându-i umerii încordați, grija cu care îi evita privirea, înțelese că această indiferență era prefăcută.

– Ți-am spus că o să-ți telefonez și nu am făcut-o. Înțeleg de ce ești furioasă pe mine.

– Uită de asta! Și acum scuză-mă, fiindcă sunt grăbită să plec.

– Dar eu nu vreau să uit!

Era hotărât să se facă ascultat. În timpul acestor lungi săptămâni în care se gândise la ea, își imaginase tot felul de variante. În general și-o închipuia pe Tonia adresându-i reproșuri amarnice. Nu se așteptase la acest calm glacial. Îi rănise orgoliul.

Era atât de mică și de mândră încât simțea o dorință nebună s-o ia în brațe.

– Nu mai avem nimic să ne spunem, îi aruncă ea peste umăr trecând pe lângă el.

Ieși din sala redacției și se îndreptă spre micul Mercedes decapotabil căruia îi deschise portiera.

– Din contră, eu cred că avem o mulțime de lucruri să ne spunem, Tonia. La Londra am avut atât de puțin timp.

Tânăra tresări auzindu-l că pomenește de prima lor întâlnire. El îi observă reacția și o întrebă încetișor:

– Vrei să cinezi cu mine? Te rog.

– Nu!

Vocea ei nu exprima mânie ci încăpățânare.

– Mă așteptam la reacția asta din partea ta și consider că asta meritam. Îmi plătești cu aceeași monedă, dar eu nu am intenția să mă mulțumesc cu un refuz.

– Adevărat? Crezi că ai de ales?

Apoi îi întoarse spatele, se așeză la volan și dădu drumul la motor. El stătea în picioare, ținând portiera deschisă, știind că în secunda când ea o va închide și va pleca... va pleca pentru totdeauna. Trebuia să facă ceva și încă repede.

– Crezi că tot ce voiam era să petrec o noapte cu tine și după aceea să te dau complet uitării?

Se exprima cu brutalitate, știind că doar sinceritatea va putea veni de hac acestei necruțătoare răceli.

– Habar nu ai ce cred eu.

Dar vocea ei nu mai era atât de fermă; o simțea gata-gata să izbucnească în lacrimi. Tonia ezita. Motorul mergea în continuare, dar ea nu făcea nici un gest să închidă portiera.

– De o lună nu ți-am dat nici un semn de viață. E logic să crezi că am dispărut după ce am obținut ce voiam. Când frumoșii tăi ochi mă privesc astfel, am impresia că sunt o canalie, adăugă el.

Tonia nu-și dăduse seama cât de furioasă se uita la el. Își întoarse jenată privirea și începu să se joace cu cheile mașinii. Brusc, Theo se aplecă să-i oprească motorul și, timp de o clipă, obrajii li se atinseră în treacăt. Amândoi se simțiră nespus de tulburați.

– De ce vrei să-mi pierd timpul cinând cu tine?

– În primul rând, fiindcă ți-e foame, spuse Theo care remarcase cât de mult slăbise Tonia.

– E adevărat! Dar de ce nu mi-ai telefonat dacă întâlnirea noastră nu a fost o simplă aventură pentru tine?

Theo știa că ea era în mod voit la fel de brutală ca și el. Dacă avea vreo scuză, ea voia s-o cunoască... și ar fi fost bine ca ea să fie valabilă.

– Vino să cinezi cu mine și o să-ți spun totul.

– Nu. Spune acum.

– O parcare nu e locul ideal pentru acest gen de discuții. Aș prefera un loc mai întunecos și mai intim, într-o atmosferă romantică, și asta ți-ar potoli pornirile bătăioase.

– Dacă ai nevoie de un anumit decor, probabil că povestea ta nu e deloc credibilă.

– Greșit! Trebuie să recunosc totuși că o să am nevoie de tot ajutorul de care voi putea dispune, fiindcă mă tem că nu ești genul de persoană care iartă cu ușurință.

– Nu cred că e momentul ideal pentru a vorbi despre defectele mele.

– Ce naiba! Tonia, dă-mi o șansă!

Era furios pe sine că se exprimase astfel, și mai ales în fața acestei femei care nu-i ușura deloc situația. Ea reușise mai bine decât oricine să dărâme zidul de cinism în spatele căruia se proteja și nu mai știa cum să se poarte. Îl excita, îl făcea să fie nervos, îl deruta și îl fascina totodată.

– Ai dreptate, Theo. Chiar așa și cred... Că la Londra erai în căutarea unei aventuri. Întâmplarea te-a scos în calea mea și totul s-a sfârșit cu asta. Așa că nu înțeleg de ce te afli aici în acest moment, dacă nu cumva ești în trecere prin Los Angeles și ai nevoie de companie pentru o noapte. În acest caz, nu conta pe mine.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut sângele rece, rosti Theo.

– La revedere, îi răspunse Tonia pregătindu-se să închidă portiera.

– Deci nu vrei să mă asculți?

– Nu!

– Chiar dacă îți spun că din acea noapte pe care am petre-

cut-o împreună la Londra, te port mereu în gând? Nu știu ce să fac și ce să spun, fiindcă un asemenea lucru nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Tonia ezita, cu portiera aproape închisă. Theo văzu că tânăra nu se așteptase la o declarație de genul ăsta și nu știa cum să reacționeze.

– Te pricepi s-o întorci, se mulțumi ea să spună.

– Nu știu dacă mă pricep „s-o întorc" după cum te-ai exprimat, dar este adevărul. Nu ți-am telefonat în tot acest timp fiindcă m-am străduit să te uit. Am încercat din răsputeri dar n-am reușit. Ai dreptate când spui că la Londra eram în căutarea unei aventuri, dar nu asta am găsit.

– Și ce ai găsit, dacă nu sunt indiscretă?

– Am găsit o femeie pe care nu reușesc s-o dau uitării.

Urmă o tăcere îndelungată. Theo stătea în continuare în picioare lângă mașină și Tonia, înăuntru, avea mâna încleștată pe mânerul portierei. Theo știa că totul depindea de acest moment. Nu mai avea ce să adauge. Dacă ea îl respingea și acum, nu mai avea rost să insiste.

În cele din urmă, ea îl întrebă încet, fără să-l privească:

– Și unde vrei să cinăm?

– O să-ți arăt. De ce nu mă lași pe mine să trec la volan?

Ea ezită timp de o fracțiune de secundă, înainte să-i cedeze locul.

Capitolul 5

Restaurantul se găsea pe cheiul Santa Monica. Era mic și plăcut. Fața de masă în carouri albe și roșii acopereau mesele luminate cu lumânări. Se așezară în apropierea unei ferestre care le oferea o vedere splendidă spre golf. Puteau zări pelicanii care-și cufundau ciocurile lungi în apă în căutarea peștilor, și pescărușii care planau deasupra valurilor. În curând se va lăsa noaptea.

Terminaseră de mâncat și erau la cafea și coniac. Printr-un acord tacit, nu discutaseră nimic important în timpul cinei. Tonia vorbise despre munca ei, Theo despre misiunile lui. Bineînțeles că aveau multe să-și spună, dar trebuiau să găsească momentul oportun. Se simțeau puțin nervoși, mai mult chiar decât la prima lor întâlnire. Era a doua șansă care li se oferea și în mod categoric ultima.

– Localul acesta este foarte plăcut. Cum de l-ai descoperit? îl întrebă Tonia.

– Cum locuiesc întotdeauna la hotel, am mâncat într-o groază de restaurante. Pot să-ți indic pe cele mai bune sau cele mai proaste localuri din majoritatea orașelor mari ale lumii.

– Și eu locuiesc de atâția ani la Los Angeles, și n-am venit niciodată aici. E încântător.

– E mai bine să nu te aventurezi aici după căderea nopții fiindcă poți da peste o mulțime de bețivi și indivizi pe care n-ar fi recomandabil să-i întâlnești. Dar mâncarea este delicioasă și priveliștea splendidă.

– Ești un realist.

– Din păcate așa sunt fotografii. Camera nu minte, îi răspunse el cu un zâmbet.

Acest surâs care-i îmblânzea trăsăturile avea în el un farmec fatal și Tonia simți că i se topește inima, așa cum se întâmplase și acum o lună pe acea stradă din Chelsea. E doar o toană din partea mea, își spuse ea, încercând să-și controleze emoțiile.

– La ce lucrezi acum? se interesă ea.

– Refugiații din Vietnam care s-au instalat în Comitatul Orange, pentru ziarul *Saturday Evening Post.*

– Cred că e pasionant.

– Este o muncă liniștită. După o lună petrecută în Irlanda de Nord, aveam chef să petrec puțin timp într-un loc în care oamenii nu aruncă la tot pasul cu bombe.

– Și crezi că vei rămâne mai mult timp aici? nu se putu împiedica Tonia să-l întrebe, încercând să nu pară prea interesată de programul lui de lucru.

– De fapt vrei să afli dacă nu plec mâine dimineață, nu-i așa?

– Te miră? S-a mai întâmplat să dispari la fel de inexplicabil precum proverbialul iepuraș din jobenul magicianului.

– Atins! spuse Theo râzând. Trebuie să rămân vreo lună, poate chiar mai mult. Propriu-zis, aș vrea să am la Los Angeles o bază temporară, ceea ce mi-ar ușura plecările și venirile din Salvador. Revista *Time* m-a angajat pentru un reportaj fotografic despre războiul din această țară. Este însă o muncă lipsită de continuitate. Timp de săptămâni întregi nu se întâmplă mare lucru ca apoi, pe neașteptate, să se reia luptele și să trebuiască să fug acolo.

– Înțeleg, spuse Tonia.

– Trebuie să recunosc însă că motive de altă natură fac să mă tragă inima să rămân aici, continuă el în șoaptă.

Ea nu-l întrebă însă ce voia să spună cu asta. Știa deja. Theo și ea depășiseră această fază.

– Nu te-ai săturat de toate războaiele astea?

– Nu e prea atractiv, trebuie să recunosc. Dar cred că fac o muncă utilă. Dar ție îți place ce faci?

– În general, da. Când mi-am părăsit soțul, nu prea știam ce am de făcut. Știam că doream să-mi dovedesc mie însumi că sunt capabilă de ceva. O fostă colegă de liceu, Carol Bellini, mi-a oferit o slujbă la canalul de televiziune pentru care lucra ea. A fost foarte sinceră în privința asta. Directorul mă accepta doar pentru că purtam un nume cunoscut și aveam o oarecare notorietate ca soție a unui om celebru. Apărusem deja la televizor și în presă. Dar Carol era convinsă că pot deveni reporter. Am muncit din greu și i-am dovedit că nu s-a înșelat.

Acum nici nu văd de ce altceva m-aș putea apuca. Dar câteodată este de-a dreptul enervant. Chiar în vremurile noastre, e greu pentru o femeie să fie luată în serios, să fie autorizată să facă reportaje despre evenimentele care ies din comun, cel puțin pe plan local. Și mai e și problema vârstei.

– De ce spui asta? o întrebă Theo surprins. Poți fi luată drept o adolescentă.

– În curând voi împlini douăzeci și nouă de ani și, în această meserie, sunt aproape bătrână. Cea mai mare parte a reporterelor de la noi sunt mai tinere decât mine. Vezi, cariera unei ziariste de la televiziune nu prea are mare lucru de-a face cu inteligența ei, cu cunoștințele sau cu experiența dobândită pe teren. Ceea ce contează în primul rând este un fizic plăcut. Este evident deci că această calitate „se erodează" cu cât te învechești în meserie. Și dacă o femeie este destul de ambițioasă ca să vrea să devină redactor șef, trebuie s-o facă înainte de a atinge vârsta de patruzeci de ani.

– Dar uită-te la Charles Kuralt și Walter Conkrite! o întrerupse Theo.

– Dar ei sunt bărbați! Și la ei nu contează ridurile! Dar femeile trebuie să fie tinere și frumoase, cel puțin la nivel local. La nivelul național lucrurile se prezintă ceva mai bine. Acolo se dă mai multă importanță muncii decât fizicului. Vreau să ajung cât mai departe posibil și n-am intenția să fiu considerată bătrână la patruzeci de ani.

– N-o să fii niciodată bătrână. Există în tine ceva tineresc, un lucru pe care îl vei avea întotdeauna.

Tonia se simți puțin jenată de complimentele lui.

– Presupun că ești genul de bărbat care consideră că o femeie nu trebuie să aibă ambiții.

– Deloc. Cred că femeile care au o carieră sunt mult mai interesante decât cele care nu se ocupă decât de propria lor persoană. Dar, după câte am văzut până acum, e destul de greu pentru o femeie să aibă o carieră și o viață personală fericită.

Tonia se întrebă dacă el se referea cumva la căsătoria ei. El își dădu imediat seama și se grăbi să adauge:

– Iartă-mă. N-am făcut nici o aluzie lă căsătoria ta. Uitasem complet de ea.

– Te rog. N-a fost posibil să am o carieră în timpul mariajului meu, dar nu cred că divorțul e cel care m-a făcut să fiu ambițioasă pe plan profesional. După părerea mea, femeile le pot avea pe amândouă, cu condiția ca bărbații să fie dispuși să facă mai multe decât au obiceiul, atât în privința treburilor casnice cât și a copiilor .

– Dorești să ai copii?

– Bineînțeles. Dar tu?

– Îți place să întorci întrebările?

– În dragoste ca și la război, viclenia este o armă bună, îi replică pe loc Tonia, și știam deja că tu cunoști perfect ambele subiecte.

Spre marea ei ușurare, fu rândul lui Theo să pară încurcat. Era un tip dur și încrederea în sine atingea aroganța, dar rămăsese destul de sensibil ca să se simtă tulburat când o femeie, a cărei părere o aprecia, îi spune pe șleau că este un bărbat seducător.

– Mi-ar plăcea să am copii, îi răspunse el în cele din urmă. Frații mei au deja, unul șase iar celălalt doi, și m-am înțeles întotdeauna bine cu nepoții și nepoatele mele. Copiii cred că meseria mea este senzațională, iar frații mei că este o nebunie.

– Problema este curentă, în special în cazul părinților care țin să aleagă ei înșiși profesia copiilor. Dar nu a fost și cazul meu. Bunica mea, care m-a crescut, a fost tot ziaristă și m-a încurajat întotdeauna să lucrez. Când am anunțat-o că o să mă căsătoresc cu Robert, a fost dezamăgită.

– Probabil că este o femeie de excepție.

– Da, îi răspunse Tonia entuziasmată. N-am mai întâlnit o persoană care să-i semene. Dacă aș face în viață pe jumătate din cât a realizat ea, m-aș simți satisfăcută. Poate că ai auzit vorbindu-se despre ea, este Leonie Vallis.

– Bineînțeles, Leonie Vallis este cunoscută ca un cal breaz în mass-media. A avut o carieră foarte îndelungată, nu-i așa?

– A început cu afacerea Lindbergh și și-a făcut un nume cu ocazia abdicării regelui Eduard al VIII-lea al Angliei. Are aproape optzeci de ani dar o invidiez pentru energia ei. Fumează niște țigări portugheze îngrozitoare și bea ceaiuri orientale. În cursul ultimilor cincizeci de ani a întâlnit aproape toate personalitățile lumii. Mai lucra încă acum zece ani, când a avut un infarct. Acum s-a retras din activitate și trăiește la Santa Barbara pe o frumoasă proprietate în stil spaniol.

– Mi-ar plăcea foarte mult s-o întâlnesc.

Tonia ezită. Prezentarea unui membru de familie lasă în general să se subînțeleagă niște relații mai strânse decât exis-

tau între ea și Theo. Pe de altă parte, își dădea totuși seama că amândoi ar fi încântați să se cunoască. Nu mai fi atât de timorată, își spuse ea. E vorba despre o întâlnire cu totul și cu totul obișnuită.

– De ce nu? îi spuse ea în cele din urmă. Poate dăm o fugă până acolo.

– Când? insistă Theo.

– Ei bine, să zicem peste trei săptămâni. Într-o sâmbătă. Am putea pleca dis-de-dimineață, să petrecem acolo după-amiaza și să revenim după cină.

– Minunat! O să te sun în ajun ca să fixăm ora exactă.

Tonia îi aruncă o privire pătrunzătoare. Theo își dădu seama de substratul privirii și adăugă zâmbind:

– Îți promit că o să telefonez.

– De acord. Vorbește-mi despre ceea ce faci acum, spuse ea ca să schimbe discuția. Ai întâlnit mulți refugiați?

Theo puse pe masă paharul de coniac și îi răspunse pe un ton serios:

– Cred că ar fi timpul să lăsăm deoparte chestiile astea. Nu că ar fi lipsite de interes, dar avem lucruri mai importante să ne spunem.

– Înțeleg, rosti Tonia plecându-și privirea, în timp ce degetele ei trasau cu nervozitate linii invizibile pe fața de masă. Nu vrei să plecăm de aici?

– Dacă așa dorești...

Theo îl chemă pe băiat și plăti nota.

Afară nu mai era aproape nimeni. Mergeau în tăcere și briza blândă răsfira buclele Toniei.

Ceva mai devreme, îl acuzase pe Theo că fugise. Acum ar fi dorit din tot sufletul s-o ia la sănătoasa, ca o fetiță speriată. Mi-e teamă? se întrebă ea. Descoperirea asta o uimea și o tulbura totodată.

În timpul căsătoriei ei cu Robert, nu încercase niciodată asemenea senzații. Legătura lor nu fusese atât de strânsă pentru ca s-o facă să simtă emoții atât de puternice. Theo era diferit și ei îi era teamă de ce i-ar spune el, sau de ce nu-i va spune. Teamă că va pleca... sau teamă că va rămâne.

– Îmi pare rău că te-am părăsit în felul acela la Londra, ca și cum puțin îmi păsa de tine, începu el fără să ezite.

– Am vorbit deja despre asta și te-am iertat.

– Nu am pus complet la punct această chestiune, insistă el. Ai avut dreptate să crezi, așa cum ai și făcut-o de altfel, că în general așa se petrec lucrurile. Nu atât de brutal poate. Dar eu nu vreau să mă angajez. Când te-am întâlnit, mi-am spus că ești doar o femeie, foarte frumoasă bineînțeles, dificilă dar și atrăgătoare. Dar tu ești o altfel de femeie.

Făcu o pauză, apoi reluă:

– Deviza mea a fost întotdeauna: o altă țară, un alt oraș, o altă dragoste. Asta am vrut să exprim când ți-am spus că nu rămân niciodată destul de mult timp într-un loc ca să mă căsătoresc. Credeam că lucrurile se vor petrece în același fel și cu tine, dar nu așa a fost să fie. N-am putut să te uit și asta mi-a dat viața peste cap. M-am întors în Irlanda de Nord ca să-mi termin reportajul și îți mărturisesc că m-am dus într-o noapte să mă îmbăt într-un bistrou, încercând să mă conving că ceea ce se întâmplase între noi nu avea nici o importanță.

– Așa am crezut și eu: că aventura noastră n-a avut nici o importanță pentru tine, și am încercat să mă conving că același lucru este valabil și pentru mine.

– Îți apreciez sinceritatea.

– Și eu pe a ta. Văd că am trecut de la insulte la admirație. Iată un lucru interesant!

– Este pentru prima oară când te văd surâzând în Los Angeles. Tot chipul ți se luminează când surâzi. Amestecul acesta de duioșie și veselie este extraordinar! Mă amețești, continuă el cu o voce schimbată de emoție.

O privea cu o asemenea intensitate încât Tonia se simți cuprinsă brusc de o violentă dorință. Știa că și el simțea același lucru, dar o intimitate fizică nu era posibilă acum. Rămăseseră niște lucruri importante de spus, niște răni vechi de oblojit.

– Aș vrea să mai adaug un lucru, spuse Theo.

Tonia se simți dintr-o dată nervoasă. Credea că știe ce voia el să-i mai spună, dar nu era sigură că era dispusă să audă asta. Scurta lor relație avusese suișuri și coborâșuri. În această clipă, dorea mai mult decât orice să fie la egalitate cu el, să ia lucrurile așa cum erau ele. Venise timpul să înceteze cu întrebările, cel puțin pentru moment. Bineînțeles că nu se cunoșteau prea bine, dar aveau tot timpul în fața lor.

– Te rog, așteaptă, îl rugă ea punându-i mâna pe braț.

Spre marea ei ușurare, el înțelese.

– De acord, spuse Theo după o lungă tăcere.

Îi înconjură umerii cu brațul și se îndreptară spre garajul unde parcase Theo mașina. În întunericul liniștit al mașinii, Tonia îl privea cu coada ochiului. El se concentră asupra dru-

mului, fără să-și dea seama că ea îl examinează. Mâinile lui țineau strâns volanul. Trebuie să înceteze să se mai gândească la asta, altfel va fi pierdută. Se concentră asupra profilului lui. Ce frumusețe, ce puritate a trăsăturilor!

Niciodată nu i se mai întâmplase până acum să se uite cu atâta atenție la un bărbat. Cu Theo avea achef să facă tot felul de lucruri la care nu se gândise niciodată, era cuprinsă de niște emoții pe care nici măcar nu le bănuise până acum. Bărbatul acesta o uimea nu atât prin inteligența sau senzualitatea lui, ci prin efectul pe care îl producea asupra ei. Cu el avea din nou paisprezece ani și descoperea atracția magică dintre un bărbat și o femeie. O făcea să înflorească fizic și emoțional, ceea ce nu i se întâmplase niciodată cu Robert. Era un lucru minunat dar o și speria, dar de ce își făcea atâtea probleme? Cu Theo, ea nu era decât un fluture atras de lumină. Opri mașina Toniei lângă a lui. Prin întuneric nu-i putea citi sentimentele întipărite pe față și se simțea un pic cam nervoasă. Ce-o să se întâmple acum? se întrebă ea. Theo o privea fără să spună nimic. Brusc, se aplecă spre ea și o sărută cu duioșie pe buze. Era doar o atingere, dar inima Toniei începu să bată nebunește.

– O să ne mai vedem, îi șopti el și deschizând portiera, se îndreptă spre mașina lui.

După câteva clipe dispărea în noapte.

Theo dăduse dovadă de o sensibilitate de care nu-l credea în stare. Era nespus de mișcată... dar regreta că plecase așa.

Capitolul 6

Când Tonia intră în casă, telefonul suna cu insistență. Aprinse lampa și ridică receptorul.

– Alo!

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Carol.

După vocea ei, s-ar fi zis că se aștepta să audă o poveste senzațională.

– La ce te referi? îi răspunse Tonia.

– Nu te face că nu pricepi. Te-am văzut plecând cu tipul ăla. E cel pe care l-ai întâlnit la Londra?

– Da. Cum de ai ghicit?

– Având în vedere felul în care îl priveai, a fost floare la ureche. În cele din urmă și-a făcut apariția... Ești singură acum?

– Bineînțeles! Am cinat și m-a condus până acasă.

– Asta-i tot?

– Da. Dacă te așteptai la ceva senzațional, o să fii dezamăgită.

– De ce a revenit abia după atâta timp?

– Carol, dacă n-ai fi cea mai bună prietenă a mea, m-ar supăra întrebările tale insistente. Ai o tehnică...

– Ba nu, e doar simplă curiozitate femeiască!

Tonia nu se putu împiedica să pufnească în râs. Când Carol dorea să afle ceva, era imposibil să-i ții piept. Într-un fel sau altul, reușea să obțină întotdeauna informațiile pe care le voia, ceea ce făcea din ea o excelentă producătoare și câteodată o prietenă exasperantă.

– Se află în oraș, îi explică răbdătoare Tonia, și a trecut să mă vadă. Am cinat împreună, am vorbit și în curând ne vom duce să-i facem o vizită lui Leonie. Asta-i tot.

– Să-i faceți o vizită lui Leonie? Iată un lucru care deschide o altă perspectivă.

– Carol! Dorește s-o vadă pe Leonie fiindcă este o persoană ieșită din comun. Și tu, la rândul tău, ai vrut s-o cunoști atunci când ai aflat că e bunica mea.

– Înțeleg.

– Ascultă...

– Degeaba joci teatru cu mine, Tonia, uiți că te-am cunoscut înainte de cei cinci ani petrecuți în Beverly Hills, în timpul cărora ai învățat să porți o mască de indiferență. Când l-ai văzut, nu mai știai pe ce lume ești.

– Carol, te rog!

– Dacă tu nu vrei să-mi spui nimic, eu am să-ți spun ceva.

– De exemplu?

– Că este un bărbat superb și că pot înțelege de ce ți-ai pierdut capul după el.

– Sunt încântată că îmi aprobi gustul în materie de bărbați.

– Nu mereu. Întotdeauna am crezut că Robert e un idiot. Dar gustul tău s-a îmbunătățit o dată cu trecerea anilor. Și

înainte să poți zice ceva, vreau să știi că nu ți-am telefonat doar ca să-ți spun că e seducător.

– Daa?!

– Când mi-ai zis cum îl cheamă, numele lui nu mi-a spus nimic, dar când a venit să te caute azi, mi-a căzut fisa. N-am fost prezentați unul altuia, dar l-am mai văzut.

– Unde?

– Prin apropiere, răspunse Carol în doi peri. Are reputația unui afemeiat.

Urmă o tăcere jenantă, apoi Carol adăugă șoptind:

– Voiam doar să te avertizez.

– Nu mi-ai spus nimic nou.

Carol era cea mai veche prietenă a ei și nu umblau cu secrete una față de alta. Totuși, Tonia avea impresia că de data asta îi ascundea ceva. Se decise să joace cartea cea mare.

– Și care e secretul?

– Cum?

– Nu mai face pe nevinovata. Există un lucru care te preocupă. Care este acela?

– Doream doar să afli că tipul ăsta e un adevărat Casanova.

– Vreau să aflu adevărul, Carol! strigă Tonia enervată.

– Bine. În fond nu e mare lucru. M-ai întrebat unde l-am mai văzut. Ei bine, l-am zărit de mai multe ori în compania lui Gayle Gerard, aici și la New-York. Cred că legătura lor durează de ceva timp. O legătură fără obligații, după câte cred eu.

– Și Gayle se află în acest moment la Los Angeles?

– Da, răspunse Carol încurcată. Ceea ce nu dovedește totuși nimic, și din acest motiv nici nu prea voiam să-ți pomenesc despre asta. Gayle nu e la prima ei legătură.

– Înțeleg ce vrei să spui, zise cu blândețe Tonia. Dar sunt îngrozitor de obosită. Mai vorbim mâine, Carol.

– Sper că nu ești bolnavă?

– Nu, îi răspunse Tonia pe un ton destul de repezit.

– Theo Chakiris este un bărbat bine, repetă Carol entuziasmată. Profită de el când ți se oferă ocazia.

– N-aș vrea să fiu grosolană, dar nu cred că e momentul să-mi dai asemenea sfaturi.

– Ai dreptate, o să tac ca un pește. Două cuvinte doar: noapte bună!

– Noapte bună, Carol.

Tonia puse receptorul jos și rămase mult timp așezată pe marginea divanului. Bucuria din sufletul ei dispăruse. De ce trebuia să fie tocmai Gayle? N-o întâlnise decât o dată și Gayle o tratase cu dispreț, fiindcă Tonia nu era atunci decât un reporter de provincie.

Nu se putea împiedica să și-l imagineze pe Theo împreună cu ea. Ce pereche frumoasă formau amândoi! Înalți, seducători, cu aceeași luminiță ironică în priviri. Gândurile începură să i se învălmășească în minte. Dacă Gayle se găsea la Los Angeles în același timp cu Theo, probabil că nu era o simplă coincidență. Pe de altă parte, el venise s-o vadă și nu insistase să facă dragoste cu ea. Dacă sexul ar fi singurul lucru care-l interesa, de ce nu se arătase mai insistent?

De ce îmi pierd timpul făcându-mi sânge rău din cauza lui Chakiris? își spuse ea în cele din urmă și se duse la culcare, hotărâtă să-i uite pe Theo și Gayle. Dar somnul se lăsă îndelung așteptat, apoi visele ei fură bântuite de un bărbat cu ochii negri.

Capitolul 7

Theo îi telefonă după două zile. Ea se găsea în sala redacției, preocupată de o știre urgentă. Când sună telefonul, răspunse mecanic, cu atenția îndreptată spre foaia aproape goală fixată în mașina de scris.

– Tonia? Sunt Theo.

Vocea lui o readuse imediat cu picioarele pe pământ

– Da, răspunse ea cu voce șovăitoare.

– Ești ocupată?

– Da. Dar pot să-mi permit o pauză de un minut.

– Nici n-o să te deranjez mai mult. Am putea cina împreună mâine seară?

– Oh! spuse Tonia care regreta că nu găsește un răspuns mai inteligent, fiind blocată de bucuria de a-l auzi și de dorința năvalnică de a-l revedea. De acord!

– E ceva în neregulă?

– Nu, pur și simplu am de lucru până peste cap.

– Bine, atunci te las. Pot să trec să te iau pe la ora șapte?

– Aș prefera la opt, dacă nu te deranjează.

– Nici o problemă. Care e adresa ta?

După ce i-o dădu, el exclamă:

– Oh! Trăiești pe plajă? Probabil că e foarte plăcut.

– Da.

– Acum chiar că te las să lucrezi. Pe mâine.

După ce puse jos receptorul, Tonia căzu pe gânduri. Nu voia ca bârfele colportate de Carol s-o împiedice să savureze orele pe care le va petrece cu Theo și se decise să uite până și de existența lui Gayle. Om trăi și om vedea, își spuse ea și se apucă cu râvnă de lucru.

*

* *

Theo își făcu apariția la Tonia la ora opt și fu imediat impresionant de atmosfera casei. Era plăcută, simplă, ca și Tonia însăși. Totul era echilibrat dar nu se simțea „punerea în scenă“ rigidă a unui decorator profesionist ci armonia naturală creată de o femeie cu o personalitate deosebită.

O privi pe Tonia: purta o rochie de mătase de culoarea pielii. Părul era strâns într-un coc, prins cu un pieptene de sidef. Un breton din bucle mici îi acoperea fruntea.

– Bună seara, domnule Chakiris, îi spuse ea veselă.

– Bună seara, domnișoară Lawrence.

El îi zâmbi și o privi cu un aer admirativ câteva clipe. Apoi îi întinse buchetul pe care-l ținea în mână.

– Îmi place foarte mult liliacul, îi mărturisi ea inspirându-i mirosul.

Apoi Tonia dispăru în bucătărie câteva clipe, ca să revină cu buchetul aranjat într-un vas înalt. Îl puse pe o masă și se întoarse spre Theo.

– Vrei să bei ceva înainte de plecare?

– Cu plăcere. Un whisky, dacă ai.

– Bineînțeles că da. Am o gamă foarte variată de băuturi. Prima dată când Leonie a venit să mă vadă aici, a fost dezamăgită să constate că nu exista nici o picătură de alcool în toată casa. S-a dus imediat să-mi cumpere o cantitate suficientă ca să facă fericit timp de un an un băutor mijlociu. A spus că vrea să poată veni aici fără să se gândească, Doamne ferește, că s-a revenit la timpul prohibiției.

Tonia deschise barul și turnă whisky într-un pahar. Când i-l întinse lui Theo, degetele lor se atinseră și el fu uluit de șocul produs asupra lui de acest simplu gest.

– Perfect, spuse Theo, încercând să-și ascundă nervozitatea.

Alcoolul avu asupra lui un efect liniștitor.

Tonia luă paharul de vin pus pe măsuța din apropiere și îi spuse liniștită:

– Nu vrei să ne așezăm puțin?

Îl conduse până la divan și ea se așeză pe un fotoliu în fața lui, ceea ce îl distră. Era oare nervoasă, în ciuda aerului ei destins?

– Unde mergem în seara asta? îl întrebă ea degustând vinul.

– Într-un restaurant japonez care se găsește în Hollywood Hills, numit *Yamashiro*. Ai auzit de el?

– Da. Priveliștea e splendidă de acolo, nu-i așa?

– Exact... și mâncarea aproape la fel de bună pe cât e priveliștea de frumoasă. Ai mai fost acolo?

– Nu. Mă faci să cunosc o grămadă de lucruri noi.

Își dădu seama de subînțelesul pe care l-ar fi putut avea spusele ei și se înroși.

Theo îi răspunse printr-un surâs liniștit.

– Ai o casă superbă, spuse el aruncând o privire în jurul lui.

– Îți mulțumesc. Leonie m-a ajutat s-o mobilez cu câteva din antichitățile ei de care nu mai avea nevoie. În timpul călătoriilor făcute de-a lungul și de-a latul lumii, și-a cumpărat o mulțime de lucruri vechi. Avea atâtea, încât depozitase o parte din ele în garaj. Când m-am mutat aici, și-a făcut apariția într-o bună zi cu un camion plin de mobilă. Abia am avut loc pentru toate.

Theo ghicea că Tonia încerca să întrețină conversația cu o serie de banalități, atât timp cât va fi posibil. Aerul din jurul lor era încărcat de electricitate. Plana amintirea primei lor întâlniri, a acelei experiențe unice pe care o trăiseră împreună și pe care nici unul nici celălalt nu erau în stare s-o uite.

După ce își termină de băut whisky-ul, Theo puse paharul pe masă.

– Hai să mergem, spuse el privindu-și ceasul. Am rezervat o masă pentru ora nouă.

– Sunt gata, îi răspunse ea ușurată.

Drumul de-a lungul coastei Pacificului dură destul de mult. La restaurant, cinară pe o terasă mare de unde aveau o vedere splendidă asupra portului Los Angeles. La picioarele lor orașul, ca un covor de lumini, se întindea la infinit. Mâncarea era bună și frumos servită.

Vorbiră despre tot felul de lucruri și descoperiră încă o dată că aveau aceleași păreri despre o mulțime de subiecte. Din când în când tăceau, dar era o tăcere plăcută. Începeau să se cunoască mai bine, nu ca niște îndrăgostiți ci ca niște pri-

eteni. Încet, cu prudență, își descopereau sufletele și inimile înainte de a explora fiecare, încă o dată, trupul celuilalt. Această atracție fizică irezistibilă de care se simțiseră cuprinși la Londra era încă mai puternică astăzi.

– A fost plăcut să locuiești la San Francisco pe când erai copil? îl întrebă Tonia.

– O să râzi, dar cel mai bine îmi amintesc de mirosul de pește. Cum locuiam în apropierea cheiului, mirosul ăsta pătrundea peste tot. Când tatăl meu se întorcea seara acasă, era atât de impregnat de el încât mama îl punea să facă baie înainte de cină. Zicea că nu vrea ca tocana ei să miroasă a pește, îi spuse el în chip de confidență.

– O iubeai mult pe mama ta, nu-i așa?

– Tocmai împlinisem opt ani când a murit. Cea mai mare parte a amintirilor mele nici nu sunt prea clare din cauza asta. Îmi amintesc mirosul de pește, fiindcă era mereu prezent.

– Îmi pare rău, șopti Tonia.

Theo știa că ea îi înțelesese durerea, fiindcă și ea își pierduse mama.

– A trecut atâta timp de atunci! Cum era la Santa Barbara?

– Cred că am dus o viață mai deosebită. Leonie nu era genul obișnuit de bunică, preocupată de prăjituri și povești. În primul rând, nu putea suferi să gătească. Găsea că este o pierdere de timp și a lăsat grija asta unei lungi serii de bucătărese, de diverse naționalități. Când aveam zece ani știam să cer gogoși în cinci limbi.

Theo zâmbi. Știa că Tonia încearcă să înveselească atmosfera și îi era recunoscător pentru asta.

– Până când am împlinit șaisprezece ani, Leonie lucra și călătorea mult, continuă Tonia. O însoțeam când era posibil,

adică în vacanțe. Ținea neapărat să capăt educația de care ea nu avusese parte. Pe vremea ei fetele erau destinate măritișului, nu carierei. Este o autodidactă.

– Și cine se ocupa de tine când ea era plecată?

– Prietenii. Leonie are mai mulți prieteni decât orice persoană pe care o cunosc. Avea întotdeauna grijă ca cineva să vegheze asupra mea. Să știi că, atunci când eram mică, o consideram mai degrabă o zână bună decât o bunică. Îmi aducea cadouri scumpe și făcea cele mai extraordinare lucruri. Cu ea viața era întotdeauna interesantă și mă înconjura cu atât de multă dragoste... Susținea că, spre deosebire de bani, dragostea se risipește dacă nu e împărțită.

– Eu n-aș vrea să fiu acuzat de risipă, spuse Theo. Hai să împărțim repede o sărutare.

Masa era mică și nu trebui decât să se aplece puțin pentru a o săruta îndelung. Doar buzele lor se uniseră, dar fu o experiență incredibil de senzuală care îi ameți.

După ce își băură ceaiul, Tonia privi gânditoare frunzele de pe fundul cești din porțelan alb.

– Mă întreb cum poți ghici viitorul în ele.

– Vrei să-l cunoști?

– Nu sunt sigură, replică ea.

Privirile li se întâlniră și înțeleseră că așteptarea lor luase sfârșit.

– Să plecăm, șopti Theo.

Plăti nota și ieșiră din restaurant. Nu după mult timp, Theo intră cu mașina în parcarea subterană a hotelului său.

– E hotelul Ermitaj, nu-i așa? îl întrebă Tonia surprinsă.

– Da.

– Nu știam că fotografii independenți câștigă atâția bani ca să-și poată oferi un sejur la cel mai bun hotel din Beverly Hills.

– Războiul este rentabil. Poate că ăsta e și motivul pentru care lumea nu renunță la el.

Luară ascensorul până la etajul patru, străbătură un coridor acoperit cu un covor gros și se opriră în fața unei uși. Theo nu folosi cheia ca s-o deschidă, ci se mulțumi să apese pe câteva butoane așezate lângă clanță. Ca prin farmec, ușa se deschise. Văzând privirea mirată a Toniei, îi explică:

– Ți se dă o combinație secretă de la recepție, când sosești. Este mai ușor decât să te folosești de cheie.

Apartamentul era de fapt un duplex. Bucătăria și salonul se găseau la primul etaj, dormitorul la al doilea. Era foarte mare și extrem de elegant mobilat.

– Și eu care îmi închipuiam că alegi niște moteluri cu prețuri convenabile, îi spuse Tonia glumind.

– Îmi place să mă instalez confortabil atunci când este posibil. Compensează nopțile când dorm pe pământ, în timpul misiunilor mele. Vrei să bei ceva? adăugă el îndreptându-se spre bar.

– Cu plăcere.

Turnă coniac în două pahare din cristal fin, îi întinse unul și o conduse spre divan. Băură în tăcere câteva clipe.

– Eu... începu Tonia, apoi se opri.

Theo știa cât este de încordată. Și se simți brusc cuprins de un sentiment ciudat față de ea, un amestec de duioșie și de dorință. Îi luă paharul din mână și-l puse pe masă.

– Nu ai nevoie de el!

Se ridică, o trase spre el și o luă în brațe cu ușurință. Urcă încet treptele care duceau spre dormitor, a cărui singură sursă de lumină era luna care strălucea prin fereastra deschisă. O așeză pe pat și îi șopti cu blândețe:

– Nu te teme, dragostea mea... Totul va fi bine.

Tonia surâse de precauțiunile pe care și le lua cu ea. Theo cunoștea bine femeile și voia să se folosească de tot ce știa pentru a o face să se simtă bine. Chiar și el era surprins de duioșia pe care o simțea față de ea, surprins să constate că era mai preocupat de plăcerea ei decât de a lui. Dorea ca ea să savureze deliciile acestor jocuri ale dragostei cu aceeași intensitate ca și el.

O dezbrăcă încet, atingând cu buzele fiecare locșor pe care îl descoperea. Când Tonia fu complet goală, el îi privi trupul frumos, îi admiră curbele armonioase, sânii mici și perfecți, gâtul lung și fin. Vederea trupului ei gol era ca o sărbătoare pentru ochii lui și întârzia admirându-l.

Când începu să-și descheie cămașa, Tonia îl opri.

– Lasă-mă pe mine să fac asta.

Și începu s-o facă fără să se grăbească, cu stângăcie la început, apoi cu mai multă siguranță în mișcări. Theo era din ce în ce mai excitat. În curând fu și el gol. În acel moment nu exista nimic pe lume mai de dorit pentru el decât Antonia Lawrence. Voia să facă din ea o părticică din ființa lui.

Buza de jos a Toniei începu să tremure ușor când el o acoperi cu trupul lui.

– Nu-ți fie frică scumpa mea.

– Nu mi-e frică, îi răspunse ea cu o voce înăbușită.

Theo știa cât de mult e dorit. Parcă plutea. Simțurile îi erau copleșite de febra care îi cuprinsese trupul, de flăcările care-i dansau pe sub pleoapele închise, de zvâcnetul sângelui, de tremurul mușchilor.

Nimic nu era mai important pentru el decât să facă dragoste cu această femeie.

Capitolul 8

Săptămânile care urmară fură calde și însorite. Theo și Tonia locuiau separat, dar se întâlneau de câte ori munca lor le lăsa câteva clipe libere. Pe măsură ce trecea timpul, le venea din ce în ce mai greu să se despartă, astfel că Theo ajungea din ce în ce mai rar la hotelul lui.

Mâncau acasă la Tonia, făceau apoi plimbări îndelungate pe plajă. Să se trezească din somn alături de Tonia era o plăcere pentru Theo. Ea îi aducea cafeaua la pat, apoi făceau împreună un duș. Să doarmă cu Theo îi aducea Toniei un profund sentiment de siguranță. El o ținea în brațe noaptea. Momentele când făceau dragoste erau minunate, dar ea le prefera pe cele când el o mângâia cu duioșie fără să-i ceară nimic altceva.

*

* *

Într-o seară, telefonul suna tocmai când Tonia deschidea ușa casei. Puse pe măsuța de la intrare cumpărăturile și fugi spre aparat.

– Alo! răspunse ea veselă.

Theo lipsise peste noapte din cauza unui reportaj urgent și ea spera că el îi telefonează.

– S-ar zice că așteptai un telefon de la cineva, se auzi o voce cunoscută la celălalt capăt al firului.

– Leonie, spuse Tonia, fericită să audă vocea bunicii sale.

– Voiam doar să mă asigur că n-ai dispărut. Nu mi-ai mai dat un semn de viață de o groază de timp.

– Știu și îmi pare rău. Am fost ocupată în ultima vreme, dar m-am gândit să vin să te văd sâmbătă și să aduc și pe cineva cu mine. E o persoană pe care aș dori s-o cunoști.

– Nu e o surpriză, frumoasa mea. Știam că nu-ți petreci tot timpul muncind. Cine e?

– Se numește Theo Chakiris.

– Oh! Acum înțeleg și mai bine.

– Leonie, nu trebuie să treci direct la concluzii.

– Ultima oară când mi-ai prezentat un tânăr, te-ai măritat cu el. Din păcate!

– Asta a fost acum șapte ani.

– Știu perfect. Doar nu sunt încă senilă.

– Ești ultima persoană pe care aș califica-o drept senilă, spuse Tonia râzând. Este un prieten foarte bun, adăugă ea încercând să aibă un ton indiferent. Sper că o să-ți placă.

– Oricine mi-ar plăcea mai mult decât Robert. Cum arată?

– E foarte frumos.

– Perfect! Iată un lucru care va face să-mi scadă tensiunea.

– Pe sâmbătă, îi spuse veselă Tonia. Și să nu te porți ca un balaur bătrân!

– Cine, eu? spuse Leonie cu o blândețe prefăcută.

Tonia era fericită că bunica ei îi telefonase. Era sigură că Theo o să-i placă.

Câteva minute mai târziu, îi telefonă Theo.

– Tocmai am vorbit cu Leonie, îl anunță Tonia imediat. I-am zis că o să mă duc s-o văd sâmbătă, însoțită de un domn extrem de seducător.

Urmă o scurtă tăcere care o surprinse. De ce oare nu spunea el nimic?

– Ascultă, Tonia, sâmbăta asta...

Tânăra se crispă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, mă tem că n-o să mă aflu în oraș sâmbătă. N-am putea merge s-o vedem pe bunica ta sâmbăta viitoare? Știi bine că n-aș contramanda această întâlnire dacă aș avea de ales. Sper că n-o să se supere din cauza asta.

– Nu-ți face probleme pentru atâta lucru, replică ea cu răceală.

– Tonia... începu Theo. O să-ți telefonez duminică.

– Nu știu dacă o să fiu acasă, îi răspunse ea.

Era o minciună dar, o dată scăpată de pe buze, se hotărî efectiv să plece undeva, indiferent unde, decât să-i aștepte telefonul. Știa perfect de ce anulase el întâlnirea de sâmbătă. Chiar în dimineața asta aflase că Gayle Gerard sosise în oraș pentru weekend. Theo va rămâne, bineînțeles, cu ea.

– Oricum te sun, insistă Theo.

– Cum vrei. La revedere, îi spuse ea cu răceală și închise telefonul.

Timp de mai multe clipe, Tonia rămase lângă telefon privindu-l ca și cum era diavolul în persoană. Apoi se ridică și

se duse la bucătărie. Înghițindu-și lacrimile, începu să aranjeze cumpărăturile pe care le făcuse. Nici un bărbat n-o va mai face să plângă, nici chiar un fotograf frumos cu ochii negri.

După ce își termină treburile, hotărârea ei era luată. Theo Chakiris avea binecuvântarea ei să ajungă direct în iad. Nu mai voia să-l revadă.

Duminică de dimineață, soneria insistentă a telefonului o trezi din somn. Știa bine cine o suna, așa că nu răspunse. Îl lăsă să sune un timp, apoi îl scoase din priză. În ciuda frumoaselor ei hotărâri, izbucni în hohote de plâns.

Dar după câteva minute se duse să facă un duș, mâncă ceva la repezeală și ieși din casă. Se așeză la volan și o luă pe autostrada care mergea de-a lungul coastei de sud, fără să-și fi fixat un scop precis în minte. Bineînțeles că nu avea de gând să se ducă în vizită la bunica ei... nu se simțea în stare să dea ochii cu ea. Când îi telefonase să anuleze întâlnirea, Leonie îi pusese atâtea întrebări încât abia reușise să nu izbucnească în lacrimi.

Autostrada nu era prea aglomerată, așa că plimbarea fu foarte plăcută. Luă prânzul într-un restaurant aflat pe malul mării, unde comandă o delicioasă ciorbă pescărească, dar abia se atinse de ea. Se urcă din nou la volan și, dându-și seama că ajunsese nu departe de granița cu Mexicul, se întoarse în direcția Los-Angeles-ului.

Încercă să se gândească la Theo cu obiectivitate. De la bun început el fusese foarte sincer cu ea: nu-i făcuse nici o promisiune, nu-i ceruse mai mult decât îi putea el dărui. Știam la ce să mă aștept, își spuse ea. A fost o prostie din partea mea să-mi închipui că s-a schimbat, numai fiindcă noi doi ne înțelegeam atât de bine.

Când reveni în oraș spre sfârșitul după-amiezii, se duse să vadă un film din care nu reținu mai nimic fiindcă era cu mintea în altă parte, apoi își făcu o datorie de onoare din a cina la restaurant. În sfârșit se întoarse acasă, disperată la culme.

Duse mașina în garaj și urcă pe scara care ducea la ușa de intrare dinspre plajă. Abia atunci zări pe cineva care stătea așezat pe trepte. Îi trebui doar o clipă ca să-l recunoască pe Theo, care se ridică văzând-o.

– Bună seara, îi spuse el pe un ton obișnuit, ca și cum ultima lor conversație nu se terminase cu atâta răceală.

– Ce dorești? îl întrebă ea în timp ce scotea cheia.

– Nu ghicești? Să-ți vorbesc.

– E târziu și mă simt foarte obosită. Dacă nu te superi...

– Ba da, mă supăr, o întrerupse Theo. Cu permisiunea ta o să intru în casă ca să-ți vorbesc, într-un loc unde îți pot vedea chipul.

Era clar că el nu va pleca fără să obțină satisfacție. La urma urmei, poate că așa era mai bine.

– O.K.! Dar să fii scurt.

O dată intrați, ea îl întrebă fără să-l invite măcar să ia loc:

– Ce e atât de important încât nu suportă amânare?

Se simțea îngrozitor de obosită și trebuia să facă un mare efort ca să pară calmă.

Theo nu părea deloc în largul lui.

– Voiam doar să-mi cer scuze.

– De ce?

– Fiindcă am contramandat întâlnirea noastră de ieri. Cred că era foarte importantă pentru tine.

– Ce te face să crezi așa ceva?

De data asta, era prea mult pentru Theo.

– Ce naiba! Ești furioasă pe mine de când am vorbit alaltăieri la telefon. Nu de plăcere am anulat întâlnirea noastră. Mă crezi sau nu, doream foarte mult s-o întâlnesc pe bunica ta.

– Puțin îmi pasă de sentimentele tale față de Leonie! strigă ea cu ochii strălucind de furie.

– Așteaptă puțin. E altceva, nu-i așa?

Theo nu mai pricepea nimic. Încercă s-o ia de mână, dar ea și-o retrase. Traversând încăperea, Tonia se așeză în fața ferestrei și privi în noapte.

– Pleacă! spuse ea calm.

Nu aprinsese decât o lampă. Atmosfera era apăsătoare, deprimantă.

– Categoric nu! spuse Theo cu o voce răspicată.

– Nu vreau să te mai văd pe aici.

– Dacă vrei să plec, o să plec, dar întâi vreau să aflu ce am făcut pentru a provoca această ruptură.

Cu brațele încrucișate pe piept, Tonia stătea țeapănă ca o statuie. Suferea mai mult decât ar fi crezut că e posibil. Îl vedea oare pentru ultima oară? Sperase că el va pleca fără s-o oblige să-i spună adevărul, să-i mărturisească faptul că îl iubea din tot sufletul.

– Am dreptul să știu de ce mă alungi astfel din viața ta, continuă Theo părând extrem de supărat.

– Ai fost ieri cu Gayle, îi răspunse ea fără să se mai poată abține.

Într-o clipă, Theo traversă încăperea și o obligă pe Tonia să-l privească. Spre marea ei mirare, el zâmbea. Nu era obișnuitul lui surâs ironic, ci un surâs afectuos, ușurat, fericit. Simțind că nu mai poate să reziste, Tonia își ascunse fața la

pieptul lui, gândindu-se că nu va mai îndrăzni niciodată să-l privească în ochi.

Theo îi mângâia părul cu blândețe.

– Scumpa mea!

Încerca s-o liniștească. Tonia simțea că nu e totul pierdut, dar în ciuda tonului liniștitor al lui Theo, nu vedea cum lucrurile ar putea redeveni ca înainte.

– Te ador, îi spuse el cu duioșie.

Se aplecă s-o sărute cu o patimă pe care abia și-o mai putea stăpâni.

Deși Tonia se simțea extrem de confuză, trupul ei răspundea chemării pătimașe a lui Theo. Când el o lăsă, ea începu, extrem de încurcată:

– Dar...

– Știu. De ce vorbești despre Gayle? o întrebă el în timp ce mâinile lui îi mângâiau cu înfrigurare trupul. Da, am văzut-o pe Gayle, continuă el atingându-i gâtul cu buzele. A sosit ieri și i-am telefon imediat. Am anunțat-o că nu mai vreau s-o revăd. Credeam că e foarte important să pun fără întârziere capăt relației noastre. Ar fi fost jenant ca ea să-și facă apariția la hotelul meu când noi ne aflam acolo împreună, sau să ne întâlnim din întâmplare undeva.

– Vrei să zici că...

– Vreau să zic că am rupt definitiv legătura cu Gayle. Nu era decât o aventură și nu voiam ca ea să fie un obstacol în calea fericirii noastre.

Tonia se simțea ușurată dar și jenată. Avea impresia că o greutate enormă i s-a luat de pe umeri, dar în același timp îi era teribil de rușine că îl judecase atât de greșit pe Theo.

– M-am purtat ca o proastă. Îmi închipui ce părere ai acum despre mine, spuse ea.

– Ce părere am? răspunse el preocupat de butonii de la manșetă.

Ea se forță să-l privească în ochi, deși se simțea atât de jenată, și fu surprinsă să constate că el îi zâmbea.

– Nu ești furios pe mine?

– De ce? Fiindcă mi-ai arătat că ții la mine? Știu că ești foarte mândră. Nu mi-ai mărturisit niciodată adevărul dacă n-ai fi fost atât de furioasă pe mine. Ce naiba au butonii ăștia?! exclamă el.

Îi smulse și își scoase cămașa.

– M-am purtat urât cu tine.

– Asta cam așa e! Dar nu-ți face probleme, dragostea mea. O să-ți dau o șansă ca să te faci iertată.

– Îți bați joc de mine, spuse ea în șoaptă.

El îi descheie sutienul de dantelă și o privi îndelung în ochi.

– Nu-mi bat joc de tine. Sunt ușurat și bucuros că nu mă alungi din viața ta. Înțeleg ce ai simțit și nu te învinovățesc că ai fost atât de supărată.

Aruncă sutienul pe jos și Tonia își simți sânii goi lipiți de pieptul lui Theo.

– Am vorbit destul, îi spuse el. Și nu cunosc decât un singur mijloc prin care îți pot dovedi ceea ce simt cu adevărat pentru tine.

O ridică în brațe și o duse așa până în dormitor. În timp ce afară furtuna își făcea de cap, Theo și Tonia se lăsau purtați de furtuna propriei lor pasiuni.

Capitolul 9

Într-o frumoasă dimineață de octombrie, se duseră amândoi la Santa Barbara. Theo conducea mașina decapotabilă a Toniei. Sprijinită de spătarul scaunului, ea lăsa vântul să i se joace prin păr. Vorbeau puțin dar, din când în când, se priveau surâzându-și fericiți. De la ultima lor ceartă, cunoșteau profunzimea sentimentelor pe care și le purtau unul celuilalt.

Tonia nu se mai simțise niciodată atât de fericită. Se gândea totuși câteodată la viitor. Știa că într-o bună zi Theo va pleca în misiune într-o altă parte a lumii, dar alunga repede aceste gânduri sumbre pentru a se concentra asupra prezentului.

Un singur lucru o tracasa. Theo îi dovedea în mii de feluri dragostea lui, dar niciodată nu-i spusese că o iubește. Când ea îi spunea „te iubesc", timid dar cu convingere, el îi răspundea afectuos că ea este totul pentru el. Era felul lui de a evita un angajament definitiv. Nu lăsase complet garda jos.

Tonia admira oceanul care se întindea cât vedeai cu ochii sub cerul albastru. Munții ale căror pante coborau spre plajele cu nisipul alb avuseseră de suferit din cauza secetei de peste vară; în curând primele ploi le vor reda culoarea de un verde ca smaraldul. Tonia iubea Malibu pentru contrastele lui, oceanul, plajele albe, lanțul de munți de la Santa Monica. Într-o dimineață frumoasă ca asta, cu Theo lângă ea, i se părea că e cel mai frumos loc din lume.

Asemenea acestei regiuni, frumosul grec era un ansamblu de contraste, sensibil dar și cinic, tandru dar pasionat, o enigmă căreia nu-i va găsi poate niciodată răspunsul. Dar acest mister îl făcea poate și mai irezistibil.

Când se apropiară de Santa Barbara, peisajul deveni mai luxuriant, colinele cu pante mai blânde. Tonia începu să se gândească mai serios ce impresie o să facă Theo asupra lui Leonie. Spera că cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume o să se placă. Leonie putea fi atât de incisivă când nu-i plăcea cineva! Avusese întotdeauna obiceiul să spună ceea ce gândește și, îmbătrânind, profita de vârsta ei ca să lase câteodată la o parte politețea. O să se poarte și de data asta cum făcuse cu Robert? Îl privise îndelung, critic, și apoi nu se mai ocupase de el. Tonia nu se putu împiedica să surâdă gândindu-se la asta. Robert nu era obișnuit să fie astfel tratat.

Ce va face dacă Leonie îl va găsi antipatic pe Theo? I-ar fi plăcut să-i poată spune: îl iubesc, te rog să fii drăguță cu el. Dar asta n-ar fi folosit la nimic, Theo era cel care avea toți așii în mânecă. Bunica ei era un excelent judecător în materie de caracter și îi va descoperi calitățile, dar în mod sigur și defectele.

Când ajunseră la periferia orașului, o luară pe un drum lateral, mai făcură încă vreo câțiva kilometri și opriră în fața unei porți mari din fier forjat. O alee pavată, care șerpuia printre sicomori, ducea spre o reședință în stil spaniol. Deși Tonia crescuse aici, casa bunicii ei o impresiona întotdeauna. Era o construcție splendidă, vestigiu al unei epoci trecute. Acoperișul de țiglă părea de aramă în bătaia razelor de soare. Vrejuri de azalee se cățărau pe ziduri într-o orgie de roșu și purpuriu. O verandă se întindea pe întreaga fațadă a casei. În mijlocul ei, niște trepte de piatră duceau spre o ușă enormă de stejar, cu două canaturi.

– Nu mă așteptam să dau aici peste palatul Taj Mahal, spuse Theo aruncând o privire surprinsă spre Tonia.

– Leonie mi-a spus odată că a câștigat-o la pocher. Am crezut-o pe jumătate.

– Aici ai fost crescută?

– Da. E locul ideal pentru v-ați ascunselea. O dată m-au căutat timp de trei ore ca să mă găsească. Când Leonie m-a descoperit în sfârșit, am avut parte de o bătaie zdravănă!

Theo opri mașina în fața intrării. De undeva din apropiere se auzea clipocitul unei ape.

Abia oprise motorul că ușile casei se deschiseră. O femeie micuță, îmbrăcată într-un costum de mătase de culoare purpurie, le ieși în întâmpinare.

– Leonie! strigă veselă Tonia.

Ieși din mașină, fugi spre ea și o îmbrățișă cu dragoste.

Theo o urmă fără să se grăbească, nevrând să le întrerupă acest moment de intimitate. Când se apropie de ele, amândouă vorbeau deodată și râdeau.

Leonie Vallis fusese probabil o femeie foarte frumoasă în tinerețea ei. La șaptezeci de ani trecuți, era încă remarcabilă cu ochii ei de un albastru bătând spre gri și pometii ridicați ai obrajilor. Chipul ei nefardat nu avea nici un rid, dar avea întipărită pe el acea blândețe care vine o dată cu vârsta. Părul tuns foarte scurt era mai mult argintiu decât blond. Părea uimitor de tânără și radia în jurul ei o vitalitate ieșită din comun.

Își îndreptă în cele din urmă atenția spre Theo și îl examină atent cu ochii ei care vedeau totul. Nesimțindu-se deloc în largul lui, el se muta de pe un picior pe altul. Tonia știa foarte bine cât este de încordat. Se apropie de el și îi luă mâna pe care i-o strânse cu afecțiune.

– Presupun că ești tânărul pe care trebuia să-l văd săptămâna trecută, rosti Leonie fără menajamente.

Fără îndoială că Theo se hotărâse să fie la fel de direct, fiindcă îi răspunse pe un ton neutru:

– Așa e!

Nici nu clipi când ea îl studie din cap până-n picioare. Dar era imposibil să ghicești sentimentele lui Leonie. Tonia își reținu răsuflarea. Părerea bunicii ei avea o mare importanță pentru ea. Aștepta neliniștită; secundele i se părură lungi ca orele până când bătrâna doamnă se exprimă în cele din urmă.

– Trebuie să recunosc că ești genul de bărbat care merită să fie așteptat.

Surâse și, luând-o pe Tonia de mână, o trase spre casă.

– Vino, îi spuse ea lui Theo peste umăr.

Interiorul casei era la fel de impresionant ca și exteriorul. Leonie alesese cu un gust deosebit niște mobile vechi, evitând

să supraîncarce camerele. Parchetul era strălucitor, fiind în parte acoperit cu covoare orientale. Ferestrele mari lăsau să intre din plin lumina. Era o casă luminoasă, veselă, extrem de confortabilă. Ca și proprietara ei, avea clasă.

În salon, divanele și scaunele tapițate cu țesături brodate și viu colorate erau grupate în jurul unui șemineu care acoperea un perete întreg. Pe o masă pe care era așezat un vas cu crizanteme galbene, se găsea un platou lăcuit cu cafea, ceai și o carafă de cristal cu coniac.

Tonia și Theo luară loc pe o sofa mică, iar Leonie se așeză în fața lor.

– Probabil că vă e sete după plimbarea cu mașina, spuse ea veselă. Vreți puțină cafea?

– Da, dacă vrei, îi răspunse Tonia nereușind să-și ascundă prea bine nervozitatea.

Leonie era într-adevăr intimidantă și Tonia se întreba cum se simte Theo în prezența ei.

– Cum beți cafeaua, domnule Chakiris? îl întrebă bătrâna doamnă.

– Neagră, dacă se poate... Și, vă rog, spuneți-mi Theo.

– O picătură de coniac? Sigur nu? Nu cunosc nici un reporter sau fotograf care să nu pună ceva tare în cafea. Și spune-mi, te rog, Leonie.

– Leonie, ești genul meu de femeie, răspunse Theo surâzând.

Tonia respiră ușurată. Lucrurile păreau să ia o întorsătură bună. Theo îi plăcea lui Leonie și când bunicii îi plăcea cineva, putea fi o gazdă încântătoare. Iar Theo era în mod vădit impresionat de ea.

– Ce avem la prânz? se interesă Tonia.

– Crabi, spanac, fructe din grădina mea. O să mâncăm pe terasă fiindcă e frumos afară. Am pregătit o masă ușoară, gândindu-mă că poate o să faceți o plimbare călare după-amiază. Călărești, Theo?

– Nu prea am stil, dar reușesc să mă țin pe cal. În meseria mea trebuie să folosești toate mijloacele de transport disponibile.

– Știu, răspunse Leonie așezându-se confortabil în fotoliul ei. Am călătorit pe spatele cămilei în Arabia Saudită și în spatele elefantului în India.

– Tonia mi-a vorbit puțin despre cariera ta. Știu că ai făcut reportajele unor evenimente pasionante.

– În mod sigur viața mea n-a fost deloc monotonă. Am rămas văduvă foarte de tânără și am muncit ca să asigur existența mea și a copilului meu... și asta în plină perioadă de criză. Unul dintre prietenii mei s-a gândit că din mine ar ieși un reporter bun. Profesia asta mi-a plăcut imediat și am făcut carieră. Am fost foarte fericită când nepoata mea s-a decis în cele din urmă să părăsească Beverly Hills pentru a-mi urma exemplul.

– Leonie! protestă slab Tonia, știind totuși că era imposibil s-o faci să tacă pe bunica ei.

– Ei bine, e adevărat! Sunt prea bătrână ca să mă mai încurc cu politețuri inutile. Trebuie să recunoști că viața ta e mult mai interesantă acum. Mariajul princiar, de exemplu, a fost extrem de pasionant.

– Care e părerea ta despre acest subiect? o întrebă Theo aruncându-i o privire rapidă Toniei.

– E cel mai frumos spectacol pe care l-am văzut de mulți ani de zile. Și de care toată lumea a putut profita gratuit. Oamenii nu mai sunt acum obișnuiți cu poveștile cu zâne. Terorismul, asasinatele au devenit monedă curentă. A fost plăcut să vezi sărbătorindu-se dragostea și căsătoria.

– Deci crezi că se iubesc cu adevărat? o întrebă Theo pe un ton caustic.

– Tu nu ? îi răspunse Leonie pe același ton.

– Nu.

Leonie o privi gânditoare pe Tonia timp de o clipă, apoi își îndreptă din nou atenția spre Theo.

– Ești prea tânăr ca să fii atât de cinic. Că e sau nu adevărat, Charles și Diana par să se iubească sincer. Amândoi au cu siguranță un mare respect față de instituția căsătoriei.

– Mi se pare normal. Având în vedere situația lor socială, problema divorțului nici nu se poate pune, îi răspunse prompt Theo.

– Ceea ce trebuie în primul rând este să vrei. Ei vor să se iubească și se iubesc. Este un lucru liniștitor pentru toți cei care cred că o asemenea dragoste este posibilă. De ce ești atât de pornit împotriva unui lucru atât de romantic?

– Ai marcat un punct, recunoscu Theo. Nu am dreptul să impun celorlalți ideile mele, chiar dacă în sinea mea consider că ei nu sunt realiști.

– Deci pentru tine dragostea este o himeră?

Tonia ar fi dorit ca Leonie să se oprească în acest punct al discuției, dar o cunoștea destul de bine ca să știe că va merge până la capăt.

Theo răspunse cu toată sinceritatea întrebării puse de Leonie.

– Ideea că dragostea durează veșnic, că două ființe vor fi întotdeauna fericite dacă sunt împreună, nu e realistă. Cel puțin în marea majoritate a cazurilor.

Spre marea surpriză a Toniei, Leonie surâse.

– Aha, înțeleg. Ți-e frică.

– Ce vrei să spui? rosti Theo derutat.

– Că ți-e pur și simplu frică. Întotdeauna m-am mirat cât de puțin curaj au tinerii din ziua de azi. Poate că ți-e teamă să te îndrăgostești, gândindu-te la riscul de a suferi. Când eram eu tânără, noi nu ne întrebam ce ni s-ar putea întâmpla mai târziu. Lăsam ca lucrurile să-și urmeze cursul lor. Acum oamenii vor garanții pentru fericire în loc să accepte ideea că lor le revine să și-o făurească. De ce să nu iei dragostea așa cum vine ea, de ce să nu te bucuri de ea doar din cauza gândului că ar putea lua sfârșit într-o bună zi? Și dacă nu e așa?

Spre marea ușurare a Toniei, servitoarea îi anunță că prânzul este servit. Ea se așteptase ca Leonie să-i vorbească lui Theo despre aventurile sale, nu despre ideile pe care le avea în privința dragostei.

Traversară marele salon, biblioteca cu toți pereții plini de rafturi cu cărți din cele mai diverse domenii, și sala de muzică dotată cu un imens pian negru. După ce străbătură sufrageria care putea să primească ușor cincizeci de persoane, ajunseră pe verandă, apoi coborâră câteva trepte până la terasa situată la marginea unei grădini de vis care cobora în pantă blândă până la un mic curs de apă.

Leonie făcu turul grădinii în compania invitaților ei. O cărare șerpuia printre flori și arbori. Ici și colo era plasată câte

o bancă din piatră albă. Era un adevărat paradis floral de care Leonie era pe bună dreptate mândră.

– Ce splendoare! exclamă Theo încântat.

Se așezară la masă ca să mănânce.

– Când Tonia mi-a pomenit despre tine, Theo, am avut impresia că numele tău îmi este familiar. Știu că nu ne-am întâlnit niciodată până astăzi, dar sunt sigură că am mai auzit de numele tău.

– L-ai citit în ziare și reviste. Și unele canale de televiziune folosesc fotografiile mele.

– Nu, nu la asta mă refer. N-ai mai venit niciodată la Santa Barbara până astăzi?

– Acum vreo zece ani am urmat cursurile Institutului Fotografic Brooks, răspunse Theo, citând numele unei instituții de specialitate.

– Asta e! exclamă Leonie zâmbind. Ți-ai expus acolo fotografiile. Dacă nu mă înșel, ai câștigat premiul „Cel mai bun elev“ sau ceva de genul ăsta.

– Da, dar au trecut de atunci zece ani. Sunt surprins că-ți mai amintești de asta.

– Dacă fotografiile ar fi fost proaste, aș fi uitat repede de ele, dar erau excelente. Niște portrete, mi se pare.

Theo dădu din cap confirmând. Curios, dar nu avea aerul că ar dori să continue să vorbească despre asta, ceea ce o intrigă pe Tonia. Nu înțelegea nici din ce motiv el nu-i spusese niciodată că studiase fotografia de artă. Era o revelație.

– Nu știam că ai început să lucrezi ca fotograf artistic, începu ea, dar văzu că Theo încerca să ocolească subiectul.

– N-am vândut niciodată vreuna din ele, răspunse el repezit. Când am părăsit Institutul am plecat direct în Vietnam. Și de atunci nu m-am mai ocupat de fotografia de artă.

– Păcat, spuse Leonie, fiindcă aveai talent și e o meserie mai puțin periculoasă decât războiul.

Theo o privi cu atenție pe Leonie și Tonia simți că asista la înfruntarea dintre două voințe.

– Îmi place ceea ce fac, insistă Theo, altfel n-aș face-o.

– Nu e neapărat adevărat, replică Leonie cu fermitate. Poți să faci lucruri din numeroase motive: pentru bani, pentru a impresiona... și pentru că ți-e frică să încerci să faci ceea ce îți place cu adevărat, de teamă că nu vei reuși.

Aerul se încărca cu electricitate. Din fericire, o servitoare sosi tocmai la timp să strângă farfuriile și să aducă desertul.

– Ce părere ai despre o plimbare cu calul, acum după masa de prânz? îl întrebă Tonia ca să destindă atmosfera.

– Cu plăcere, îi răspunse Theo fără prea mare entuziasm, dar nu am haine potrivite.

– Nu-ți face probleme din cauza asta, găsim noi ceva pe aici, interveni imediat Leonie. O să ți le arăt în timp ce Tonia se duce să se schimbe în camera ei.

El o privi cu un aer bănuitor, dar nu spuse nimic.

După ce se ridicară de la masă, Tonia urcă în camera ei. Leonie le sugerase această plimbare călare doar pentru a avea o discuție tête-à-tête cu Theo, era sigură de asta. Ce voia oare să-i spună?

*

* *

Bătrâna doamnă își conduse musafirul spre camera de oaspeți situată în aripa de est a casei. Într-un dulap mare care ocupa un perete întreg se găsea un extraordinar sortiment de haine bărbătești de diferite talii.

Leonie remarcă aerul lui înveselit și îi explică imediat:

– Știu, pare un magazin de haine bărbătești. Toate au fost lăsate aici de invitații mei, în decursul anilor. Aș fi surprinsă dacă nu am da și peste ceva care să ți se potrivească pentru călărit.

Descoperi rapid o pereche de blugi decolorați și o cămașă în carouri.

– Crezi că îți vin?

– Cred că da. Par să fie măsura mea.

Luă hainele pe care i le întindea și adăugă:

– Și acum, ce voiai să-mi spui între patru ochi?

– Îți mulțumesc că m-ai întrebat direct. Asta ușurează lucrurile. O să-ți vorbesc cu toată sinceritatea.

– Ai obiceiul să vorbești și altfel?

– Nu. Este o pierdere de timp și timpul este un lucru foarte prețios.

Se așeză și continuă:

– Pe vremuri, tinerii erau întrebați care sunt intențiile lor în privința tinerelor pe care le frecventau. Mi se pare un lucru demodat și consider că e chiar o greșeală, fiindcă asta îl obligă pe bărbat să se decidă prea repede. Dar Tonia reprezintă totul pentru mine. Te întreb deci care îți sunt intențiile în privința nepoatei mele.

Theo ezită. Întrebarea lui Leonie nu-l deranja, fiindcă înțelegea perfect sentimentele bătrânei doamne. Hotărî deci să fie la fel de sincer ca și ea.

– Nu știu deloc care sunt intențiile mele în acest moment. Țin mult la Tonia și nu doresc s-o fac să sufere.

– Ai putea să-i faci rău fără să vrei. Aș dori să-ți vorbesc puțin despre ea. Când era mică, și-a pierdut ambii părinți.

– Știu, spuse el, întrebându-se unde voia să ajungă Leonie.

– Această tragedie a fost un șoc teribil pentru ea. Nu era decât un copil, dar n-a cedat în fața fricii. Și-a păstrat echilibrul psihic. Nepoata mea este o tânără remarcabilă, Theo. Are curajul să facă ceea ce trebuie. Ca să obțină ceea ce vrea. Un eșec nu o oprește. Are multă dragoste de dăruit și nu vrea s-o păstreze pentru ea, de teamă că viața este prea scurtă.

– Vrei să spui că i-aș face rău luând ceea ce îmi oferă și nedându-i nimic în schimb?

– Nu chiar. Vreau să zic că sunt preocupată de faptul că are mai multă dragoste de oferit decât tine. Același lucru s-a întâmplat și cu Robert Lawrence. Tonia i-a dăruit inima ei cu toată inocența și el a abuzat de ea. Tonia n-a fost cu adevărat îndrăgostită de Robert, a fost doar convinsă că așa s-a întâmplat. De fapt a fost vrăjită de renumele lui. Timp de cinci ani cât a durat căsătoria, dragostea ei a fost înăbușită. Acum ai aprins în ea un foc destul de puternic ca să-i încălzească întreaga viață. Te iubește din toată inima. Eu sunt doar o bătrână dar, crede-mă, știu ce spun când vorbesc despre dragostea adevărată. Când se întâmplă ca persoana care ți-a inspirat-o să dispară, căldura acestei iubiri rămâne. Chiar dacă o s-o părăsești, Tonia te va iubi pentru totdeauna. O dată cu vârsta înveți să cunoști sufletul oamenilor. Este unul din avantajele bătrâneții... Dar nu vreau să te mai rețin mult

timp. O să închei spunându-ți că în ciuda căsătoriei ei nefericite, Tonia nu se teme de dragoste, pe când ție ți-e frică... și asta ar putea s-o facă nefericită.

– Deci crezi că mă iubește atât de mult?

– Nu face pe modestul, Theo, fiindcă nu te prinde! Ești un bărbat seducător. Imediat ce am văzut-o pe Tonia, mi-am dat seama cât ține la tine. Nici un bărbat nu a mai avut efectul acesta asupra ei. Felul în care te privește, cum se poartă cu tine, este elocvent. Sentimentul pe care-l are față de tine, este foarte rar și foarte prețios. Faci acum parte din inima ei... fără tine nu se mai simte împlinită. Dar dacă tu nu ai aceleași sentimente... sau și mai rău, nu vrei să le ai, o vei face să sufere îngrozitor. Va supraviețui, bineînțeles, dar n-aș vrea să treacă prin asta.

Nimeni nu-l mai acuzase pe Theo că îi e frică, avea chiar reputația de a fi un tip din cale-afară de imprudent. Leonie era prima care îndrăznea să facă asta. Și uimitor era faptul că el ezita să-i spună că se înșală.

Teamă de a iubi fiindcă ar putea suferi? Teamă de a face o muncă pasionantă care-i plăcea fiindcă ar putea da greș? Dădu din cap pentru a întrerupe această discuție care începuse să-l înfurie.

– Îți înțeleg îngrijorarea în privința Toniei, replică el cu răceală, dar relațiile noastre ne privesc doar pe noi doi.

Departe de a se formaliza din cauza acestui răspuns cam brutal, Leonie dădu din cap.

– Grajdul să află la extremitatea nordică a casei, îi spuse ea înainte să plece.

Capitolul 10

Theo și Tonia se plimbară timp de două ore pe o cărare care șerpuia printre coline. Tăcut și gânditor, el nu-i vorbise despre discuția purtată cu Leonie și Tonia nu voia să pară că-l trage de limbă în această privință.

Se opriră câteva clipe la umbra unui arbore uriaș pentru a lăsa caii să se odihnească. Theo îi atinse ușor brațul și obrazul de parcă o vedea pentru prima oară și ea se simți atât de tulburată de gestul lui încât ar fi dorit ca acum să fie departe de el, la ea acasă.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

– Poftim? răspunse el, smulgându-se din visare. Nu, totul este în regulă. Căzusem puțin pe gânduri.

– Și la ce te gândeai?

– La nimic interesant.

– Poate regreți faptul că ai venit aici? Știu că bunica mea poate fi uneori brutală.

– Leonie este o persoană foarte interesantă, foarte inteligentă și sunt foarte fericit că am avut posibilitatea să fac cunoștință cu ea.

– Vrei să ne lungim puțin pe iarbă?

– Cu plăcere. De mult timp n-am mai mers călare și sunt sigur că mă voi resimți mâine din cauza asta.

Descălecară, legară caii și se așezară sub copac. Theo se sprijini de trunchiul lui în timp ce Tonia se instala confortabil alături de el. Își puse capul pe umărul lui și el îi înconjură talia cu brațul.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că ai fost fotograf de artă? îl întrebă ea, nemaiputându-și stăpâni curiozitatea.

Îl simți că se încordează și se întrebă de ce o asemenea întrebare nevinovată putea să-l supere.

– Nu am avut niciodată ocazia să vorbim despre asta.

– Fotografia aceea pe care ai făcut-o în Hyde Park nu era pentru ziar?

– Ba da. Focurile de artificii făceau parte din ceremoniile mariajului. *Vogue* nu a folosit-o însă.

– Ce ai făcut cu ea?

– Am clasat-o, ca și pe celelalte.

Îl simțea enervat și înțelese că ar fi cazul să schimbe subiectul. Cum să-i explice că ea ar dori să-l vadă reluând acest gen de muncă, mult mai stabilă, care i-ar permite să rămână lângă ea? Din păcate, totul în el indica un spirit liber, care refuza orice legătură... chiar și cu ea.

În visurile ei, se vedea abandonându-și cariera pentru a-l urma. Acest sentiment o surprindea, o făcea chiar să se simtă

consternată, fiindcă dorința ei de a-și face o carieră fusese unul din motivele certurilor ei cu Robert. Ar fi putut deveni ziaristă independentă, ceea ce le-ar fi permis să călătorească împreună, dar această alegere implica obligația ca ea, ca și el, să nu se intereseze decât de război și ideea nu i se părea prea atrăgătoare. Nu, gândi ea, n-o să se aleagă nimic din relația lor, atâta timp cât el se va ocupa numai de conflictele armate din întreaga lume.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Theo auzind-o că scoate un suspin din adâncul pieptului.

– Nimic! Mă gândeam la o problemă pe care am avut-o la serviciu. Hai să ne întoarcem că se face târziu.

Duseră caii în grajd, făcură un duș și se schimbară. Leonie îi aștepta în salon cu răcoritoare. Conversația fu amabilă, oarecum impersonală. Leonie vorbea despre aventurile ei ca reporter și Theo râdea cu poftă ascultând spusele ei, câteodată cam fără perdea, povestite cu mult spirit.

În ciuda atmosferei destinse și cordiale, Tonia simțea că ceva scârțâie în raporturile dintre Leonie și Theo. După o cină delicioasă își luară rămas-bun de la gazda lor.

Întoarcerea la Malibu fu destul de tăcută. Cum începea să se facă răcoare o dată cu apusul soarelui, Theo ridică grijuliu capota mașinii. Îi înconjură umerii cu brațul și rulară în tăcere, pierduți în gândurile lor. Ale Toniei nu erau tocmai vesele.

Pentru prima oară își dădea seama că era îndrăgostită de un bărbat care nu-i oferea mai mult decât prezentul. Nu exista un viitor alături de Theo, ci doar clipele plăcute ale prezentului. Dar orice s-ar întâmpla, merită, își spuse ea. Indiferent

care ar fi suferința care mă va copleși când el o să plece, îmi rămâne bucuria nespusă de a-l fi cunoscut, de a fi simțit și eu plăcerile dragostei.

Tonia oftă și brațul lui o strânse mai cu putere. Apăsarea degetelor lui prin țesătura fină a bluzei o făcu să se înfioare. Pulsul i se acceleră și se apropie și mai mult de Theo, lipindu-și sânii de el. Poate că o să-l piardă într-o zi, dar înainte de acea fatidică zi va profita pe cât posibil de dragoste.

Pasiunea ei i se transmise lui Theo. Continuând să privească drumul și să conducă prudent, el începu s-o mângâie cu mâna liberă, mai potolit la început, apoi din ce în ce mai grăbit. Când degetele lui îi atinseră pieptul prin deschizătura bluzei, apoi începu s-o descheie pe pipăite la nasturi, Tonia simți o undă de căldură trecând-o din cap până-n picioare. Nu mai avea decât o singură dorință: să fie în brațele lui Theo. Îi aruncă o privire și citi în ochii lui aceeași dorință pătimașă.

După ce îi descheie sutienul, putu să-i mângâie în voie sânii goi, atingând ușor sfârcurile întărite. Tonia vibra sub mângâierile lui, copleșită de un val de senzualitate de mult înăbușită. Nimic nu mai conta în afară de ea și Theo. Voia să fie a lui, să-i aparțină trup și suflet. Nemaiputându-se abține, începu să-i mângâie gâtul, să-l muște de lobul urechii, să se frece de trupul lui musculos.

Theo opri brusc mașina pe marginea drumului. Plaja era foarte aproape, se făcuse întuneric și nu erau înconjurați decât de niște dune și tufișuri. El apucă din zbor haina care se afla pe bancheta din spate și o luă de mână pe Tonia.

– Vino, îi spuse el cu simplitate.

Ea îl urmă pe plajă. Oceanul se întindea la picioarele lor sub cerul negru, pe care nu se vedea decât luna, pe trei sferturi acoperită de nori. Într-un loc, bine adăpostit între dune, Theo întinse haina pe nisip și, încet, o culcă pe Tonia pe ea. Fără să-i pese că-i rupe hainele de pe ea, el i le scoase grăbit. Privindu-l în ochi, ea citi o pasiune egală cu a ei.

Întins lângă ea, el îi cerceta trupul cu buzele lui calde, lacome. Când îi atinse sfârcurile cu vârful limbii Tonia scoase un geamăt răgușit.

Cambrat pentru a-i simți mai bine mângâierile, trupul ei îl chema.

El o sărută pătimaș, împins de o dorință de neînfrânat. Mâinile lui nervoase, nerăbdătoare, puseră stăpânire în întregime pe ea. Se simți ca luată pe sus de un val de infinite senzații necunoscute. Un singur lucru mai conta pentru ea... să se piardă în el.

El își scoase hainele, făcând ca gesturile lui să dureze ceva mai mult decât ar fi trebuit; câteva secunde insuportabile care prelungiră așteptarea înfrigurată a Toniei. În sfârșit se apropie de ea și se contopiră într-o adevărată beție a simțurilor.

Capitolul 11

În ciuda frumosului soare californian, la Los Angeles venise Crăciunul: magazinele și casele erau splendid împodobite.

Din cauza vântului răcoros, Tonia purta o geacă de velur, pantaloni și niște cizmulițe asortate. Îi plăcea Crăciunul care-i amintea de vremurile când părinții ei mai erau încă în viață. În fiecare an, atâtea amintiri îi reveneau în minte... cumpărăturile pe care le făcea împreună cu tatăl ei, în timp ce mama ei cocea prăjiturile în formă de îngerași; steluța de argint pe care o punea chiar ea în vârful bradului, ajutată de tatăl ei; râsul părinților ei care transportau obiecte misterioase în salon după ce o culcaseră, sculatul cu noaptea-n cap pentru a vedea bradul magnific înconjurat de cadouri... Și întotdeauna Leonie, aflată în vreo misiune în cine știe ce colț al lumii, îl trimitea pe cel mai frumos dintre toate.

În timpul căsătoriei cu Robert, Tonia își găsea cu adevărat

refugiul printre aceste amintiri. Pentru fostul ei soț, Crăciunul era perioada în care recepțiile se țineau lanț, în care putea discuta după plac cu grupurile de admiratori.

În acest an,Tonia voia să sărbătorească Crăciunul ca în vremurile de altădată. Așa că făcea tot felul de cumpărături, însoțită de un Theo înveselit. Cumpărase chiar și un brad enorm pe care abia reușiseră să-l bage în salon.

În timp ce Tonia împodobea bradul cu îngerași și globuri de toate culorile, Theo, așezat pe un scaun în apropirea șemineului în care ardea un foc vesel din vreascuri, degusta un pahar de coniac și zâmbea cu un aer ironic privind-o cum se căznește să agațe ornamentele pe crengile mai înalte.

– Ești prea mică, spuse el în cele din urmă.

– Și tu nu ești bun decât să-ți bați joc de ceilalți, replică ea râzând.

– Cred că e nevoie de un bărbat ca să termine treaba asta.

Se apropie de Tonia, o luă în brațe și o ridică, așa cum făcea și tatăl ei pe vremea când era doar o fetiță.

Imediat ce totul fu terminat, Theo o lăsă să alunece în jos, exact atât pentru ca fața ei să se găsească la aceeași înălțime cu a lui, și o sărută pătimaș.

O ținea încă strâns în brațe când se auzi soneria de la intrare. Îi dădu drumul oftând și se întoarse la locul lui de lângă șemineu.

Spre marea surpriză a Toniei, Charlie Bickham aștepta zâmbind în pragul ușii. Începu să râdă, văzându-i aerul uimit.

– Știu că sunt ultima persoană din lume pe care te-ai fi așteptat s-o vezi în seara asta.

Recunoscând vocea lui Charlie, Theo veni și el la ușă.

– Charlie! Ce-i cu tine aici? exclamă el vesel.

– Te caut pe tine, ce naiba! îi răspunse Charlie, în timp ce Tonia îl invita să intre.

Îi luă pardesiul și-l întrebă dacă vrea să bea ceva.

– Cu plăcere. Ceva cald, niște cafea de exemplu, dacă ai așa ceva. Nu știam că poate fi atât de frig la Los Angeles. Sper că nu vă deranjez?

– Bineînțeles că nu, spuse cu sinceritate Tonia. Revin peste câteva clipe cu cafeaua.

Charlie se așeză în fața lui Theo.

– Am telefonat la hotelul tău, îi explică el, și mi s-a spus că te pot găsi aici.

Privi în jurul lui, apoi ochii i se opriră asupra Toniei pe care o putea zări prin ușa întredeschisă a bucătăriei.

– Înțeleg de ce preferi acest loc în schimbul unei camere de hotel.

Tânăra femeie le aduse cafeaua și se așeză lângă Theo care îi înconjură talia cu brațul.

– Când v-am văzut la Londra, m-am gândit că sunteți o pereche frumoasă, spuse Charlie. Și acum sunt de aceeași părere.

Tonia se înroși, în timp ce Theo îi răspunse cu un aer indiferent:

– Ce te-a adus la Los Angeles?

– Sunt în drum spre Salvador. Flacăra s-a reaprins. Am auzit spunându-se că ai refuzat de două ori să te duci acolo, adăugă el cu o privire insinuantă.

Tonia îl privi surprinsă pe Theo. Nu știa că i se făcuseră asemenea oferte. Bineînțeles că era fericită și flatată că el le refuzase din cauza ei dar, în același timp, această atitudine o deruta.

– Nu mi se pare destul de interesant pentru moment, replică simplu fotograful. Cât timp crezi că mai rămâi aici?

– În jur de două săptămâni. Trebuie să-mi strâng echipa și materialul.

Tonia interveni veselă:

– Ah, ce bine! Credeam că trebuie să pleci imediat! Dacă ai vreun moment liber, vino să cinezi cu noi.

– O cină bună, gătită acasă, va fi binevenită. Sper că va fi un tête-à-tête, adăugă el cu un aer malițios. Trebuie neapărat să-l includem și pe Theo?

– Mă tem că da, spuse Tonia râzând.

– Charlie, te cunosc prea bine ca să te las singur în compania unei fete frumoase, intră în vorbă și interesatul.

– Nu-mi poți purta pică dacă-mi încerc norocul. La Londra nu am avut nici o posibilitate. Ar fi trebuit să-i spun Toniei ce știu despre tine și atunci, în mod sigur, m-ar fi ales pe mine.

– N-ai nici o șansă, bătrâne!

– Tăceți odată amândoi!

De fapt, Tonia se bucura că Theo o trata ca și cum i-ar fi aparținut lui. Nu se mai întâmplase asta.

– Ai o casă splendidă, continuă Charlie cu un aer admirativ. Un bărbat se simte în mod sigur bine aici, adăugă el întorcându-se spre Theo care se mulțumi să surâdă.

Tonia îi privea, având ciudata impresie că ei își transmit niște mesaje pe care ea nu le înțelegea. Ar fi dorit nespus de mult să-l întâlnească singură pe Charlie ca să-i spună mai multe despre Theo. Fiindcă erau prieteni atât de vechi, cunoștea în mod sigur răspunsul la unele întrebări care o frământau de câtva timp.

Ca și cum o zână bună i-ar fi îndeplinit dorința, Theo își privi ceasul și se ridică.

– Trebuie să dau câteva telefoane ca să aranjez o întâlnire pentru mâine. Vă rog să mă scuzați o clipă. O să folosesc telefonul din cameră.

– Stai cât îți poftește inima, Theo, rosti Charlie cu un aer nevinovat.

– Din contră, cred că aș face mai bine să mă grăbesc. Tonia dacă ursul ăsta face vreo mișcare greșită, strigă doar: *Următorul cadru*. E atât de obișnuit cu montajele, încât se va opri imediat.

– Vrei să mănânci ceva? îl întrebă ea când Theo ieși din cameră. Am o prăjitură grozavă pe care am făcut-o ieri.

– Cu plăcere. Ceea ce mi s-a servit în avion n-a fost de mâncat.

– Vino cu mine. Putem să stăm de vorbă cât îți pregătesc ceva.

Charlie o urmă în bucătărie și se sprijini de un dulap, cu brațele încrucișate pe pieptul puternic, în timp ce Tonia se agita cu pregătirile.

– Îl cunoști de mult timp pe Theo? îl întrebă ea, încercând să pară cât mai detașată.

– De ani de zile. Am lucrat chiar de două ori împreună. E o persoană de încredere pe care poți conta la nevoie. Nu sunt mulți bărbați despre care aș putea spune așa ceva.

Tonia tăie niște felii groase pentru Charlie și Theo, una mai mică pentru ea, și continuă cu o indiferență prefăcută:

– Eu îl cunosc de patru luni, dar, sub unele aspecte, e încă un necunoscut pentru mine.

– Nu e genul de om care să povestească vrute și nevrute despre sine, fu de acord Charlie. Îl iubești mult, nu-i așa?

– Se vede deci?

El dădu din cap cu un aer serios.

– Nu e genul de lucruri care se pot ascunde. Ochii tăi se luminează când îl privești. Cel mai ciudat mi se pare însă că și el te privește în același fel.

Și, cum Tonia părea surprinsă, el se grăbi să adauge:

– Vreau să zic că nu l-am mai văzut niciodată atât de îndrăgostit. Nu e stilul lui.

– Știu: o fată în fiecare port...

– Da. Fără nici o obligație! Nimeni nu l-a putut reține până acum, dar cu tine e altceva. Nu-l văd părăsindu-te atât de ușor.

– Presupun că într-o zi va pleca, spuse Tonia în șoaptă, parcă numai pentru ea. E pur și simplu o chestiune de timp. Nu e genul de bărbat care vrea să-și ia un angajament.

– Până în prezent, într-adevăr.

– Știu cât poate fi de sensibil, de afectuos. Simțămintele lui sunt mult mai profunde decât lasă să se vadă. De ce vrea să treacă întotdeauna un dur, un cinic?

– E greu de răspuns la întrebarea ta, Tonia.

Apoi, brusc, păru să ia o hotărâre.

– Ești liberă mâine la prânz?

– În principiu, da.

– Hai să mâncăm împreună și o să încerc să-ți explic cine este cu adevărat Theo Chakiris. Crede-mă, ne va trebui ceva timp.

Tonia îl gratifică imediat cu o privire recunoscătoare.

– De acord!

Când se întoarseră în salon, Theo tocmai ieșea din cameră.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, spuse el. A trebuit să recurg la serviciile unui interpret vietnamez, ceea ce n-a ușurat deloc lucrurile.

– Să nu crezi că ți-am dus lipsa, replică Charlie. Mi-am petrecut tot acest timp încercând s-o conving pe Tonia să plece cu mine, dar se pare că preferă casa ei de pe plaja din Malibu în locul magherniței din Salvador. Și nu pricep de ce.

– Încep să cred că numai gura e de tine, rosti Tonia zâmbind cu indulgență.

– Te rog! O să-mi distrugi reputația. Nu uita că sunt o persoană importantă și că toate fetele frumoase aleargă după mine.

– Și unde sunt, mă rog, toate acele fete frumoase? intră și Theo în joc.

– Își vor face apariția imediat ce vor prinde de veste că am sosit în oraș.

Tonia avu imediat o idee nemaipomenită. Charlie era un tip plăcut, amuzant, sincer... seducător chiar, dacă-ți plăcea genul de „urs de salon“. Ar fi fost perfect pentru Carol... Se decise pe loc s-o invite la cină în aceeași seară cu Charlie.

Capitolul 12

Tonia se întâlni a doua zi cu Charlie la restaurantul *Cock'n Bull*. Situat pe Sunset Boulevard, era de peste patruzeci de ani locul de întâlnire al scriitorilor și al altor minți creatoare.

Se așezară la o masă situată într-un colț mai retras și, imediat ce chelnerița le luă comanda, Tonia intră direct în subiect.

– Vorbește-mi despre Theo Chakiris.

Charlie bău o înghițitură zdravănă de bere, apoi se sprijini comod de spătarul scaunului.

– După cum ți-am zis, Theo este o persoană complicată, un nod de contradicții. Cred că, pentru a încerca să-l înțelegi, trebuia să afli cum a fost crescut. Am fost o dată cu el la San Francisco. I-am întâlnit familia și am aflat o groază de lucruri despre trecutul lui. Tatăl lui a fost emigrant grec.

– Asta știu.

– Despre mama lui ți-a vorbit?

– Destul de puțin. Nu-i prea place să abordeze acest subiect.

– Nici nu mă surprinde. A murit când el abia împlinise opt ani. Fratele lui mai mare, Alex, mi-a povestit un lucru care spune multe, după părerea mea. În ziua înmormântării, tatăl lor, care era probabil un tip foarte dur, le-a interzis să plângă în fața lumii. Le-a impus să se comporte ca niște bărbați. Pe vremea aceea Alex avea abia paisprezece ani. În timpul slujbei de la cimitir, Theo a început să plângă. În tăcere însă... o lacrimă sau două i s-au rostogolit pe obraji, dar tatăl lui le-a zărit. Alex mi-a spus că, dacă o privire ar putea ucide, Theo ar fi murit pe loc. Tatăl lui s-a aplecat spre el, i-a șoptit la ureche că numai femeile plâng, nu și bărbații, și i-a poruncit să înceteze imediat cu smiorcăielile. Ceea ce a și făcut.

– Doamne! E un lucru îngrozitor!

Tonia își simțea inima plină de milă față de puștiul care nu avea nici măcar dreptul să-și plângă mama.

– Da, e foarte trist, mai ales că Theo era foarte atașat de ea. Ei îi plăcea să deseneze și a moștenit de la ea acest talent.

– Ceea ce a învățat în acea zi, spuse gânditoare Tonia, e că un bărbat trebuie să-și ascundă emoțiile.

– Ai înțeles perfect și ai dreptate când spui că Theo are niște sentimente profunde. Există în el mai multă sensibilitate decât în majoritatea oamenilor pe care-i cunosc. L-am văzut fotografiind soldați morți și îmbătându-se apoi fiindcă nu putea suporta aceste imagini.

Chelnerița le aduse salata; Toniei nu-i era foame, așa că se mulțumi să-l privească pe Charlie mâncând.

– Vezi, continuă acesta, cred că moartea mamei lui a avut și o altă influență asupra lui Theo. Are obiceiul să spună: „E

prea frumos ca să dureze“, dar la el nu e o simplă glumă. Fiindcă era prea mic atunci când mama lui a murit, s-a simțit părăsit de ea. Și fără voia lui crede că, dacă o să iubească altă femeie, aceasta îl va părăsi și ea.

Tonia reflectă asupra spuselor lui Charlie. Își amintea de discuția pe care Theo o avusese cu bunica ei, în cursul căreia el insistase asupra faptului că dragostea nu poate dura veșnic. Charlie analizase perfect problema.

– De ce Theo s-a specializat în fotografiile de război?

– Ah, pentru aceleași motive ca și cea mai mare parte dintre noi, presupun. Războiul este o dramă și se simte vinovat că alții își sacrifică viața pentru un ideal... sau pentru ceva ce le este impus de șefii lor.

Tonia înțelegea ceea ce voia să spună Charlie.

– Îți mărturisesc, continuă acesta, că m-a bătut gândul să-mi schimb meseria. Era să-mi pierd viața de două ori, la fel ca și Theo de altfel. Și încep să-mi spun că s-ar putea ca șansa să nu-mi mai surâdă și a treia oară.

– Aș dori ca Theo să gândească la fel ca tine!

– Cine știe? Poate va ajunge singur la această concluzie. A rămas la Los Angeles mai mult timp ca de obicei și, după cum ți-am povestit aseară, a refuzat două misiuni în Salvador. Ai o mare influență asupra lui, Tonia.

– Poate, dar știu că va pleca într-o zi. Chiar când suntem foarte apropiați, când reușesc să-i străpung armura și să ajung la bărbatul care se ascunde în interiorul ei, simt că are rețineri. Nu-mi spune că mă iubește și de altfel... n-am vorbit niciodată despre căsătorie.

– Înțeleg că e greu pentru tine! Imediat ce te-am văzut la Londra m-am gândit că ești genul de fată cu care să te căsătorești, cu care poți avea copii. Nu faci parte dintre femeile cu care se întâlnește de obicei Theo. Pe urmă, când am aflat că vă mai vedeți încă, abia mi-a venit să-mi cred urechilor, atât mi s-a părut de ciudat!

– Presupun că trebuie s-o iau drept un compliment?

– Ai dreptate, chiar e un compliment! Ai o influență bună asupra lui Theo. Sper că își va da și el seama de asta.

*
* *

Când ajunse înapoi în sala redacției, Tonia o căută pe Carol.

– Ești liberă vineri seară? o întrebă ea fără nici o introducere.

– Așteaptă puțin... da, cred că da. De ce?

– Aș vrea să te invit la cină.

– Probabil că e un eveniment special, răspunse Carol îndreptând asupra ei o privire pătrunzătoare. De când a reapărut Theo în viața ta, ți-ai petrecut toate serile cu el.

– Poate că mi-ai lipsit.

– Mă vezi în fiecare zi. Haide, spune-mi ce se petrece.

– Un prieten al lui Theo se află în oraș și l-am invitat și pe el la cină.

– Aha!

– Înainte să ajungi prea repede la o concluzie, te informez

că e doar o întâlnire nevinovată. M-am gândit că ar fi mai distractiv pentru Charlie dacă am fi patru.

– Charlie? Presupun că e un tip șic, spuse Carol cu o vădită lipsă de entuziasm.

– E un tip foarte șic și vei constata că e un bărbat mai onorabil decât cei cu care te întâlnești de obicei.

– Mersi de aluzie.

– Te rog să nu întârzii, îi spuse Tonia ieșind din biroul ei. Te aștept la opt fix.

Carol făcu o strâmbătură în spatele ei, dar curiozitatea îi fusese trezită.

*
* *

Îmbrăcată într-o rochie de cașmir de culoarea lavandei, Tonia aruncă o ultimă privire spre casă, apoi se duse în bucătărie și deschise cuptorul ca să mai stropească friptura din tavă. O mână îi încercui pe neașteptate talia.

– Nu te-am auzit intrând, îi spuse ea veselă lui Theo care o săruta pe gât.

– Fotografii știu să se apropie cu discreție. Unele clișee trebuie luate pe neașteptate. Îmi place asta, adăugă el. Culoarea este aproape la fel de frumoasă ca cea a ochilor tăi.

– Mulțumesc. Apropo de fotografii, cum merge lucrarea ta despre Vietnam? îl întrebă ea întorcând capul.

Nu voia să simtă în întrebarea ei mai mult decât o simplă curiozitate. De patru luni de când lucra la ea, probabil că o terminase, sau era pe aproape, ceea ce însemna că va primi o altă misiune.

– Oh, foarte bine. E pe sfârșite. Mai am doar câteva mici retușuri, spuse el cu un aer indiferent.

Exact în acel moment se făcu auzită soneria de la intrare.

– E Charlie, spuse Theo ieșind din bucătărie.

– Sau Carol, adăugă Tonia care, văzând surpriza întipărită pe chipul lui Theo, precizează: Am invitat-o și pe ea în seara asta.

Theo îi aruncă o privire amuzată.

– E o cursă? Ți-ai ratat vocația, ar fi trebuit să te faci pețitoare.

Mă îndoiesc... Alegerea pe care am făcut-o pentru mine n-a fost prea inspirată, gândi Tonia privindu-l pe Theo care se ducea să întâmpine oaspetele. Purta un pulovăr și niște pantaloni maro. Pulovărul strâns pe corp se mula pe umerii și brațele musculoase. Acest amestec de forță fizică și sensibilitate artistică avea asupra ei aceeași influență ca o băutură tare.

Din ușa bucătăriei îl privea fără să fie văzută. Îl dorea din toată puterea sufletului. Pentru ea Theo reprezenta bărbatul ideal... dar inaccesibil.

Theo deschise ușa.

– Bună, Charlie! Intră, îi spuse el cu cordialitate.

– Am adus niște vin, îl anunță Charlie ridicând o sticlă.

– Splendid, spuse Tonia care își făcu apariția surâzătoare. Merge perfect cu brânza și fructele pe care le voi servi ca desert.

– Ce bine miroase, spuse Charlie oprindu-se lângă ușa bucătăriei. O friptură de vacă?

– Da. Sper că îți place.

– Mă iei peste picior? În starea în care am ajuns, îmi place tot ce nu e servit într-un restaurant sau la bordul unui avion.

– Ceea ce vă trebuie vouă, este o femeie cumsecade care să vă gătească, spuse ea râzând.

– Ai pus degetul pe rană. Nu cunoști pe cineva care să știe să gătească și să accepte un soț absent nouăzeci de zile dintr-o sută?

– Nu, nu prea, spuse Tonia amuzată. Ah, dar am rugat o prietenă să treacă pe la mine, continuă ea. E patroana mea, Carol Bellini.

Charlie și Theo schimbară o privire rapidă dar plină de subînțelesuri și Tonia adăugă pe un ton ce se voia supărat:

– Ascultați, voi doi de-acolo. Ce e atât de extraordinar în a...

Înainte să-și fi putut termina fraza, soneria se făcu din nou auzită. Aruncând o privire iritată celor doi bărbați, tânăra femeie se repezi să deschidă. Carol stătea calmă în prag.

– Bună! Intră, te rog.

După ce-i luă mantoul, Tonia i-l prezentă pe Charlie.

– Încântată de cunoștință, spuse Carol politicoasă dar fără să pară prea entuziasmată.

– Știi să gătești? o întrebă Charlie pe neașteptate.

– Nu, răspunse Carol surprinsă, prefer să merg la restaurant. De ce?

– Așa, o simplă întrebare... Nimic important, adăugă el râzând.

Theo îi conduse pe Carol și pe Charlie în salon, în timp ce

Tonia se întoarse în bucătărie ca să pună sosul peste salata de avocado. În timp ce își mai făcea de lucru prin bucătărie, frânturi de conversație îi ajungeau la urechi. Se părea că Charlie o găsea pe Carol foarte atrăgătoare, dar reciproca nu era valabilă.

– Cina este gata, anunță ea intrând în sufragerie cu o tavă în mâini.

Masa era împodobită cu flori și lumânări, și Carol o complimentă pe Tonia pentru decor.

În timpul mesei, Charlie și Carol întreținuseră o conversație foarte animată și, în curând, gazdele lor se simțiră excluse din ea. Dar Tonia nu se simțea deloc vexată, iar Theo părea să se amuze în tăcere.

Charlie abordă toate subiectele, de la sport până la politică și, în toate domeniile, Carol și el erau în contradicție. Foarte repede își dădură seama că nu aveau nimic în comun, în afara interesului lor pentru evenimentele de actualitate. Carol își abandonase atitudinea rezervată și îi vorbea lui Charlie cu multă însuflețire. Ciocnirile lor se amestecau cu glume și se simțea că le făcea de fapt multă plăcere să discute amândoi.

Când terminară de mâncat, își luară paharele de vin și trecură în salon unde își continuară discuția politică. Theo o ajută pe Tonia să debaraseze masa.

– Bună treabă, Cupidon, îi șopti el.

– Pare să meargă. Nu se îndură să se despartă!

– Fiindcă n-au terminat încă subiectele de dispută!

– Nu e neapărat nevoie să fie de acord. Trebuie doar să se simtă bine împreună. Și se pare că așa se și întâmplă.

– Nu pot să neg asta, spuse Theo făcându-i cu ochiul.

O luă în brațe și o sărută cu patimă.

– Hai să scăpăm de ei și să ne petrecem în doi restul serii.

– E o idee excelentă, dar n-o putem pune în aplicare.

– De ce nu ? spuse Theo strângând-o la piept.

– Fiindcă ar fi o mojicie.

– Mojicia n-a omorât niciodată pe nimeni, îi replică el glumind, în timp ce mâinile lui începură să devină din ce în ce mai îndrăznețe.

Ea se degajă prefăcându-se supărată.

– Ia asta, îi porunci ea punându-i un platou în mână.

Când își făcu apariția în salon, Charlie o complimentă pentru cină. Tonia îi mulțumi și adăugă:

– Să știi că prietena mea este o bucătăreasă excelentă, mult mai pricepută decât mine. Îi reușesc mai ales mâncărurile italienești.

– Adevărat? făcu Charlie întorcându-se spre Carol.

– Dar aș face orice altceva decât să mă înmormântez într-o bucătărie, răspunse sec Carol aruncând o privire ucigătoare în direcția Toniei.

Pentru a schimba subiectul, ea continuă:

– Vorbește-mi despre misiunea ta în Salvador. Când pleci?

– Săptămâna viitoare.

În timp ce îi vorbea despre filmul pe care urma să-l facă acolo, Theo îl asculta cu aviditate, vizibil mult mai interesat de acest subiect decât prima oară când îl abordase Charlie.

Brusc, un sentiment de îngrijorare puse stăpânire pe Tonia. Theo îi punea lui Charlie niște întrebări precise despre misiunea lui, prea precise pentru a fi doar din simplă politețe.

– Și când pleci? se interesă el.

– Joi. Am rezervat bilete pentru toată echipa. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, voi fi în Salvador. Când o să mă gândesc că voi stați bine-mersi în casa asta de pe plajă, o să fiu chiar invidios, glumi el întorcându-se spre Tonia.

– Și atunci de ce pleci?

– Să știi că mi-am pus și eu de multe ori această întrebare. Dar cred că, după acest reportaj, o să mă mulțumesc să fac documentare prin țară. Am deja o idee despre o serie de filmări în Munții Apalași, care vor fi mult mai puțin periculoase.

– Om trăi și om vedea, spuse sceptic Theo. După ce ai bătut lumea în lung și-n lat filmând scene de război, asta ți-a intrat în sânge.

– Așa cred și eu, admise Charlie. Dar de un timp mi-am dat seama că nu întineresc. Și dacă vreau să profit de o viață stabilă și confortabilă într-o bună zi, trebuie să mă ocup de pe acum de asta.

Tonia pândea reacția lui Theo. Pe chipul lui se întipări însă o expresie disprețuitoare.

– O să cred când o să văd cu ochii mei, se mulțumi el să zică.

Carol își puse paharul gol pe masă și se ridică.

– Trebuie să plec. Îți mulțumesc pentru cină, Tonia.

– Pleci deja?

– Da, trebuie să mă scol devreme mâine dimineață.

Charlie se oferi s-o însoțească până la mașină, ceea ce Carol acceptă zâmbind. Ținându-se de mână, Tonia și Theo îi conduseră până în pragul ușii.

– Și eu o să plec, îi anunță Charlie ajutând-o pe Carol să-și pună mantoul.

– O să-ți telefonez mâine, îi spuse Theo.

– De acord. Și dacă nu sunt acolo, lasă-mi un mesaj.

Tonia se crispă. Probabil că voia să vorbească între patru ochi cu Charlie despre misiunea din Salvador. Se întoarse și se așeză pe divanul din salon. Theo stinse toate lămpile, încăperea rămânând luminată doar de focul ce ardea în șemineu. Atmosfera era intimă, confortabilă. Tonia privea gânditoare flăcările care dansau un dans numai de ele știut, desenând umbre pe pereți.

– Vino lângă mine, îi șopti Theo.

Ea ezită o clipă, apoi se refugie în brațele lui și își sprijini capul de pieptul lui. Priviră focul în tăcere un timp.

– Cred că o să mă duc în Salvador, spuse în cele din urmă Theo.

Tonia se aștepta la asta, dar durerea pe care o simți fu mai puternică decât ar fi crezut.

– Înțeleg, îi șopti ea înghițindu-și lacrimile.

– N-o să stau mult, spuse Theo în defensivă.

Înainte ca el să poată continua, Tonia adăugă cu o voce fermă:

– Nu-mi datorezi nici o explicație.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui Theo și îl sărută cu toată pasiunea pe care o simțea față de el din ziua în care-l cunoscuse. El o strânse în brațe și îi răspunse cu aceeași ardoare.

Tonia nu se mai gândea acum la iminenta plecare a lui Theo. Ceva mai puternic, mai profund, înlocuise durerea din

sufletul ei. Trupul ei înfierbântat se lipise de Theo. Buzele ei se întredeschiseră sub apăsarea limbii lui.

Theo o sărută pe gât, apoi buzele lui coborâră încet spre sâni.

– Dragostea mea, șopti Tonia cuprinsă de amețeală.

Theo se îndepărtă puțin de ea și o privi cu pasiune. Tonia își strecură degetele în părul lui negru, pe care îl răsfiră în timp ce-l făcea să-și apropie capul de ea.

– Te iubesc, îi șopti tânăra femeie.

Îi pândi răspunsul care veni imediat.

– Ești totul pentru mine, rosti el cu o voce schimbată de emoție. Dar nu vreau să vorbesc despre asta, vreau să ți-o dovedesc.

O dezbrăcă repede, cu îndemânare, și așteptă ca ea să facă același lucru cu el. Stăteau amândoi lungiți pe divan, în fața flăcărilor jucăușe. Tonia îl mângâia pe spate, în timp ce Theo o săruta mereu, fără să se sature.

Tonia se cambră. Buzele ei le căutară cu lăcomie pe cele ale lui Theo și pasiunea care o însuflețea le făcea să tremure. Apoi se îndepărtă puțin de el privindu-i chipul frumos.

– Niciodată nu mi-aș fi închipuit că pot simți așa ceva, îi șopti ea.

– Așa trebuie să fie, îi spuse Theo cu duioșie. Dar nu e încă destul.

Cu vârful limbii făcu să se întredeschidă buzele dulci ale Toniei. Ea îl lăsa să facă totul, în timp ce se mulțumea să-i mângâie părul negru ce-i acoperea pieptul. Apoi gura lui Theo îi exploră întregul trup, de la gâtul pe care zvâcnea o venă,

până la umeri, la sâni, smulgându-i cu fiecare sărutare niște suspine de voluptate.

Ca întotdeauna, pasionat și tandru totodată, el dădea dovadă de o infinită răbdare aprinzând în ea flacăra dorinței, forțând-o să-l implore să meargă mai departe.

Când nu mai fu posibil să prelungească plăcuta tortură a așteptării, cedă rugăminții ei. Răsuflările lor se amestecară, trupurile li se contopiră. Mâinile ei îl strângeau cu putere de umeri. Din gât îi scăpă un geamăt de plăcere. Plăcere. Nu-și imaginase niciodată că putea simți atâta plăcere în brațele unui bărbat.

*

* *

Tonia ieșea încet dintr-o minunată stare de inconștiență, pe deplin satisfăcută, distinsă, fericită. Sunt a ta trup și suflet, gândi ea privindu-l pe Theo, dar mă vrei într-adevăr?

El se ridică și aduse un pled cu care o acoperi, apoi mai puse câteva lemne pe foc.

– Pleci joi cu Charlie?

– Da, nimic nu mă mai reține aici. Vreau să zic că mi-am terminat treburile, se grăbi el să-i explice. O să revin imediat ce o să strâng destul material acolo.

– Și cât timp îți va trebui?

– E greu de evaluat, dar probabil că nu prea mult. Nici luptele de gherilă nu au puterea de a mă reține mult timp departe de tine, adăugă el luând-o în brațe.

Tonul lui calm, blândețea chipului lui lipit de al ei i se păreau Toniei aproape de nesuportat. Se temea atât de mult că el se va afla departe de ea, chiar și pentru o noapte, încât era gata să renunțe la tot ca să-l urmeze.

– Să știi, începu ea încercând să vorbească pe un ton detașat, că nu sunt obligată să rămân aici. Aș putea să-mi las casa, serviciul, totul, pentru a te însoți acolo.

– Să vii în Salvador? o întrebă Theo, extrem de surprins.

– Da, mi-ar plăcea să văd cu ochii mei ce se petrece acolo.

Își ținu răsuflarea. Care va fi reacția lui?

– Nu ți-ar plăcea spectacolul. Nu este un loc pentru femei. Chiar și călugărițele sunt asasinate.

Făcând apel la tot curajul ei ca să nu plângă, ea își înghiți lacrimile și răspunse în șoaptă:

– A fost o idee nebunească. N-aș putea să-mi abandonez munca tocmai acum când am început să fac carieră... Uite, a mai rămas puțin din vinul pe care l-a adus Charlie. Hai să-l terminăm!

– Bună idee!

– Să pun ceva pe mine. E cam frig în seara asta.

Intră întâi în baie ca să se spele pe față cu apă rece. Oglinda reflecta imaginea unei tinere cu un aer disperat.

Capitolul 13

La aeroportul internațional din Los Angeles, terminalul de Pan American era aproape gol în acea după-amiază de joi. Cea mai mare parte a pasagerilor se urcaseră deja la bordul avionului cu destinația Salvador.

Ploua torențial și bătea vântul. Charlie și Theo așteptau ultimul moment ca să se îmbarce. Charlie nu avea în mână decât o mică geantă de voiaj, în timp ce Theo purta pe umăr două truse din piele conținând camerele de luat vederi și tot materialul fotografic.

– Ar cam fi timpul să ne îmbarcăm, spuse Charlie.

Se aplecă spre Tonia pe care o sărută afectuos pe obraz.

– Ai grijă de tine.

– Eu trebuie să vă dau acest sfat. La revedere, Charlie.

– Spune-i patroanei tale că o să-i telefonez imediat ce mă întorc, adăugă el.

– O să-i transmit, îi răspunse Tonia cu mintea aiurea.

El îi făcu un ultim semn cu mâna și trecu de poartă.

Atunci Tonia se întoarse spre Theo. Toată săptămâna se temuse de acest moment, în fiecare zi se pregătise pentru a se confrunta cu el fără a lăsa să i se ghicească durerea.

– Trebuie să te duci și tu, altfel o să plece fără tine, spuse ea zâmbind.

În privirea plină de duioșie cu care o fixa Theo, exista o ezitare. Timp de o clipă, Tonia avu o speranță nebunească. Theo se va răzgândi și va rămâne lângă ea. Dar nu...

El o sărută cu o pasiune care-i aminti de prima lor noapte.

– O să revin, scumpa mea, îi șopti el, apoi plecă fără să mai întoarcă deloc capul.

Tonia se simțea țintuită locului. Ochii îi erau plini de lacrimi pe care nu și le mai putea reține, buzele îi tremurau. Brusc, cuprinsă de un fel de furie, se îndepărtă fugind de zona de îmbarcare, de locul unde își luase rămas-bun de la bărbatul pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

În drum spre casă, în acea ploaie rece de decembrie, își șterse ochii, își suflă nasul de vreo două ori, apoi își îndreptă hotărâtă umerii. Ai mai pierdut o dată, fata mea, își spuse ea. Ai pierdut când a refuzat să te ia cu el, și ai pierdut și în seara asta.

La ce bun să plângă? Lacrimile nu-l vor face să revină. Va face întotdeauna numai ce vrea el, iar dragostea pe care i-o purta ea nu-l va întoarce din drumul lui. Cariera era pe primul loc în viața lui Theo...

Doar n-o să-mi petrec viața lamentându-mă într-un pat gol. N-o să mai vărs nici o lacrimă pentru tine, Theo Chakiris, își spuse ea, cu mâinile crispate pe volan.

Capitolul 14

Carol se opri lângă biroul Toniei ca să-i lase niște hârtii. Tânăra lucra la un reportaj care trebuia predat de urgență.

– O clipă, îi spuse ea.

Continuă să asculte înregistrarea un minut, în timp ce se uita la cronometru. La sfârșit, notă câteva cifre pe manuscris și îl întinse unui reporter care trecea.

– Te rog, Jeff, poți să i-l dai lui Stan?

– Bineînțeles.

Tonia respiră adânc, se sprijini de spătarul scaunului și o întrebă pe Carol cu un aer obosit:

– Te pot ajuta cu ceva?

– Pentru început, ai putea să te mai menajezi puțin.

– Nu-mi fac decât munca, patroane!

– Munca ta nu te obligă să rămâi aici până seara târziu și să mai vii și în toate weekendurile.

– Nu găsesc nimic mai bun de făcut.

– Poți să te omori cu munca, dar la ce-ți va folosi? Și eu am încer-

cat asta. Și dacă m-am făcut atât de repede remarcată în blestemata asta de meserie, am făcut-o cu prețul vieții mele personale.

Tonia nu-i răspunse, dar oboseala și durerea se puteau citi în ochii ei.

– Ai vești de la el? o întrebă Carol.

Tonia nu avu nevoie să întrebe la cine se referea. Dădu din cap negând.

– M-a sunat săptămâna trecută, dar de atunci nimic. A spus că pleacă într-o zonă de unde nu-mi va putea telefona și că nu vom mai putea lua legătura decât la întoarcerea lui în San Salvador.

– Ai nevoie de puțină odihnă, insistă Carol. Hai să bem o ceașcă de cafea.

– Mai am o groază de lucruri de terminat.

– Eu sunt patroana și îți ordon să vii cu mine.

– Am înțeles, șefa!

Se așezară la o măsuță dintr-un colț. După ce bău o înghițitură de cafea, Carol o anunță pe un ton conspirativ:

– Am niște chestii să-ți spun, dar... mucles!

– Bârfe de la birou? Nu-mi zice că Jim își părăsește în sfârșit soția pentru Laurence?

– Nu fi caraghioasă. N-aș face atâta mister dacă ar fi vorba despre viața amoroasă a lui Jim. Toată lumea, inclusiv nevastă-sa, știe ce se petrece. Ceea ce vreau să-ți spun e important. Canalul nostru de televiziune trebuie să recruteze pe cineva să prezinte știrile de dimineață și, în principiu, tu vei fi cea aleasă.

– Râzi de mine! exclamă Tonia.

Nu se așteptase la așa ceva, dar știa că prietena ei nu glumește niciodată când e vorba de meserie.

– Tocmai am vorbit cu un tip pe care-l cunosc și face parte din Consiliul de Administrație. M-a întrebat dacă aș accepta să

intru și eu în „grupul de comando“, dacă te aleg pe tine. Inutil să-ți mai spun că am zis pe loc da. M-a pus să jur că n-o să-ți suflu nici un cuvânt, dar am ținut degetele încrucișate pentru ca jurământul să nu fie valabil.

Tonia începu să râdă de șmecheria copilărească folosită de Carol și adăugă:

– Nu-mi vine să cred.

– Ba da, drăguță. Și ai putea să-ți petreci revelionul la New York.

– Deja? Dar mai sunt două săptămâni!

– Știu. Dar tipii ăștia nu-și pierd timpul când decid ceva.

– De ce eu?

– Hai, Tonia, nu mai fi atât de modestă. Ți-am zis că ai făcut o treabă grozavă la Londra, cu ocazia mariajului princiar. Șefii mari au fost foarte impresionați. Ești un reporter bun și faptul că ești frumoasă constituie un atu în plus.

– Dar nu s-au hotărât încă.

– Ești cam sceptică. Se vede că ai suferit influența lui Theo Chakiris.

– Și când se vor hotărî?

– În următoarele zile. Examinează casetele cu toate femeile care sunt, în ochii lor, posibile candidate. În ceea ce te privește, eu le-am trimis caseta în care făceai o comparație între căsătoria unei vânzătoare și cea a prințului de Wales. Le-a plăcut la nebunie. Ai fost spirituală, sufletistă.. exact ceea ce caută.

Carol se opri brusc din vorbit și studie chipul prietenei sale.

– Credeam că o să sari în sus de bucurie auzind vestea cea bună. Dar n-ai un aer prea entuziasmat.

– Nu e încă definitiv și nu-mi place să mă bucur degeaba, asta-i tot.

– Nu, nu-mi vorbi mie despre prudență. E vorba de Theo, nu-i așa? Nu vrei să fii departe de el.

– În cazul în care n-ai remarcat, el e cel care a plecat.

– Dar va reveni.

– Da, dar pentru cât timp oare?

– Curaj! îi spuse Carol. Știu cât de mult îți lipsește, dar mai există și un alt lucru în viața ta. Un lucru care a luat o întorsătură mai mult decât bună.

– Știu și îți mulțumesc că mi-ai spus.

Încerca să aibă un aer fericit, dar fără să reușească. De fapt Theo conta mai mult decât slujba aceea la New York.

*

* *

Tonia își petrecu ajunul Crăciunului la Santa Barbara cu bunica ei. Leonie aranjase în salon un brad enorm, splendid, și cumpărase o groază de cadouri scumpe. Dar nici capa de vizon alb, nici ceasul ornat cu diamante și rubine nu-i putură alunga tristețea.

După o cină liniștită, Leonie îi spuse pe un ton hotărât:

– Să știi că o să se întoarcă. Ține mult la tine, poate mai mult decât crede.

– Știu că o să se întoarcă și cred că ține la mine așa cum țin și eu la el... numai că nu vrea să recunoască asta. Nu mi-a spus niciodată „te iubesc".

– Și totuși te iubește. Poate că te îndoiești acum de asta, dar să știi că e foarte îndrăgostit de tine. Cunosc bine genul ăsta de bărbați. Nu se întâlnesc atât de mult timp cu o fată dacă nu sunt bine „prinși în mreje".

– Mi-ar plăcea să recunoască asta cu glas tare.

– Asta e cu totul altceva. Nu pronunță aceste cuvinte fiindcă au cu adevărat un sens pentru ei. Ele implică un angajament pe care le e frică să și-l ia.

– În felul în care merg lucrurile, n-aș fi prea surprinsă să-și petreacă restul vieții fugind de acest angajament.

Leonie rămase tăcută câteva clipe. O privea pe Tonia, remarcând semnele familiare care-i indicau că nepoata ei era pe cale de a lua o hotărâre dificilă.

– Te întrebi cum trebuie să procedezi în privința lui?

– N-am intenția să-mi petrec restul zilelor în această nesiguranță. Cea mai mare parte a timpului, parcă nici nu știu pe ce lume sunt. Mă gândesc fără încetare la el. Fie că sunt în birou sau la cinema, el se află întotdeauna în fața ochilor mei. Parcă ar fi umbra mea.

– Așa e dragostea, scumpa mea. Și fără ea viața ar fi și mai insuportabilă.

– Când am divorțat, cel mai greu lucru n-a fost să constat că mi-am pierdut cinci ani din viață ci să gândesc că dragostea nu există. Vreau să zic că dragostea care durează veșnic, dragostea ideală, romantică. Și pe urmă l-am întâlnit pe Theo. Când mă așteptam mai puțin, am descoperit dragostea, o dragoste minunată, mai puternică decât tot ce simțisem până atunci. Problema este că nu-l pot păstra lângă mine. Și am atâta nevoie de el, Leonie!

– Știu, scumpo. Oi fi eu bătrână acum, dar am fost la rândul meu tânără și îndrăgostită. Înțeleg perfect ce simți. Știu cât poți fi de nefericită când ții la un bărbat care dorește să rămână liber. Dar cine știe? Poate că o să obții ceea ce vrei!

– Nu cred, replică Tonia cu tristețe.

Rămase tăcută câteva clipe, apoi declară:

– Am vorbit destul despre Theo Chakiris. Nu e aici și uite că ne strică sărbătoarea de Crăciun. Sper că se află în plină junglă salvadoriană, că îi e frig, că plouă și că e nefericit, încheie ea cu un aer feroce.

– Oh, nu! Nu speri asta, îi răspunse râzând Leonie.

– Ai dreptate, admise Tonia. Sper că se gândește la mine și că îi lipsesc la fel de mult cât îmi lipsește el mie.

Îi veni destul de greu să nu izbucnească în plâns.

*
* *

A doua zi de dimineață, după un mic dejun luat spre ora prânzului, Tonia se întoarse la Malibu. Își petrecu ziua terminându-și ceea ce-și luase de lucru de la birou. Soarele cobora spre apus și, cu intenția de a petrece o seară liniștită în compania unui roman bun, se așeză pe divanul din fața șemineului, de unde venea o căldură plăcută. Din păcate, îi fu imposibil să se concentreze asupra lecturii. Gândurile ei reveneau fără încetare la Theo.

Cursul lor fu întrerupt de niște bătăi în ușă. Se întrebă surprinsă cine o fi venit s-o vadă atât de târziu, în seara de Crăciun.

Când deschise ușa, nu-l recunoscu imediat. Părul îi era în dezordine, chipul acoperit de o barbă care data de câteva zile, hainele murdare și șifonate.. Doar când îi vorbi, își dădu seama că era el, în carne și oase.

– Crăciun fericit, scumpa mea.

– Theo! exclamă Tonia aruncându-i-se în brațe.

Abia putea să se țină pe picioare, dar o strânse la piept, ca și cum nu mai voia să-i dea niciodată drumul.

Capitolul 15

A doua zi de Crăciun cădea într-o sâmbătă, zi liberă pentru Tonia. Se ridică, lăsându-l pe Theo care dormea tun, își făcu toaleta și îmbrăcă niște blugi și un pulovăr. Întoarsă în cameră, se opri în apropierea patului ca să-l privească. Stătea lungit pe burtă, cu un braț întins pe cearșaf, în locul de unde se sculase ea adineaori. Nu se bărbierise încă. În noaptea trecută, abia avusese puterea să-i explice motivul întoarcerii lui inopinate, înainte să adoarmă, frânt de oboseală.

Charlie fusese rănit în cursul unui atac neașteptat al forțelor de gherilă, în timp ce echipa lui lucra într-un sat învecinat, și Theo îl adusese la Los Angeles pentru a putea primi îngrijirile adecvate. Nu dormise, nu se spălase, nu se răsese, nici nu se schimbase de atunci, adică de acum două zile.

După ce o asigurase pe Tonia că rana lui Charlie era serioasă dar nu mortală, căzuse epuizat într-un somn profund.

Tonia trecu în salon și închise cu grijă ușa în urma ei. Voia să-l lase să doarmă pe săturate. Își aranjă hârtiile, prepară

cafeaua și sucul de portocale, le puse pe o tavă și se instală pe terasă. Ziua era răcoroasă, dar senină și însorită.

Mâncă tacticos, în timp ce visa privind oceanul.

– Bună!

Tonia se întoarse și-i surâse cu dragoste lui Theo, care își făcuse apariția în prag.

– Bună și ție, frumosule adormit!

Curat, proaspăt ras, el își recăpătase înfățișarea normală. Se apropie de ea, se aplecă și o sărută pătimaș.

– Cred că aseară am uitat principalul, îi spuse el. Dacă această cafea nu ar fi atât de tentantă, te-aș duce imediat în pat, dar nu ca să dormi.

Se așeză și Tonia îi turnă o ceașcă de cafea pe care el o bău cu poftă.

– Mai vrei și altceva?

– Nu acum.

– Ești sigur că Charlie se va vindeca? Aseară mi-ai spus că putem spera într-o însănătoșire rapidă.

– Rana e serioasă și, fără un tratament adecvat, ar putea avea urmări grave. De aceea am insistat să-l aduc la Los Angeles în loc să fie îngrijit acolo, la spitalul de campanie. Ar trebui deci să se restabilească rapid. După părerea medicului, ar putea să părăsească spitalul în două săptămâni.

– Oh, ce bine! exclamă Tonia scoțând un oftat de ușurare. Mi-ar plăcea să-l văd, dacă sunt permise vizitele.

– Ar fi încântat. O să-i telefonez ca să fixăm o oră.

– Ce s-a întâmplat mai exact?

– Am fost prinși între două focuri și Charlie nu s-a aruncat destul de repede la pământ.

La câțiva metri de ei, un pescăruș țipa, un pelican plonja ca să prindă pește. Dar Tonia nu vedea și nu auzea nimic. Se gândea doar că Theo ar fi putut fi acela care nu se aruncase destul de repede la pământ.

El puse jos ceașca, îi luă mâna și o strânse într-a lui, dându-și seama de ceea ce se petrecea în mintea ei.

– Totul e în regulă, scumpa mea. Nu trebuie să-ți mai faci sânge rău.

Îi cuprinse chipul între palmele puternice și o privi în adâncul ochilor.

– Pe drumul de întoarcere, în jeep-ul care ne-a adus din satul ăla până la San Salvador și în avionul care ne-a transportat spre Los Angeles, nu m-am gândit decât la tine... Știam că o să te revăd curând, că te voi putea atinge, și coșmarul devenea aproape suportabil.

Tonia simți că i se pune un nod în gât.

– Te iubesc atât de mult, îi șopti ea.

– Știu, dragostea mea, spuse el strângând-o cu putere în brațe.

*

* *

Când intrară în camera de spital, Charlie stătea în pat și glumea cu o infirmieră.

– Aș putea să fac o stea din tine, îi spuse el frumoasei blonde care venise să-i administreze un medicament.

– Credeam că faceți filme documentare, îi răspunse ea încurcată.

– Da, dar și cele mai mari staruri trebuie să înceapă de undeva.

Tânăra ieși scoțând un chicot ascuțit și clătinând amuzată din cap.

– Și eu care-mi făceam griji din cauza ta , spuse Tonia.

– Sunt invincibil, spuse Charlie.

Dar o durere bruscă făcu să-i piară surâsul de pe buze.

– Vrei să chem infirmiera?

– Ar fi un pretext bun ca s-o revăd, răspunse Charlie care își regăsise buna dispoziție, o dată ce durerea dispăruse la fel de brusc cum apăruse. Din păcate, mi-e teamă că a devenit bănuitoare. Am chemat-o deja de patru ori astăzi. Și oricum, acum mă simt bine. Ar trebui să-ți faci griji pentru Theo. E de o imprudență... Dacă l-ai fi văzut cum s-a repezit printre împușcături ca să mă recupereze după ce am fost rănit!

– Să nu mai vorbim despre asta, îl întrerupse Theo jenat. Mai bine gândește-te la sănătatea ta decât să alergi după infirmiera aia.

Ușa se deschise din nou și își făcu apariția Carol. Părea îngrijorată.

– Ultima oară când ne-am văzut, nu mi-ai spus că următoarea noastră întâlnire ar putea avea loc într-o cameră de spital, îi spuse ea pe nerăsuflate.

Charlie zâmbea cu gura până la urechi, părând extrem de încântat că o vede.

– De unde ai știut că sunt aici?

– Mi-a telefonat Theo.

Privi florile care împodobeau camera și adăugă:

– Ți-am adus ceva care o să-ți placă mai mult decât garoafele, sau cel puțin așa cred.

Scoase din poșeta uriașă, una după alta, șase cutii de bere.

– Splendid, răspunse Charlie zâmbind. Ce importanță are că ești sau nu o bucătăreasă bună, dacă știi ce-i trebuie unui bărbat ca să se pună pe picioare?

Charlie și Carol păreau că nici nu le observă prezența, așa că Tonia decise că era momentul ca ea și Theo să plece.

Rămase tăcută tot drumul. Ajunși acasă, Theo o întrebă dacă vrea să bea ceva.

– Nu, mulțumesc, îi răspunse ea distrată.

– Charlie o să se facă bine, spuse Theo.

– Da, știu.

– Atunci ce te supără?

– Mă gândeam la ce a spus, cum ți-ai riscat viața pentru el.

– N-a fost chiar atât de periculos. El a fost rănit, nu eu.

– Dar ai fi putut fi tu. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că ai fi putut fi rănit, poate chiar ucis.

– De ce să te gândești la asta? Ceea ce contează e că sunt aici.

O luă în brațe și o strânse cu putere, dar ea nu reacționă în nici un fel. Gândurile ei erau departe.

Mai târziu, se întinseră în pat și făcură dragoste pentru prima oară de la dspărțirea lor. Tonia, purtată de o pasiune neînfrânată, își spunea că n-o să se poată sătura niciodată de el. Fusese cât pe-aici să-l piardă pentru totdeauna. Și chiar dacă acum era lângă ea, știa că va pleca din nou. Sufletul ei își pierduse pentru totdeauna liniștea.

Capitolul 16

Luni de dimineață Tonia fu chemată la Ben Sayers, directorul de producție. Când se prezentă în biroul lui mare, îi găsi pe Ben și pe Carol care o așteptau. Carol părea într-al nouălea cer, așa că Tonia ghici imediat scopul întrevederii.

– Am primit un telefon de la directorul postului, spuse Ben intrând în subiect. De două săptămâni caută o tânără care să prezinte știrile de dimineață și te-au ales pe tine. Iar pe Carol au luat-o ca producător.

Interesata zâmbi cu gura până la urechi. Iar Tonia își atingea scopul pe care și-l fixase de când începuse să lucreze ca reporter. Era o șansă nesperată, care ar fi trebuit s-o umple de bucurie. Însă nu se simțea bucuroasă, ci doar mândră fiindcă alegerea se oprise asupra ei. Motivul lipsei de entuziasm nu-i era însă necunoscut.

– Îmi dau seama cât de surprinse și de satisfăcute trebuie să fiți amândouă, continuă Ben. Sunt fericit pentru voi, deși îmi pare rău că vă pierd.

– Și eu regret că o să vă părăsesc, spuse Tonia cu sinceritate. Mi-ați oferit prima mea șansă și o să fiu întotdeauna recunoscătoare pentru asta.

– Știam că poți să reușești, îi răspunse el cu sinceritate, dar nu știam că vei avea atât de repede succes.

– Nu are rost să fii atât de trist! exclamă veselă Carol. Nu pierzi decât un reporter și un producător. Dar poți să fii mândru că ai format ultima stea a actualităților televizate.

– Știu, răspunse Ben zâmbindu-i. Și, crede-mă, e singurul lucru care mă bucură în această afacere. Doamnele mele, felicitări!

– Mulțumesc, Ben, spuse Tonia strângându-i mâna.

– Îmi închipui că aveți o groază de lucruri să vă spuneți. De ce nu vă duceți chiar acum la masă?

– Îți mulțumesc. Și o să încercăm să rămânem sobre.

Abia ieșiseră din biroul lui că, spre uimirea Toniei, Craol scoase un chiot de bucurie.

– Ți-am zis eu! exclamă ea surescitată.

Degeaba încerca Tonia, nu reușea să fie la fel de exuberantă ca prietena ei. Nu la studioul din New York se gândea ea, ci la Theo. Trebuia să ia o hotărâre în privința lui.

*

* *

Când Tonia se întoarse acasă în acea seară, Theo făcea duș.

– M-am dus să mă scald! îi strigă el ca să-l audă din baie, dar am dat-o în bară. Apa e ca gheața.

În timp ce el vorbea, Tonia își scoase rochia și-și puse un pulovăr și niște blugi.

Fiindcă nu-i răspunsese, Theo ieși din baie ștergându-se cu un prosop mare de culoare galbenă. Când îl văzu gol în fața ei, cu părul ondulat lipit de frunte și trupul bronzat încă umed, gândul că trebuia să-l părăsească i se păru și mai insuportabil. Corpul lui viril o atrăgea irezistibil.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Nimic. De fapt mi s-a întâmplat ceva formidabil. Am fost promovată.

– Iată o noutate interesantă.

– Da, dar trebuie să locuiesc la New York.

Derutat de brutalitatea acestui anunț, el răspunse încet:

– Înțeleg, înțeleg...

Rămăsese nemișcat, descumpănit, cu prosopul în mână. În cele din urmă începu să se îmbrace cu hainele puse pe pat. Când fu gata se întoarse spre ea.

– Ironia sorții! Acum tu ești cea care pleacă. Nu mă așteptam la asta.

Avea un aer dezolat.

– New York-ul nu este în fond la capătul lumii, reluă el. Iar eu ajung la New York la fel de des ca la Los Angeles. O să ne putem vedea.

Munca lui pe primul plan, ca de obicei, gândi Tonia cu tristețe. Nu are intenția să schimbe nimic în relația noastră.

– Trebuie să sărbătorim evenimentul, adăugă el. Hai să cinăm la *Perino*. Meriți să mănânci la restaurantul cel mai scump din oraș.

– Splendid! răspunse Tonia căznindu-se să surâdă.

*
* *

Toată săptămâna fu preocupată de pregătirile de plecare, dezamăgită să constate că, dacă lui Theo îi părea rău că ea pleacă, nu făcea nimic ca s-o rețină. În fiecare zi spera că îi va spune în sfârșit cuvintele pe care le aștepta.

Sosi și ultima dimineață. Deci... acum sau niciodată. Theo o conduse la aeroport, ducând singura valiză pe care o păstrase la ea. Tot restul fusese încredințat unei agenții specializate în mutări.

După ce bagajul fu înregistrat, Tonia intră în hol, urmată îndeaproape de Theo.

– Îți amintești că ne-am luat rămas-bun chiar în acest loc? Parcă a fost ieri...

– Da, nu-i așa? îi dădu Tonia răspunsul pe un ton neutru.

La ușă, agentul îi dădu cartea de bord și spuse politicos:

– Îmbarcarea a început deja, domnișoară.

– Mulțumesc.

Theo o luă de braț ca s-o conducă până la poarta de ieșire. În prag, rămaseră tăcuți timp de câteva clipe. În cele din urmă, Tonia își ridică privirea și șopti cu o voce răgușită:

– Ar fi mai bine să mă duc.

Înainte ca el să-i fi putut răspunde, îi cuprinse chipul între palmele ei micuțe și îi spuse cu simplitate:

– Te iubesc!

El o strânse cu putere în brațe și îi șopti:

– O să ne vedem în curând la New York. Nu s-a schimbat nimic, dragostea mea.

– Ba da, spuse Tonia cu blândețe. Totul s-a schimbat, Theo. La New York n-o să ne mai vedem.

Până în acel minut, nu era sigură că va putea pronunța aceste cuvinte. Acum ce era mai greu trecuse. Nu-i mai rămânea decât să-și adune bucățelele inimii ei sfărâmate.

– Ce vrei să zici? Vin des la New York.

– Știu, dar nu mai vreau să te văd.

Theo nu-i răspunse imediat. În cele din urmă, cu un vădit efort, o întrebă calm:

– De ce?

– Fiindcă lucrurile vor fi mereu la fel ca în momentul de față. Vei intra și vei ieși din viața mea după bunul tău plac. Iar ceea ce vreau eu, e să-mi petrec întreaga mea viață alături de tine. Dar tu nu dorești asta.

– Ești singura femeie din viața mea, spuse el strângând din buze, și ți-am dovedit ce mult țin la tine.

– Dar nu mi-ai spus niciodată „te iubesc"... și nu mi-o vei spune niciodată.

– Ceri prea mult, Tonia, răspunse el cu o mânie reținută.

– Poate! Dar eu doresc o căsătorie. Vreau o casă, copii și o carieră pe deasupra, dacă este posibil.

– Vrei totul!

– Ei și, ce e rău în asta? Pot să dăruiesc mult în schimb, Theo.

– Ceea ce vrei tu este o poveste ca cea de la Londra. O căsătorie într-o catedrală și un arhiepiscop care să pronunțe cuvintele consacrate: „până ce moartea vă va despărți". Vrei să ai garanția că vei trăi fericită până la sfârșitul zilelor tale.

– Parcă vorbești despre o mașină de spălat, nu de căsătorie! îi răspunse Tonia scoasă din fire. Cred că tu ești mai interesat de garanții decât mine. În rest ai dreptate. Vreau să-i promit unui bărbat că-l voi iubi pentru totdeauna. Poate n-o să am niciodată ocazia, dar dacă va fi cazul, nu-mi va fi teamă s-o fac.

– Mult noroc, îi ură Theo. O să ai nevoie de el.

În acel moment stewardesa chemă ultimii pasageri.

Timp de o clipă, Tonia rămase țintuită locului. O lacrimă i se rostogoli pe obraz și Theo o șterse cu duioșie, simțind că l-a părăsit mânia. Atunci ea îi întoarse spatele și coborî pasarela, fără să mai arunce nici o privire în urma ei.

Capitolul 17

Theo conducea fără nici o țintă pe autostradă, de-a lungul coastei Pacificului. Când trecu prin fața casei părăsite de Tonia, care acum părea fără viață, întoarse capul. Se gândi că ar putea petrece noaptea la Carmel, dar respinse imediat ideea. Acest orășel romantic i-ar readuce-o în minte pe Tonia. Ar fi mult mai amuzant să-l vadă împreună. Totul era mai amuzant când era cu ea.

Trecuse o săptămână de când plecase și, deși Theo făcuse totul ca să fie ocupat până peste cap, nu și-o putea scoate din minte. Când lucra, când se ducea în vizită la Charlie la spital, se gândea la Tonia. Nu se gândea decât la ea. Noaptea era încă și mai rău. Își amintea de trupul ei frumos și simțurile i se aprindeau imediat. Avea nevoie de prezența ei. Uit-o, își spunea el fără încetare. Dar nu reușea.

Singur în mașină, fără nimic altceva care i-ar fi putut distrage atenția, visa la ea. Erau atâtea lucruri pe care nu le putea da uitării... tandrețea din ochii ei când îl săruta după ce

făcuseră dragoste, zâmbetul ei spontan, inteligența și umorul ei, sensul pe care-l dăduse vieții lui fără nici un țel. Viața fără Tonia era goală, nefericită.

Își dădu seama că se apropia de Santa Barbara, când văzu indicatorul care semnala drumul lateral care ducea la casa lui Leonie Wallis. În mod mașinal, o luă în acea direcție. Când urcă pe aleea întortocheată, câteva minute mai târziu, auzi de departe clipocitul vesel al apei.

Servitorul care veni să-i deschidă îl conduse pe Theo în salon, apoi o anunță pe Leonie că avea un musafir. Reveni după câteva clipe să-l anunțe că doamna îl aștepta în grădină, îl însoți până acolo, apoi se retrase cu discreție.

Cu mănușile de grădinar, cu șorțul alb peste costumul de culoarea lavandei, Leonie tăia niște trandafiri pe care-i așeza în coșul de la picioarele ei. Părea în deplină formă.

– Theo Chakiris! Tinere, ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd.

– Știu de ce, răspunse Theo privind-o drept în ochi.

– Tonia nu mi-a spus toate amănuntele, dar am înțeles că v-ați despărțit.

– V-a spus că ea a vrut asta?

– Da, dar ce importanță are? Rezultatul este același, nu-i așa? Ai făcut exact ceea ce-ți spusesem să nu faci. Din cauza ta, nepoata mea suferă acum.

– Nici eu nu sunt grozav de fericit, spuse Theo recunoscând deschis pentru prima oară cât de mult îl durea pierderea Toniei.

– Văd. Pari trist și pentru mine este o ușurare. Mă așteptam s-o uiți pe Tonia de azi pe mâine.

– Nu. Deși am încercat.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă Leonie zâmbind. O să-ți facă bine.

După ce își scoase mănușile și șorțul, intrară în casă și se instalară comod în salon.

– Ce bei?

– Un whisky fără apă, te rog.

– Așa credeam și eu, spuse ea turnând whisky în două pahare. Acum că nepoata mea ți-a spus exact ce gândește, ce o să faci?

– O întrebare bună. Aș putea continua să trăiesc așa cum am făcut-o până în prezent. Misiunile mele mi-au permis să strâng o sumă frumușică de bani.

– Sigur, dar nu ai fost fericit. Până când ai întâlnit-o pe Tonia, ai fost fără îndoială prea ocupat ca să înțelegi asta. Ea te-a obligat să-ți faci un bilanț și rezultatul nu ți-a plăcut deloc, e adevărat?

– Ceea ce nu-mi place e idee că o să-mi petrec restul vieții fotografiind moartea și distrugerea. Și poate chiar să fiu omorât.

Era surprins că vorbește atât de sincer cu Leonie. Exista ceva în ea care interzicea minciuna. Și pentru prima oară de mult timp, Theo era sincer cu sine.

– Ai și alte posibilități. Ai putea să te apuci din nou de fotografia de artă.

– M-am gândit și la asta. Am selecționat chiar clișeele pe care le-am făcut în ultimii ani. Numai că ar trebui să reîncep de jos. Aș fi doar un fotograf anonim care încearcă să obțină ca o galerie să-i expună lucrările.

– Lucrezi excepțional, Theo. Nu ți-ar fi greu să te faci cunoscut.

– Spune asta directorilor de galerii pe care i-am întâlnit!

– La cine te-ai prezentat?

– Oh! În două locuri la Los Angeles. Nu am perseverat.

– Dacă te gândești serios la fotografia de artă, la New York trebuie să încerci.

– Ar fi jenant, spuse Theo punând jos paharul.

– De ce? Fiindcă e și Tonia acolo? Doamne, Theo, lucrurile ar fi mult mai ușoare dacă ai recunoaște pur și simplu că vă iubiți. Întoarce-te la ea.

– Și dacă ea nu mă mai vrea? E în stare să refuze să mă vadă.

– Știu, dar te iubește. Orgoliul ei va fi oare mai puternic decât dragostea? N-o să afli niciodată dacă n-o să încerci. Oricum, situația nu poate fi mai rea decât acum.

– Și mândria mea?

– Theo Chakiris, nu pari să fii bărbatul care să accepte un refuz, mai ales când e vorba de femei. O să-ți dau un nume și o adresă.

Se apropie de birou, scrise câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pe care i-o întinse.

– Arată-i câteva probe din lucrările tale. Dacă ești atât de bun pe cât cred, o să te ajute.

Theo examină biletul, apoi o privi pe Leonie.

– Dar este o adresă de la New York!

Leonie se mulțumi să zâmbească.

Capitolul 18

În studioul mare de pe strada 57, Tonia termina de transmis știrile. Se afla acolo de la ora cinci dimineața, ceea ce n-o împiedica să aibă o înfățișare proaspătă și plină de viață în costumul ei albastru de tweed. După ce termină, colegul ei făcu un rezumat al programului zilei. În curând își vor termina misiunea pentru ziua respectivă.

Tonia decuplă microfonul și se îndreptă spre Carol care stătea ceva mai încolo.

– Ai fost senzațională, îi spuse aceasta entuziasmată.

– Subiectul tău a fost senzațional, îi replică veselă Tonia.

În câteva săptămâni se obișnuise cu noua ei viață. Îi plăcea ceea ce făcea și o făcea bine.

– Ghici cine este în oraș, spuse Carol surâzătoare.

Timp de o clipă, Tonia se gândi că se referă la Theo dar, văzând cât de bucuroasă era prietena ei, înțelese că nu e vorba de el.

– Cine? întrebă ea cu precauție.

– Charlie! Mi-a telefonat azi-noapte și vrea să luăm amândouă prânzul cu el astăzi.

– Haide, Carol, nu vă credeți obligați să mă luați și pe mine.

– Nu fi caraghioasă. Abia așteaptă să te vadă.

– Cum merg lucrurile între voi?

– Să zicem că... e ceva. E un tip șic. Acum câțiva ani, mi s-ar fi părut plictisitor, dar acum îl găsesc foarte atrăgător. Nu există între noi o adevărată pasiune cum a fost între tine și Theo, dar e foarte plăcut.

Tonia îi zâmbi, fericită că prietena ei își găsise poate de data asta fericirea, care până acum o ocolise. Iar în privința observațiilor făcute despre Theo și ea, acestea erau foarte adevărate. Împărtășiseră un lucru rar, minunat, pe care nu-l vor mai simți niciodată. Sau cel puțin era sigură că ei nu-i va mai fi dat.

– Ascultă, mai am ceva de făcut înainte de prânz, adăugă Carol. Ne-am putea întâlni direct la restaurantul *Relais*?

– De acord. O să întârzii puțin pentru ca tu și Charlie să puteți fi singuri.

– Dacă așa vrei... dar nu ne face să te așteptăm prea mult.

După două ore, Tonia cobora dintr-un taxi în fața restaurantului. Pe la jumătatea lui februarie la New York era foarte frig, și se îmbrăcase cu un costum pantalon și o scurtă în culori vii.

Restaurantul din Madison Avenue, loc de întâlnire al lumii elegante, degaja o atmosferă de bistrou parizian. Când intră Tonia, toate capetele se întoarseră pentru a o admira; era deja considerată ca o nouă vedetă a televiziunii. Succesul pe care-l

avea în munca ei și o garderobă complet înnoită îi dăduseră o anumită eleganță puțin sofisticată dar, dacă-i priveai ochii frumoși, se vedea că era aceeași femeie de odinioară, fără pretenții.

Se alătură prietenilor ei instalați la o masă din colț. Charlie se ridică și o sărută zgomotos pe amândoi obrajii. Carol îi privea mulțumită.

– Ești senzațională, spuse Charlie cu surâsul pe buze.

– Îmi pare bine să te văd din nou pe picioare, îi răspunse ea îmbrățișându-l.

– S-ar zice că vii direct de la Bloomingdale!

– Așa și este, spuse Carol surâzând. Îmbrăcămintea pe care o poartă la televizor provine de la Bloomingdale.

– Dar acasă prefer tot blugii vechi și un tricou, adăugă Tonia râzând. Tu cum te mai simți, Charlie?

– Te referi la vechea mea rană de război? Ce publicitate! De fiecare dată când întâlnesc pe cineva, încerc să strecor în conversație: „Când am fost rănit în Salvador...“ Și toți sunt impresionați.

– Nu te-ai schimbat deloc, spuse Tonia zâmbind.

– Am slăbit totuși puțin.

– Destul de puțin! remarcă imediat Carol. După ce a ieșit din spital, și-a petrecut convalescența în Hawaii ca să se refacă. Cred că nici nu s-a ridicat de la masă.

– Medicul mi-a recomandat să mă odihnesc.

– Oricum rezultatele sunt excelente. Pari în plină formă.

– Nu mă pot compara însă cu tine, Tonia. Succesul îți prieste de minune.

Poate, gândi ea cu tristețe, dar nu îmi umple viața. Își adora munca, dar aceasta nu putea acoperi vidul lăsat de Theo. Nimeni nu-l putea înlocui și trebuia să se învețe să trăiască fără el.

– Ce faci frumos în acest moment? îl întrebă Tonia.

– Sunt ocupat cu mai multe proiecte, dar nici unul nu are legătură cu războiul sau călătoriile. Am decis să mă așez la casa mea, așa că acum sunt în căutarea unui apartament în Manhattan.

– Există unul de vânzare chiar în cartierul meu. Dacă am fi vecini, ar fi grozav.

– Și mie mi-ar plăcea, spuse încântat Charlie.

– Apropo, spuse Carol, Charlie vrea să ieșim împreună diseară. Ești liberă?

– Știu că este o invitație cam tardivă, dar trebuie să mă achit de o obligație și aș dori să veniți amândouă cu mine, adăugă Charlie.

– Dar... începu Tonia.

– Nu zice nu! o întrerupse Carol, privindu-l pe Charlie cu un aer conspirativ. Vino, va fi distractiv.

Tonia surprinsese privirea pe care o schimbaseră cei doi. Ce puneau oare la cale?

– Ei bine! spuse ea ezitând. Care este această obligație?

– O expoziție individuală într-o galerie. E vorba de un prieten și nu pot să-i trag clapa. După aceea mergem să mâncăm.

– Ne-am înțeles, dar să știți că nu pot să stau prea târziu. Știți că mă scol la patru dimineața.

– Perfect. Carol și cu mine vom trece să te luăm la ora șase fix, dacă îți convine. Te avertizez că va fi ceva extrem de șic.

– Voi fi la înălțime!

Ar fi dorit să-l întrebe ce face Theo, dar nu știa cum să înceapă. Iar Charlie nu ușura deloc situația... nici măcar nu-i pomenise numele. În cele din urmă îl întrebă cu un aer pe care-l spera indiferent:

– L-ai văzut de curând pe Theo?

– Hm... nu chiar, răspunse el încurcat.

Se simte jenat fiindcă știe că am rupt-o cu Theo, gândi imediat Tonia. Regreta acum că-l întrebase.

– Vă las acum. Pe diseară!

În timp ce se îndrepta spre ușă, Tonia le zări imaginea în oglinzile restaurantului. Păreau fericiți și extrem de preocupați unul de celălalt.

Mergea repede pe strada mărginită de arbori. În jurul ei, mulțimea trecătorilor ce se grăbeau să ajungă acasă. Pe la șapte și jumătate se făcea deja întuneric, totuși peste tot domnea o animație veselă, o simfonie de zgomote, o luminație feerică. Încă nu se obișnuise cu ambianța New-York-ului, care contrasta atât de mult cu liniștea din Los Angeles, și regreta de multe ori casa ei de pe malul mării. Totuși, marele oraș i se părea mai viu, mai incitant. Te îndemna întotdeauna să faci mai mult, și zâmbi dându-și seama că și ea se lăsase prinsă în această cursă spre succes.

Urcă în cabina imobilului ei și, în timp ce cabina urca, își căută cu nervozitate cheile. Apartamentul ei era decorat într-un mod cu totul diferit de casa ei, poate pentru a putea da mai repede uitării trecutul. Mobilele erau aceleași, dar le tapițase în roșu și albastru. Niște tablouri moderne înveseleau pereții. Perdelele din dantelă bleu completau decorul Era și o terasă

micuță de unde avea o vedere splendidă asupra întregului Manhattan. Încăperea era cadrul visat de orice femeie modernă.

În dormitor păstrase o atmosferă romantică. Patul din mahon cu baldachin, unde cunoscuse dragostea în brațele lui Theo, era mobila principală.

Nu se opri să arunce o privire camerei pe care o decorase cu o deosebită atenție, ci se îndreptă spre un dulap imens de unde alese o rochie din lame pe care o puse pe pat. După douăzeci de minute era gata și se admira în oglinda mare. Rochia strâmtă se mula pe curbele armonioase ale trupului ei și o făcea să arate teribil de seducătoare. Nu se putu împiedica să se întrebe dacă lui Theo i-ar fi plăcut.

În acel moment sună portarul pentru a o anunța că Charlie și Carol o așteaptă în hol. Își aruncă pe umeri capa de vizon alb pe care i-o făcuse cadou Leonie de Crăciun. Învăluită în blana albă și pufoasă, cu părul care forma un nimb în jurul capului ei, semăna cu îngerul pe care-l așeza în vârful bradului de Crăciun când era copil.

Când ieși din lift, Charlie șuieră admirativ.

– În seara asta sunt însoțit de cele mai frumoase femei din New York, spuse el cu galanterie.

– Mulțumesc, domnule, răspunse Tonia făcându-i o reverență. Pot să adaug că bunele tale maniere nu-și găsesc egalul decât în farmecul tău irezistibil?

– Sunt de acord cu asta, răspunse Charlie zâmbind cu gura până la urechi.

– Oprește-te, Tonia, spuse Carol râzând, sau va fi insuportabil toată seara. Hai să mergem, ne așteaptă taxiul.

Spre mirarea Toniei, cu cât mașina se apropia de destinație, strada a 5-a, cu atât Charlie părea mai preocupat.

Galeria era deja plină cu o mulțime de oameni elegant îmbrăcați. Expoziția este probabil un succes, gândi Tonia. Critici de renume, celebrități din lumea spectacolului, într-un cuvânt „lumea bună" a New York-ului se înghesuia în jurul lucrărilor expuse.

Pierdută în mijlocul unor grupuri compacte, nu reușea să vadă mare lucru. În acel moment totuși remarcă ceva ce părea că este punctul de atracție al expoziției și zări fotografia care atrăgea în unanimitate complimentele și admirația vizitatorilor.

Era cea pe care Theo o făcuse în Hyde Park, în seara când se întâlniseră pentru prima dată. Copilul părea extaziat în timp ce Tonia îl privea cu un aer gânditor. Sub fotografie se putea citi legenda: Theo Chakiris – „Fețetele ascunse ale dragostei".

Stupefiată, Tonia rămase încremenită o clipă, apoi se întoarse spre Charlie și Carol pentru a le spune că nu-i plac glumele... dar amândoi dispăruseră. În locul lor se afla Theo.

Nu se schimbase deloc. Ochii lui erau cei mai frumoși, mai adânci și mai plini de vino-ncoace pe care-i văzuse vreodată. Surâsul care-i lumina trăsăturile exprima același amestec de forță și sensibilitate care o vrăjea. Inima Toniei făcu un salt în piept.

Numai că, dacă el era același, ea se schimbase. Învățase să trăiască singură în timpul celor șase săptămâni de când se despărțiseră. Ceea ce aștepta ea de la viață, Theo nu-i va putea dărui niciodată. Nu voia să reia vechea lor relație, în ciuda fericirii pe care o cunoscuse alături de el.

– Mi-ai lipsit, îi spuse el.

– Nu e nimic de discutat, Theo, spuse Tonia cu o voce spartă.

Văzu durerea din ochii lui, dar continuă pe un ton ferm:

– La revedere!

Îi întoarse spatele cu capul sus, cu privirea fixă. Ajunsese deja pe trotuar și aștepta un taxi, când simți în jurul trupului ei niște brațe familiare. El o ridică de la pământ, în timp ce ea se zbătea din răsputeri.

– Lasă-mă imediat jos!

– Nu înainte să fi stat de vorbă, șopti el calm.

Mulțimea îi privea plină de curiozitate și ea coborî vocea:

– N-am nimic să-ți spun. Dacă crezi că mă vei putea duce undeva cu forța, să știi că te înșeli!

– Speram că mă vei vedea mai degrabă în rolul prințului care o răpește pe aleasa inimii lui.

– Lasă-mă să plec! insistă ea.

El traversase strada a 5-a, trecând cu agilitate printre mașini și taxiuri, pentru a intra în Central Park.

– Ți-am zis să mă lași, îi repetă Tonia furioasă.

– De acord!

Dar în loc s-o pună jos, o așeză într-o trăsură care-i aștepta acolo.

– Putem pleca, domnule? îl întrebă politicos vizitiul.

– Da. O să-ți spun când va trebui să oprești.

Inima Toniei bătea să se rupă. Când o strânse la piept, nu mai putu rezista. Își reaminti o altă plimbare cu trăsura, la Londra, în Hyde Park... Da, se iubeau, dar le lipseau cuvintele ca s-o spună.

– Mă temeam că toate cuvintele din lume nu vor reuși să-ți învingă mândria, îi explică în fine Theo. Și atunci m-am decis să recurg la ceva mai simbolic.

Se aplecă spre ea și spuse, cu vocea schimbată de emoție:

– Ești viața mea. Tu singură dai sens vieții mele. Fără tine nu există nici bucurie, nici plăcere, ci doar un vis îngrozitor... Este o declarație destul de romantică pentru tine? încheie el, adresându-i irezistibilul lui surâs.

– Nu, șopti Tonia.

Aștepta ca el să pronunțe cuvintele care îi vor uni pentru totdeauna. Ceea ce Theo și făcu.

– Te iubesc, te iubesc și vreau să te iubesc până la sfârșitul zilelor mele, Tonia.

Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui Theo și îl trase spre ea.

– Ce plăcut e să aud asta, murmură ea.

Atunci el o sărută cu patimă, în timp ce trăsura îi ducea spre o fericire fără de sfârșit.

Sfârșit